

James Bond'un bu romanının birinci kısmı «The Property of a Lady» adı altında Paris'teki PLON Yayınlarının «MeiUeurs Voeux de la J'almatique» adlı eserinden, ikinci kısım da «Playboy» dergisinden alınmıştır.

JAMES BOND

ZÜMRÜT KÜRE

«The Property of a lady»

Yazan: IAN FLEMÎNG

Çeviren: ADNAN SEMİH

YAZICIOĞLTJ

BAŞAK YAYINEVİ

BAŞAK YAYINEVİ

DEDEKTİF ROMANLARI : No: 33

Copyright by Daily Express ve BAŞAK YAYINEVİ

ZÜMRÜT KÜRE

Birinci Baskı : Kasım. 1966

YAYINLAYANLAR: Faruk ÜLKÜ - A: Semih YAZICIOĞLU

DEDEKTİF ROMANLARI

UMUMİ TEVZİ YERİ :

BAŞAK YAYINEVİ

Cağaloğlu, Narlıbahçe Sokağı, 19. İstanbul.

FASKA TEVZİ YERİ

HÜR DAĞITIM

CAĞALOĞLU, Emek Han; Kat: 2; İSTANBUL

Bfegi ve Baskı: So, Telgraf Matbaası — İSTANBUL, 196®

Henüz Haziran başları olduğu halde hava son derece sıcaktı.

James Bond, 00 şubesine geçirilen fişleri paraf için kullandığı kocaman kara kalemi bir kenara bıraktı, ceketini çıkardı. Ceketini koltuğunun arkasına asmaya kalkışmadığı gibi sekreteri Mary Goodnight'm kendi parasıyla (Ah, şu kadınlar!) satın alıp iki büroyu ayıran kapının yambaşma yerleştirmiş olduğu askıya da asmadı... Onu hemen oracığa koltuğunun yambaşma yere bıraktı. Cekete o muameleyi yapması için hiçbir sebep yoktu, tembelliği yüzünden kırış kırış olacaktı; çünkü gerçekte yapılacak hiçbir işi yoktu.

Dünyanın her tarafında sükûn hüküm sürüyordu. Hiçbir yerde bir vukuat, büyümesi muhtemel bir gatişme yoktu. Haftalardır Gizli Servis'te alâlade günlük işler sürüp gidiyordu. SİTREP'in (çok gizli meselelerle ilgili günlük dosya) ile gazetelerin münderecatarı hemen hemen aynıydı. Kötü haber gazeteler için en mühim satış unsuru olduğundan, gazeteler sadece yurd içi skandalları alabildiğine şişirmekle, büyütmekle meşguldüler.

Bond böyle hâdisesiz, bomboş geçen devrelerden nefret ederdi. Rusların basit bir su tabancasıyla siyanür kullanma metotlarına dair İlmî Araştırmalar Şubesi tarafından hazırlanmış bir raporu okurken gözleri de ruhu da bunaldı bahis konusu tabancanın su yerine fişkırttığı siyanür bir insanın yüzüne tevcih edildiği zaman oracıkta öldürüyor'du. Silâhın yirmi beş metrelik bir menzil dahilinde merdiven ya da yokuş çıkan kimseye karşı kullanılması tavsiye olunuyordu. Rapor da tabancanın tevcih edildiği kimsenin fişkıran siyanürü kokladığı anda derhal kalp durmasından öleceği de ilâve olunuyordu. ...

Kırmızı telefon birdenbire o kadar canlıcaş¹ bir tonla çalmaya başladı ki, dalgın olan Bond birden boş bulunarak! elini sol tarafındaki tabanca kılıfına attı. Nere*deyse tabancasına davranmak üzereydi,- Canı sıkılarak elini geri çekti, sonra ahizeyi kaldırdı;

—' «Buyrun, evet, efendim... geliyorum.»

! Kalktı yerden ceketini aldı, onu sırtına geçirirken bir

an moralinin de düzelir gibi olduğunu hissetti. İstirahat devresi sona ermişti. Vazife hasına beldeniyordu.

Bitişik bürosunun önünden geçti, bir an uzanıp Mary Goodnight'm o zarif altın rengi perukunu karıştırmayı düşündü, fakat içinden gelen o hisse karşı direndi. Mary'ye ne-reye gitmekte olduğunu söyledi, sonra uzun koridoru takiben yürüdü, asansöre binerek yedinci kata çıktı.

Mis Moneypenny'nin yüzündeki ifade tamamen tabiiydi. Umumiyetle bahis konusu mesele hakkında bir şeyler bildiği vakit, kendine hakim olamaz, heyecanlı, mütecessis veya - Bond'un canını sıkan bir edayla - cesaret verici veya öfkeli bir ifade bulunurdu-

Halbuki bu defa Bond'u karşılayan tebessümünde zerre kadar alâka ifadesi yoktu. O vakit Bond onun yüz ifadesine bakarak kendisini bekleyen işin tamamen alâlade bir mesele saçma bir konu olduğuna hükmetti, daima kapalı duran şefi M.'in bürosunun kapısını öyle bir hava içinde iterek açtı;

M.'in sol tarafında tanımadığı bir ziyaretçi oturuyordu. Bond içeri girip te kırmızı deri kaplı masanın tam karşısında' malûm yerine kurulduğu sırada adam: meçhul şahıs dikkatle Bond'u sızdü.

M. yanındaki şahsa:

— «Dr. Fanshawe» dedi, «Araştırma Büroma mensup olan bu deniz binbaşısını herhalde tanıyorsunuz sanırım?»

Bond şefinin bu garip takdim tarzına alışkındı. Kalktı, e-üni muhatabına uzattı. Dr: Fanshav/e onun elini, bir karacanın ayağını tutarmışçasına dikkatle ve hafifçe sıktı. Bond bir-an ona tuhaf tuhaf baktı.

Bond tavrı halinden ve bakışlarmdan adamın bir müte-hassis olduğunu sezmişti. Evet, bu adam belki bir eşya, bir cisim, bir nazariye üzerine mütehasstı, ama insanoğlu üzerinde mütehassis olmadığı aşikârdı. M.'nin bu ziyaretten önceden haberdar olduğu ve konuyu çok iyi bildiği, buna rağmen." gözde ajanını biraz olsun meraklandırmak istediğifr belliydi. Neden M en yakın mesai arkadaşlarını şaşirtmaktan böyle acayip bir zevk duyar, neden hep böyle çocukça oyunlarla saptı?

Fakat Bond on dakika evvel kendisini bunaltan can sını-tırmasını hatırladı, sonra kendini M.'nin yerine koyarak düşündü. Muhakkak M de kendi gibi işsizlikten patlıyordu; bu» yüzden anide bir problemle karşılaştığı zaman - belki de pek önemli bir şey değildi - sırf içinde bulunduğu ataletten kur-

tulmak bahasına ondan azamî şekilde faydalanmaya karar vermiş olmalıydı.

Meçhul şahıs orta yaşlı, kırmızı suratlı, semiz, klâsik bir İngiliz asili tarzında giyinmişti, dört düğmeli mavi bir ceket giymiş, ipek kravatının üzerinde bir inci iğne vardı; gömleğinin sivri uçlu yakasında en ufak bir kırışık dahi yoktu, kol kapaklarında da antika kol düğmeleri ve nihayet siyah bir geride bağlı, bir bağırsız gözlüğü vardı.

Bond, meçhul şahsın haline bakarak tahminlerine devam etti. Bu şahıs eserler eleştirmecisiydi, bekârdı ve muhtemelen de homoseksüeldi.

M. :

— • «Mr. Doktor Fanshawe antika mücevherler üzerinde çok tanınmış bir mütehasstır,» dedi. «Bu sahada en tanınmış kimsedir, fakat bahis konusu mesele gizli kalacak. Bu meselede Gümrük Müdürlüğü ve C.I.D. (iç) nezdinde müşavirdir. Kendisini bana M.I. 5'teki dostlarımız yolladılar Mesele de bizim Mis Freudenstein'ımızla ilgili.»

Bond'un kaşları hayretle kalktı. Maria Freudenstein'in İngiliz Gizli Servis'ini göbeğinde Sovyet K.G.B.'si hesabına çalışan ve bu bilindiği halde casusluk faaliyetlerine devamına kasten göz yumulan bir ajandı. Muhabere Şubesine bağlı olarak, fakat bu şube içinde sırf onun için kurulmuş bir kısımda çalışıyordu. Görevi sadece ve sadece Mor Şifre ile haber yfol-lamaktan ibaretti ki, o şifre de tamamen onun için özel surette hazırlanmıştı. Mis Freudenstein'in her gün altı defa Washington'da CJ:A.'ya (Amerikan Gizli Servisi) çok mahrem uzun raporları şifreleyip telsizle geçmek vazifesi veriliyordu. Bu mesajları da iki taraflı çalışan ajanlarla meşgul olan 100 kısım özel surette hazırlanıyordu. Çok zaman, içine ufak tefek gerçek haberler. önemsiz sırlar çok mühimmiş gibi görünen uydurma haberlerle karıştımlarak kokteyl bir mesaj halinde Mis Fruedenstein'a geçiriliyordu.

İlk günden beri KG.B. emrinde çalıştığı tahmin edilen Mis Fruedenstein Mor şifreyi çalabilmesi için tamamen serbest bırakılmıştı. Öyle ki, Ruslar onun çalacağı şifreler sayesinde diledikleri anda Gizli Servis'çe yapılan telsiz yayımlarını zaptedererek bir çok mesajları çözmeye muvafak olacaklardı-

(*) C İ J D . CrtaMHallInvestigation Department (Cinai Tahkikat Bürosu) bizini İkinci Şubemize tekabül eder. Ç-N.

Gerçekte bu şekilde Rusların çözecekleri bütün mesajlar kasten Gizli Servisçe tertiplenmiş uydurma şeyler olacaktı. Bu şekilde Gizli Servis, Rusları kendi ajanları vasıtasıyla yanlış yola sürükleyip aldatmak için çok gizli bir harekât tertiplenmişti, fakat Maria Fruedenstein durumu farkedebildiği güne kadar Gizli Servis'te uzun zaman başarıyla çalışmıştı ve şayet Genel Karargâh kantininde bir gün olur olmaz gevezeliklerle şüphe uyandırıp durumun çakılmasına sebebiyet vermemiş olsaydı, Gizli Servis'in gerçek kaybı çok daha ağır olacaktı. Fakat netice itibarıyla Mis Fruedenstein artık büyük maceralara atılabilecek halde değildi. Bu yüzden Servis için ciddi bir tehlike olmaktan çıkmıştı.

M :

— «/Doktor, şu mesele hakkında Binbaşî Bond'a biraz izahat vermez misiniz?» dedi.

Dr. Fanshawe, fotinlerinin burunlarına bakarak: «Hay, hay,» dedi: «Vaziyet şu merkezde, şey... Binbaşım: Faberge adlı çok meşhur bir Rus kuyumcusunun adını herhalde duymuş olmalısınız.»

Bond:

— «Yanılmıyorsam, Rus ihtilâlinde evvel Çar ile Çariçeye yüzlerce mücevherle işlenmiş çok kıymetli paskalya yumurtaları imal edermiş,» dedi.

— «Evet, zaten Faberge mücevherli paskalya yumurtaları onun üzerinde ihtisas yapmış olduğu konulardan biriydi. Faberge emsalsiz çok daha başka birçok emsalsiz şeyler de meydana getirdi. Bunlara (Bakir parçalar) deniyor: Bugün bir çok müzayedelerde bu parçaların her biri **1 500,000** liradan fazla getiriyor. Son zamanlarda, Faberge kreasyonu şahane mücevherlerin en meşhuru yurdumuza girdi: Bu parçaya Zümrüt Küre adını veriyorlar. Dünya vüzünde benzeri olmavan bir sanat şâhaseri. Burada mevcudiyeti sadece yaratıcısı tarafından çizilmiş bir krokisi sayesinde biliniyordu. Ve bir hazine ve bedel olan bu küre de Londra'ya Paris'ten son derece basit bir şekilde, postayla koli halinde geldi. Ve koli de, kadına, Mis Maria Fruedenstein'a gönderildi.»

— «Şahane bir hediye. Sizin bu hususta kanaatiniz nedir, Doktor?»

— «Şefinizin de az evvel söylediği gibi, ben antika mücevherler konusunda Gümrüklerin ve Cinaî Tahkikat Şubesinin müşaviriyim. Koli halinde posta gümrüğüne geldiği za-

man paketi değeri **3.500.000** lira olarak deklare edilmişti. But da öye alışılmış, görülmüş bir şey değildi. O neviden kolileri sezdirmeden açmak için usûller vardır. İçişleri Bakanlığının izniyle koli açılmış. Sonra antika küreyi tetkik ederek kıymet taktirinde bulunmam için bana müracaat ettiler. Görür görmez de Zümrüt Küreyi tanıdım Çünkü Mr. Kenneth Snowman, Faberge hakkında yazdığı harikulade eserinde de bu küre hakkında uzun uzadıya izahat vermiş, onu etraflı şekilde tarif etmişti. Fakat benim merakımı her şeyden çok uyandıran antik mücevherle birlikte gelen ve o paha biçilmez parçanın menşei hakkında Fransızca ve Rusça iki diide bilgi veren vesika oldu.»

Dr. Fanshawe masanın üzerinde, tam M'nin önünde duran bir fotokopyi alarak Bond'a gösterdi Bu fotokopinin üzerinde seçere ağacına benzeyen bir desen vardı.

— «Sözü uzatmayalım, bu vesikada Zümrüt Küre'nin 1917 yılında Mis Fruedenstein'in dedesi tarafından Faberge'ye sipariş edildiği yazılıyordu. Küreyi ismarlayan zat muhakkak ihtilâl sırasında elindeki rubleleri çok kolayca taşınabilecek bir hale sokmak gayesiyle bu sekide hareket etmişti. Mis Fruedenstein'in dedesi 1918'de ölmüş, vasiyetnâmesiyle küreyi erkek kardeşin*, bırakmış. Yeni' sahip te 1950'de ölünce Zümrüt Küre bu defa Mis Fruedenstein'in annesine kalmış. Mis Fruedenstein'in annesi de tahminime göre, ihtilâlden sonra çocuk yaşta Rusya'yı terketmiş, Paris'teki Rus mül+ecileri arasında yaşıyormuş. Hiç evlenmemiş, fakat evlilik dışı bir birleşmeden dünyaya gelmiş Maria, adında bir kızı varmış. Galiba kadın geçen sene ölmüş, ahabplarından biri veya vasiyetname hükümlerini yerine getirmeye memur olan zat Küre ile birlikte gelen vsikanm altında imza yok - küreyi asıl sahibi olan Mis Fruedenstein'a yollamış. Buraya kadar bahsi geçen kısımlara bir diyeceğim yok, yine de bu hikâye beni çok ilgilendirdi. Ne varki, geçen ay Tn<îltere'de en kıymetli eşyarm müzayedelerini tertipleyen Sothby «bir hanıma ait» diye takdim eden Küre'nin satışa çıkarılacağını ilân etti. Küre sekiz gün sonra açık arttırmayla satışa çıkarılacak. Bunun üzerine British Museum'a ilgili diğer şahıslar namına sessiz sedasız tahkikata gtrıştim, bu vesileyle Mis Fruedenstein'le da tanışıp görüştim. Konuşmamız sırasında az evvel size anlatmış olduğum hususları aşağı yukarı aynen bana tekrarladı. Xendisinin Savunma Bakanlığı hesabına çalışmakta olduğuna o zaman muttaü oldum. Bu durum hiç hoşuma gitmedi. Mizaç

itibariyle şüpheli bir insan olduğum için Savunma Bakanlığın da çok nazik bir işte çalışan genç bir kadına yabancı bir memlekette anide 3.500.000 lira değerinde bir hediye gelmesini doğrusu, çok garip buldum, Bunu, üzerine, MJ.5'a mensup mühim bir şahsiyetle görüştüm, kendisiyle mutabık kaldım. O da bana buraya gelerek sizlerle görüşmemi tavsiye etti. Durum bundan ibarettir, Binbaşım. Bütün bildiklerim, bu kadar.»

M söze karıştı:

— «Çok teşekkür ederim, Doktor... Size bir iki ufak sual daha sormak istiyorum, ondan sonra sizi bir daha yormayacağım. Bu... bahsettiğiniz zümrütlü şeyi dikkatle tetkik etmiş olmalısınız. Hakiki mi dersiniz?»

Dr. Fanshawe gözlerini pabuçlarının burunlarından kaldırdı, Gizli Servis Şefine çevirdi.

— «Yüzde yüz. Faberge'nin yarattığı antika mücevherler en yakından ilgilenen, ö bahiste en geniş bilgi sahibi olan Mr. Sdiowman da, Warts ki de aynı kanaatte. Bahis konusu zümrüt küre, yıllardır kayıp olduğu krokilerden öğrendiğimiz mücevherin ta kendisi.

— «Peki, mütehassıslar o kürenin mahiyeti hakkında ne düşünüyorlar?»

— «Hepsi aynı fikirde. Faberge'nin kreasyonu olan bütün güzel kıymetli parçalar hep özel surette müşteriler tarafından sipariş edilerek yaptırılmış parçalardır. Mis Freudenstein'da konuşmamız sırasında, dedesinin ihtilâlden evvel çok zengin bir iş adamı olduğunu söyledi. Büyük bir porselen fabrikasının sahibiymiş. Faberge'nin Rusya'da yapmış olduğu çok kıymetli mücevherlerin yüzde sekseni Rusya dışına çıkarılmış, yabancıların ellerine geçmiştir. bahis konusu mücevherlerden birkaçı Rusya'da kalmış ve halen Kremhn'de muhafaza edilmektedir. Sovyet hükümeti, onları Kremlin'in mahzenlerindeki dünyanın en büyük mücevher koleksiyonu içinde «ihtilâl öncesi Rus kuyumcularının eserlerinden örnekler» diye teşhir ediyor. Resmen Sovyetler kapitalistlerin lüks eşyalarını sevmezler ve ellerindeki şâhâne Fransız empresyonistlerinin tablolarından bile bahsederken - resmen tabu - istihza ederler.

— «Sovyetlerin elinde halen Faberge'nin en büyük parçalarından bir şeyler yok mu? Bahis konusu zümrüt kürenin kaybolduğu tarihten bu güne kadar Kremlin'in mahzenlerindeki hazine dairesinde bütün gözlerden uzak, geçmiş olması mümkün değil midir?»

— «Olabilü-. Kremlin'deki hazine dairesi muazzamdır. Bu hazine dairesindeki mücevher koleksiyonu hakkında tam olarak bilgi sahibi bulunan tek kimse dahi mevcut değil. Sovyetler o hazinelerden bir kısmını, o da ancak son zamanlarda halka açtılar, teşhire başladılar.»

M piposundan bir nefes çekti. Pipodan yükselen dumanların arasında gözlerinde donuk ve konuyla ilgisiz bir bakış vardı.

— «Tabiatıyla, nazar olarak bu kürenin doğrudan doğruya Kremlin'den gelmekte olması ve Kremlin'in onu Rusya'nın isâdik bir dostuna Sovyetler Birliğine ettiği hizmetlerin karşılığında göndermek için. onun menşei hakkında muhayyel bir takım hikâyeler uydurmuş olması da mümkündür, değil mi?»

— Tamamen mümkündür. Böyle bir şey gizli faaliyetlerden faydalanan taraf için de çok münasip bir ödeme usulüdür. Aksi takdirde o devlet kendisi için çalışan kimsenin hizmetlerinin karşılığında yabancı bir memleketteki bir banka hesabına para yatırmak zorunda kalacaktır. Bu paraya yatırılacak olan için de, çekecek olan için de büyük tehlikeleri olan bir •usuldür.»

— «Fakat... Bahis konusu mücevherin gerçek fiyatı... tabiatıyla müzayedede salonunda açık arttırmayla belli olacaktır, değil mi?»

— Tabiatıyla.»

— «Peki, size göre,, Sotheby'nin tertipleyeceği açık arttır mada o küre ne kadar para getirebilir?»

— «Şimdiden bir şey söylemek imkânsızdır. Wartski mu hakkak gerçek değerini bildiği için müzayedede hayli arttıracaktır, fakat onun açık arttırmaya kimin namına, ne şekilde gireceğini ve ne kadara kadar çıkartılabileceğini bilemem. Bu tamamen açık arttırmaya katılacak olan diğer taliplerin tutumlarına bağlı olacaktır. Fakat her halükârda, bence asgari fiyat 3,5 milyon lira olacaktır.»

M can sıkıntısına yüzünü buruşturdu.

— «Himmm... Bu kadarlık bir şey için büyük para.»

Gizli Servis şefinin takındığı bu kabaca tutumdan bayağı •şaşlanmış olan Dr. Fanshawe M'in gözlerinin içine baktı.

— «Aziz dostum,» dedi, «Bir düşünsenize. Bugün Millî Müzede bulunan ve vaktiyle çalınmış olan Goya 'da Sotheby, müzayedesinde dört milyon dokuz yüz bin liraya satılmıştı.

Kesim bahsinde de, bu, bayağı bir şey için çok para sayılmaz mı?»

M, naçizane:

— «Beni mazur görün, Dr. Fanshawe.» dedi: «Meramımı gereğince ifade edemedim... Ben hiçbir zaman sanat eserleriyle fazla ilgilenemedim, üstelik mensup olduğum bahriyenin bana verdiği maaş ta hiçbir zaman böyle pahalı şeyler almama müsaade etmiyor. Ben sadece bu gibi şeylerin gittikçe yükselen fiyatları karşısında hayretimi ifade etmek istedim. O kadar...»

Dr. Fanshawe, kırgın bir tonla.

— «Bu mütalâaları size hiç yakıştıramadım, aziz dostum,» dedi.

Bond, artık M'in yardımına koşmanın zamanı gelmiş oldu ğuna kaniydi. Bu biçimsiz işin teknik taraflarına fazlaca girdiği için o da Dr. Fanshawe'ı müşkül durumda bırakıp sıkıştırmayı istiyordu. Ayağa kalktı, M'e hitaben:

— «Bana kalırsa bu bahiste bilmemiz gereken ne varse hepsini öğrenmiş bulunuyoruz, Doktor. Bu işin altından çok basit bir iş çıkacak ve şansı bu kadar açık olduğu için de buradaki meslekdaşlarımızdan birini galiba sonunda tebrik zounda kalacağız.»

Dr. Fanshawe'dan tarafa döndü ve ilâve etti;

— «Buraya kadar gelerek bize bu malûmatı vermekle iyi yaptınız, tahmin edemezsiniz, Doktor. Sizi gideceğiniz yere kadar arabamla götürebilirim, arzu eder misiniz?»

— «Hayır, teşekkür ederim. Park içinden yaya olarak gitmek istiyorum. O yolu severim.»

Bond, Doktor Fanshawe'u koridora kadar geçirdi, sonra şefinin bürosuna geri döndü. M çekmeceden kocaman bir dosya çıkarmıştı. Üzerinde çok gizli anlamına gelen bir kırınıcı yıldız bulunan dosyayı açmış, onu dikkatle tetkik ediyordu-

Bond tekrar oturarak beklemeye başladı. M dosyanın bazı sayfalarını çevirdi, sonra içinden mavi kartondan bir fiş çıkardı. Bu resmî fişin üzerine Gizli Servis mensupları hakkındaki gizli bilgiler kayıtlıydı. M fişi bir müddet dikkat'e okudu, sonra tekrar yerine koydu. Gözlerinde birdenbire yepyeni bir alâka ışığı parlamaya başlamıştı.

— «Her şey uyuyor,» dedi. «Mis Freudensteiri 1936'da Paris'te doğmuş. Annesi, harp yıllarında, Fransız Mukavemet Teşkilâtında faal rol oynamış. «Lâle Harekatı» nı gerekeştiren de o olmuş. Kızı ise, harpten sonra Sorbonne'da okumuş, son-

ra da deniz ateşesinin tercümanı sıfatıyla Paris'teki İngiliz El çiiği'nde çalışmaya başlamış. Ondan sonrasını biliyorsun. Annesinin, Rus Gizü Servisi N.K.V.D. hesabına çalışan Mukavemet Teşkilatındaki eski dostlarıyla cinsi münasebetlere başlamış, onlara düşüp kalkmaya başlamış. Zamanla da onlaren hesabına çalışmayı kabu etmiş: Bir müddet sonra da, normal şekilde İngiliz tabiiyetine geçmek için müracaat etmiş. Annesinin harpteki yararlıkları ve kendisinin İngiliz Elçiliğindeki çalışmaları da 1959 ydında İngiliz vatandaşına geçmesine yar dun etmiş: Onu bize Dışişleri Bakanlığı tavsiye etmişti, o tavsiye üzerinden ki, kendisini Gizli Servis'e aldık. İşte Mis Freudenstein en büyük hatasını bu sırada yaptı. Bizim hesabımıza çalışmadan evvel bir yıllık bir izin talebinde bulundu. Çok geçmeden de Hutchi gurubu kendisinin Leningrad'daki Sovyet casusluk okulunda yetiştirilmekte olduğumu bildirdi. Bunun üzerine, karar vermek tamamen bize düştü. 100 Şube Mor şifre hikâyesini tertiplede, ondan sonra olanları sen de biliyorsun. Mis Freudenstein, üç yıldanberi K.G.B. (Rus Gizli Sevrisi) hesabına yanımızda çalışıyor. O zümrüt küre de onu üç yıldır yanımızdaki çalışmalarının mükâfatıdır... benim için bu küre meselesi iki bakımdan enteresan. Bir defa, K.G.B- demek ki kendisi için Mis Freudenstein kanalıyla tertiplediğimiz oyunun gerçek mahiyetinden haberdar bulunmuyor. Aksi takdirde dünyada ajanlarına böyle bir hediye yollamaya kalkışmazlardı. Bu fevkalâde bir haber. Bayağı bir müjde. Çünkü Mis Freudenstein'e ve onun vasıtasıyla karşı tarafa dilediğimiz masalı yutturmaya bundan böyle de devam edebileceğiz demektir. Saniyen, uzun zamandır akıl erdiremediğimiz bir husus ta iyice anlaşılıyor. Mis Freudenstein'e K.G.B. hesabına gördüğü hizmet karşılığında bugüne kadar tek kuruş ödenmemişti. Bizi de asıl endişelendiren, üzen buydu: Kendisinin Glyn ve Mills bankasında bir hesabı vardı, her ay bizim servisteki işine karşılık aldığı paradan artırabildiği kadarını o hesabına yatırıyor. Ve hasebında da birikmiş parası 9000 lira kadar bir şey. Geri kalan parayla da günlük hayatını idame ettiriyordu. Fakat son zamanlarda bankadaki hesabından para çekmeden eskisine kıyasla daha iyi bir hayat yaşamaya başladığı da gözümüzden kaçmadı. Şimdi her şey anlaşılıyor.»

M kolunu, masanın üzerinde kültablası vazifesini gören obüs kovanına doğru uzattı ve halinden memnun bir insanın ifadesiyle piposunun külünü onun içine boşalttı;

Bond oturduğu koltukta vaziyetini değıştirdi. Bir sigara

içmek için can atıyordu, fakat şefinin huzurunda katiyen si-gara içmek saygısızlığını göstermezdi. Bu hadisede bir şey, ufak bir nokta fena halde zihnini kurcalamaya başlamıştı. Tatlı bir sesle sordu.

— «Bu kızın kimden ve nasıl talimat almakta olduğu nu biliyor musunuz efendim?»

M, canı sıkılmış bir insanın edasıyla: «Kimseden talimat almasına lüzum yok» diye cevap verdi. «Bir kere Mor Şifre'yi ele geçirdikten sonra, işi icabı elinden geçen bütün malzemeyi ve malûmatı aşırması lâzım. Unutma ki kendisine günde altı defa malumat veriliyor. O da bu malumatı CIA'ya ve sonra da karşı tarafa naklediyordun Fakat biz o şahsın kim olduğunu bilmiyoruz. O adamın kim olduğunu bilebilmek için de iki gö zümü fedaya hazırım'»

Birden Bond'un aklına bir şey geldi. Gayet sakin konuşa-rak:

— «Belki Sotheby'deki açık arttırma sırasında o şahsın kim olduğumu öğrenmemiz için bir fırsat çıkacak,» dedi.

— «Ne düşündüğünü daha açık söyler misin, 007. İzah et»

— «Gayet basit bence, Efendim. Demin Dr. Fanshawe zümrüt küre için arttırmaya katılacak tüplerden bahsetti, siz ••• duyduunuz. Bu arada birinin müzayedede katılacak olan Wartski'yi de açık arttırmada en yüksek bedeli ödemesi için tazyik edeceğini de ima etti. Şayet Ruslar Faberge kreasyonu mücevherlerin gerçek değerlerine önem vermiyorlarsa, muhtemlen bu parçanın değerini üzerindeki zümrütün değeri ci-varında, yani üç küz elli binle, yedi yüz bin lira civarında he-saplayacaklardır. Bu meblâğ da Maria Freudenstein'in yıllar dır GizU Servis'in içinde çalışarak gördüğü hizmetlerin aşağı yukarı karşılığı olacaktır. Bu sebeple, Maria Freudenstein'in mevcudiyetini bilen yağâne kimse bu havalide çalışan K.G.B. bölge şefi ise, onun ücretini ödeyecek olan kimse de o şahıs olacaktır. Ve o şahıs Sotheby'deki açık arttırmaya katılarak fiyatı devamlı surette yükseltecek ve küreyi satın alacaktır. Böylelikle küre yine Rusarda kalacak, kadına da ödenmiş ola çaktır. Buna kati olarak eminim. Ve biz, K.G.B. ye hiçbir şey farketirmeden o damı teşhis edebilir ne o, ne de K.G.B'. dar benin nereden geldiğinin farkına varamadan kendisini sınır dışı edebiliriz... Ben o müzayedeye katılır ve açık arttırmaya iştirak ederek Rus Gizli Servis Bölge şefinin maskesini aşağı indirirsem, bu sırada gizü kamerayı salonda bulunan ve mü-zayedeye katılanların hepsini birden filme alırsak, o filmin

üzerinde bilâhare yapacağımız incelemelerleKG-B- bölge şe-fini teşhis edip birkaç gün zarfında Dışişleri Bakanlığınca «istenmeyen şahıs» ilân ettirerek yurt dışına atabiliriz. K.G.B. nin bölge şefi olabilecek kabiliyette adamlar kolay yetişmez-Bu sebeple Ruslar onun yerine bir yenisini koyabilene kadar aylar geçecektir.»

M, dalgın dalgın konuştu:

— «Belki de bu teklifin iyi netice verecek, 007» dedi. «Ama bana anlattığın şekilde tatbik olunursa... Pekâlâ, 007-Doğruca git, ekip şefini gör, gerekli hazırlıkları derhal tamam lasın. Ben de bu taraftan, 5. Şube ile gerekli işlemleri hallede-yim: Bu iş tamamen onların sahasına ait, fakat kuş bizim kü sumuz. Ben herşeyi halledeceğim. Fakat sen o açık arttırmaya girdiğin zaman aklın başında olsun, ipin ucunu kaçırma. Atı-lacak param yok benim...»

Bond kalktı: «Peld efendim.» dedi.

Sonra çabucak bürodan çıktı. Aklına çok enteresan, bir fikir gelmişti, M fikrinden caymadan onun tatbikatına geç-mek istiyordu.

Regent Caddesi 138 numarada bulunan Wartski firmasının cephesi mütevazı, fakat ultra — moderndi. Birkaç antika ve modern mücevherin teşhir edilmekte olduğu vitrine bakan o-ramn Faberge konusunda dünyanın en büyük mütehassısına ait olduğunu dünyada tahmin edemezdi. Mağazanın içinde de duvardan duvara gri bir halı kaplı, duvarlar çınar lambri idi ve mütevazı birkaç vitrin ve raf vardı. Hiç te Cartier'in Bon? heron'un veya Van Cleef mağazalarının içiyle kıyaslanabile-cek gibi değildi. Kraliçe Mary'nin, Ana Kraliçenin Mary'nin Ana Kraliçenin Yunan Kralı Paul'un ve gariptir, Danimarka Kralı Frederisk IX. in duvarlara sırasına asılmış, çerçevesi takdirnameleri burasının hiç te ilk anda zannedildiği gibi, rast gele bir kuyumcu dükkânı olmadığını gösteriyordu.

James Bond, Kenneth Snowman ile görüşmek istediğini bildirdi, sonra kırk yaşlarında, yakışıklı ve gayet şık giyimli biri ona doğru geldi. Bond yaklaşan zata, gayet sakin:

— «Cinaî Tahkikat Bürosu vasıtasıyla geliyorum,» dedi.

•••inle görüşmek istiyorum. Belki peşinen kimliğimi bilmek •••çeksiniz, o sebeple kendimi takdim edeyim. İsmim James Bond, fakat doğrudan doğruya Scotland Yard'a bağlı değilim, •••illi cinaî tahkikat büroları arasında bir nevi irtibat me-l...uyum, emin olmak istiyorsanız telefonla Sir Ronald WviiHnee'a veya muavinine sorabilirsiniz-»

Muhatabının zeki bakışlı ve dikkatli gözleri bir saniye bile

olsun Bond'un üzerinden ayrılmadı. Sonra Kenneth Snowman. nütebessim, konuştu:

— «Sizi uzaktan tanıyorum, Mr. Bond. Bir "defasında New York'ta 5 nci Cadde üzerindeki «Eski Rusya»nm dostları olan Amerikalı ahbablarımla beraberken bahsiniz geçmişti.»

Bond: «Bahsettiğiniz yeri biliyorum,» dedi. «Harikulade tasvirleri vardır. Saint — Pierre Kilisesine de yakın bir mahaldedir.»

Mr. Snowman: «Evet,» dedi. «Birbirimiz artık tanıdık sayılırız.»

Sonra öne düşerek sağ taraftaki bir merdivenden aşağı indi. Bond onu takiben gayet geniş ve son derece lüks bir «teşhir salonu»na indi. Buranın mağazanın «hazine dairesi» olduğu billiydi. Salonun duvar diplerini çepeçevre çeviren ışıl ışıl aydınlatılmış vitrinlerde altınlar, elmaslar, çeşit çeşit taş lar adeta göz kamaştırıyordu.

— «Şöyle oturamaz mısınız? Size nasıl bir yardımda bulunabilirim?»

— «Yarm Sotheby'ye açık arttırmayla satışa çıkarılacak parça, yani şu zümrüt küre hakkında bilginizi almak istiyorum.»

— «Ha, evet,» dedi. «Can sıkıcı bir hadise değildir herhalde?»

Mr. Snowman, kaşları çatılarak:

— «Sizi ilgilendirecek hiçbir nahoş şey bahis konusu değil, hayır. Fakat o zümrüt kürenin satışıyla yakından ilgileniyoruz. Sahibi olan Mis Freudenstein'i tanıyoruz ve arttırmada kürenin fiyatının anormal bir şekilde yükseltileceği söylüyor. O mücevherin arttırmasına kimler girecek, bilmek istiyoruz. Siz bu konuda tecrübeli olduğunuz için belki bize daha etraflı bilgi verebilirsiniz diye düşündük.»

Mr. Snowman, ölçülü bir samimiyetle: «Evet,» dedi. «Bahis konusu parça bizi son derece ilgilendirdi, fakat müzayedede, şüphesiz fiyatı çok yükseltilecektir. Söz aramızda, Van Cleef ve Arpels müessesesi ile başkalarının bu parçayla ilgilendikleri kanaatindeyiz... Siz bu içine bir dalaverecinin de karışabileceğim mi düşünüyorsunuz? Size o hususta teminat verebilirim, bu iş dolandırıcıların gücünün çok dışındadır.»

Bond:

— «Hayır,» dedi. «Bizim aramakta olduğumuz kimse dolandırıcı değil.» Bond karşısındaki adama ne dereceye kadar açılabileceğini düşünüyordu. Bazı kimseler kendi işleriyle il—

güi sırların üzerinde fazla titiz dadanmaz da başkalarının sırları bahsinde gayet hassas hareket ederlerdi.

Bond masanın üzerinde bulunan maun ve fidişinden yapılmış bir plâğı gösteidi. Plâğın üzerinde İncüden alınmış bir söz **vardı**:

Müşteri,, «Bu mal pek kıymetU bir şey değil,» dedi. Fakat o şeyi satın aldığı zaman onunla şeref duyduğunu da söyledi:

Bond gülümseyerek konuştu:

— • «Bu iki cümlenin içinde bütün ticaret tarihi, satıcı ile alıcının bütün hikâyesi veciz bir şekilde hulâsa edilmiş » dedi. Sonra Mr. Snowman'ın gözlerinin içine bakarak ilâve etti: «Meselemize gelince, benim bu işte altıncı hissin, sezışin yardımına ihtiyacım var. Bana yardım eder misiniz?»

— «Memnuniyetle, yalnız ne yapabileceğimi bilmek isterim. Bir sır bahis konusu ise, çekinmeden bana ifşa edebilirsiniz. Kuyumcular sır saklamayı bilirler ve bunu huy haline getirmişlerdir. Scotland Yard'm da firmamıza güveni bulunduğu na eminim'. Firmamız emniyet makamlarıyla daima işbirliği **yapmaya** hazırdır.»

— «Ya size Savunma Bakanlığına bağlı bir emniyet men-subuyum dersem cevabınız ne olacaktır?»

Mr. Snowman: «Hiçbir şey değişmez,» didi. «Her hususta ketumiyetime güvenebilirsiniz. Sırrınız bende kalacaktır.»

Bond kararını verdi:

— «Pekâlâ... Size anlatacaklarım son derece mahremdir, bunu hatırlınızda tutun. Yarınki müzayedede fiyatı devamlı arttırıp Küreyi satın alacak şahsın bir Sovyet ajanı olmasını muhtemel görüyoruz. Vazifem o şahsın kimliğini" tesbit. Maa'e sef , bu bahiste size daha fazla şey söyleyemeyeceğim, sizden istediğimiz şeyi yapabilmeniz için de anlattıklarımın fazlasını bilmenize zaten hacet yok. Sizden bütün istediğim yarın Sotheby'deki müzayedede esnasında yanımda bulunman'z ve aradığımız kimseyi tesbit işinde bana yardım etmenizdir. Korkarım, bu işte kimse madalya kazanmayacak, f^kat bu vesileyle birbirimizi yakinen tanımış olacağız»

Mr. Snowman'ın gözlerinde heyecan kıvılcımları yanıp söndü.

— «Ben bu işe dünden gönüllüyüm. Seveseve. Size yarılım için elimden geleni **yapmaya** hazırım: Fakat bu iş hiç te zannettiğiniz kadar basit ve kolay değil. Şayet Zümrüt Kürenin arttırılmasına katılacak kimse müzayedede hüviyetini **giz-**

lemek arzusunda ise bizi ancak açık arttırmayı idare edecek olan Sotheby'nin müdürü Mr. Peter Wilson aydınlatabilir. Hüviyetini açıklamadan ve müzayede salonunda açık bir jest yapmadan açık arttırmaya katılmak için çeşitli usuller vardır. Ve şayet açık arttırmaya katılacak olan şahıs, satıştan evvel, Peter Wilson'la arttırmaya ne şekilde katılacağı, hususunda anlaşmaya varmış ve onunla bir «işaretleşme» kodu üzerinde mutabık kalmışsa, Peter o şahsın kimliği hakkında bilgi yermeyi katiyen reddedecektir. Meslek sırları da titizlikle gizlemekte haklıdır. Bana yardım ederseniz oyunu alevlendiririm: Ne zaman arttırmak gerektiğini — tabiiyle bir müşteri namına — bilirim, fakat arttırmaya daha başka kimlerin katılacağını bilirsem, işim hayli kolaylaşacaktır. Yine de, bana anlattıklarınız son derece işime yarayacak. Kimin ne zaman, ne şekile ciddi arttırmalarda bulunacağını önceden kestirerek müşteriye söyleyebilirim. Aradığımız adam, alelde biri meçhul bir şahısa, bana bu işi çok pahalıya maledecektir... tabiiyle bu arada arttırmaya katılacak daha başka kimseler de olacak. Çok heyecanlı bir gece yaşayacağız, eminim. Sotheby'deki açık arttırma televizyonla da yayınlanacak Sotheby'nin galalarına katılmayı âdet edinmiş bütün müzayeciler ve düşesler de orada bulunacaklar. Müthiş bir reklâm olacak zümrüt küre için. Bir de bu işin içinde bir casusluk meselesi olduğu bilirse, kıyamet konardı... Fakat sizin yapmak istediğiniz nedir? Adam teşhis ve hemen tevki mi?»

— «Evet. O kadar. Bu küre arttırmasında fiyat ne kadara çıkabilir sizce?»

Mr: Snowman bir altın kalemle dişlerine vurdu.

— «Bu hususta size şimdiden bir gey söyleyebilmeme imkân yok. Müessese olarak arttırmaya nereye kadar katılabileceğimizi size söyleyebilirim, fakat o da müşterimize ait bir sırdır: /Arttırmanın nihai rakamı 3,500.000 milyon liraya kadar çıkmazsa biz bir sürpriz yapabiliriz.»

Bond: «Anlıyorum,» dedi. «Peki, arttırma esnasında ben size nasıl yardım edebilirim?»

Mr. Snowman cebinden gayet zarif bir krokodil cüzdan çıkardı, onun içinden kabartma iki kartı çıkardı. Birini Bond'a verdi.

— «Bu müzayede davetiyesi eşime ait, ama ben eşime başka bir davetiye tedarik ederim. Numarası B5... gayet güzel bir yerdirdir. Birinci sıranın ortasında. B6 numaralı koltukta da oturuyor olacağım.

Bond davetiyenin üzerindeki yazıyı okudu.

SOTHEBY ve ORT.

**Cari Faberge kreasyonu bir «Bakir Parça»
(Bir hanıma ait, emsalsiz bir parça)
ile şâhâne mücevherler satılacaktır
20 Haziran Sah günü Saat 21-30 da
Giriş: St. George Caddesi kapısından**

Mr. Snowman.

— «Bahis konusu kapı Bond Çaddesi'ne açılan eski kapıdır.» dedi. «Bond caddesi lüks bir yer haline geldigelej arka kapının önüne tenteli bir giriş yeri yaptılar, bir de kırmızı halı serdiler... Şimdi de, hazır gelmişken, Faberge kreasyonu birkaç parça görmek istemez miydiniz? Burada babamın 1927 senesi KremUn'deki bir müzayededen satın aldığı bazı parçalar var. Bu sayede Faberge kreasyonlarının mahiyeti hakkında biraz fikir sahibi de olursunuz. Zümrüt Küre'nin kıymeti, Çarıçın özel siparişi üzerine yapılmış mücevherli Paskalya Yumurtaları müstesna, size göstereceğim parçaların kıymetinden kat kat fazladır.»

Onca pırlantadan, rengârenk taşlardan ve pırlantalarıyla göz kamaştıran zümrütlerden başı dönmüş olan James Bond bir müddet sonra o Ali Baha'nın mağarasından çıkarak WhitehaU'deki büroya döndü ve günün geri kalan kısmını orada yüzünü ismini bilmediği, fakat Sovyetlerin Londra'daki bir numaralı ajanı olduğu muhakkak bulunan meçhul şahsın teşhisi için gerekli hazırlıklarla en ufak teferruatına kadar meşgul olmakla geçirdi..

Ertesi gün boyunca James Bond'un heyecanı dakikadan dakikaya arttı. Bir ara bir bahane icat ederek Muhabere Servisine girdi, Mis Freudenstein ile iki yardımcısının harıl harıl Mor Şifre ile hazırlanmış mesajları "Washington'da C.I.A. ya bildiren makineleri çalıştırılmalarını seyretti. Bu ekip görevleri icabı Genel Karargâhın hazırladığı bütün vesikaları görüyor ve onları açık olarak okuyorlardı. Sonra Mor Şifreyle şifreleyip yolladıkları bu vesikalar Washington'daki C.I.A. mu karargâhında kâğıt sepetine atılıyor, Moskovada K.G.B. Karargâhında ise yüksek rütbeli bir istihbarat subayına itina ile takdim olunuyordu:

Bond, genç Rus ajanının iki asistanıyla birkaç dakika tatlı tatlı sohbet etti, fakat Maria Freudenstein kendisiyle konuşmayı sadece nazikane bir tebessümle bakmakla iktifa etti

Maria Freudenstein pek kadınlık tarafı olmayan soluk benizli, yüzü ergenlikÜ, siyah saçlı ve her halinde biraz ihmalcisi olduğu belli bir kadındı. Bu tipler aşk denilen şeyi tanımaz, sadece birkaç arkadaşları olurdu, geçimsiz olurlar ve cemiyete karşı da hemen hiç sempati beslemezlerdi. Belki de kendisine hayatta zevk veren yagâne şey o dümdüz sinesinde gizlediği sırdı. Her gün tek basma dünyaya karşı yürüttüğü, kendisine dudak bükme, değer vermeyen ve varlığını bile inkâr eden dünyaya karşı tek basma yürüttüğü savaş. Birgün dünya ona yaptıklarına pişman olacaktı... Küçük şeytanın cemiyete karşı duyduğu manasız kinin menşei buydu işte:

Bond bürosuna döndü. Bu kadın, bu gece zengin olacaktı. Eline bir yılda aldığı paranın bin misli geçecekti. Belki de o para onu tamamen değiştirip bambaşka bir insan yapacak, belki de onu mutlu kılacaktı. Parası sayesinde dünyanın en ünlü güzellik mütehassıslarını emrine âmâde kılacak, en güzel tuvaletleri giyecek, en mükemmel kuvaförü yaptıracak, şâhâne bir de apartman alacaktı.

Fakat M, Mor Şifre Harekâtı'nın çok ileriye götürülmesini, aksi takdirde düşmanın bir şeylerden şüphelenebileceğini! kâniydi. Bu oyunu pek ileri götürmek tehlikeliydi; Bir tek yanlış adım, bir tek manasız yalan, uydurma olduğu açıkça belli bir tek malumat kırıntısı, K.G.B: yi derhal kuşkulandırabilirdi. İlk hatada kulakları dikerler, ikinci hatada da nasıl aldatılmış okluklarını tamamen anlar ve muhtemelen üç yıldan beri de Gizli Servis'in oyununa gemekte olduklarını hissediverirlerdi. Ondan sonra da vakit kaybetmeden harekete geçerlerdi. Maria Freudenstein'in iki taraflı çalışan bir ajan olduğuna hükmederek muhtemelen kendisini en seri vasıtasıyla «tasfiye» ederlerdi. Bunun için belki de, demin raporda okumuş olduğu o siyanürlü tabancayı kullanır, ölüme de bir kalp sektesi havası veriverirlerdi...

James Bond pencereden Regent's Parkın ağaçlarına baktı, sonra omuzlarını silkti, AHaha şükür ki bu iş kendisine ait bir şey değildi ve böyle kadınlara uğraşmaktan da hiç hazetmezdi. Maria Freudenstein o meşum casusluğun ağlarına takılmıştı ve birkaç saate kadar Sotheby'nin müzayede salonundaki satılan büyük serveti, ele geçirirse belki ömrünün sonuna kadar da rahatça yaşamak fırsatını bulurdu.

Taksiler ve diğer vasıtalar Bond Caddesi'ni tıkamıştı. Bond bindiği taksinin ücretini ödedi, inip Sotheby'nin giriş kapısındaki kalabalığa karıştı.

Üniformalı bir kapıcı davetiyesini alarak tetkik etti, sonra «na bir katalog verdi; Bond büyük merdiveni çıktı, bir koridoru takip etti, nihayet kendini şimdiden tıklım tıklım olan müzayede salonunda buldu. Sonra kendi koltuğunu bulup oturdu. Hemen bitişiğindeki koltukta Mr. Snowman oturuyor, elindeki bir bloknotun üzerinde bulunan rakamları da kontrol ediyordu. Bond yerine kurulduktan sonra etrafına bir göz attı:

Büyük salon bir tenis kortu kadar genişti. Çok tarihî bir havası ve manzarası vardı. Gayet büyük iki antika avizeden salona saçılan ışıklar etrafı ısıtıyordu. Bu ışık salonun baş tarafında bulunan ve bir perdeyle gizlenmiş yarım daire biçiminde bir camlı vitrinin önünü ve üst başını çeviren flüoresan lâmbalarının ışıklarıyla bir tezat teşkil ediyordu. Duvarlarda tablolar ve zeytuni yeşil renkte duvar halıları vardı. Televizyon kameramanları (Ki M-I:5'in bir ajanı da Suunday Times gazetesinin basın kartını taşıyan bir foto muhabiri sıfatıyla makineleriyle birlikte onların yanbaşında yer almıştı) üzerinde bir av sahnesini canlandıran bir desen bulunan muazzam bir duvar halısının önündeki plâtfomda toplanmış beldeşiyorlardı. Ufak yaldızlı koltuklara oturmuş yüz kadar alıcı ve seyirci vardı, Bütün gözler, bir kürsünün gerisindeki taht gibi yüksek koltuğunda oturmuş, gayet sakin bir şekilde devamlı surette konuşan, zayıf ve çok şık müzayede âmirine dikilmişti: Müzayedeyi idare eden zatın üzerinde şık bir smokin, ceketinin yakasında da kocaman bir kırmızı karanfil vardı.

— «Beş yüz bin... Altı yüz bin... (Bir duraklama. Birinci sırada oturan birine hafif tertip bir bakış.) Size karşı, Beylim... (Kendisine hitap edilen şahıs belli belirsiz bir jest yaptı.) Yedi yüz bin... Yedi yüz elli... Yedi yüz elli bin... Yedi yüz elli bin diyoruz... Sekiz yüz bin...»

Bond katalogunu açarak yanbaşındaki Mr. Snowman'a eğildi:

— «Nedir satılan şey?»

Mr. Snowman:

— «40 numaralı parça» dedi. «Müzayede âmirinin muavininin siyah kadife kaplı masanın üzerinde açıp teşhir ettiği pırlanta nehri gibi pandantif: Muhtemelen dokuz yüz bin lira yi bulacak. Bir İtalyanla iki Fransız arttırmada kapıştılar. Halbuki hiçbirinin sekiz yüz bini geçmeye niyet yoktu. Ben de arttırmaya katıldım, ama beş yüz bine kadar. Benim indimden daha fazla etmez. Taşları fevkalâde olduğu halde,»

Sekiz yüz bine geldiği zaman arttırmacıların heyecanı hafifledi, sonra müzayede âmiri, sapından değil de topuz kısmından tutmuş! olduğu tokmağın sapını otoriter bir edayla önündeki kürsünün üzerine vurdu.

Müzayede âmiri Peter Wüson: «Sattım,» diye bildirdi.

Müzayede memurları ismini öğrenmek için en fazla arttırmış olan alıcıya doğru yürüdüler.

Bond; «Bu işe akıl erdiremedim,» dedi.

— «Neden erdiremediniz?»

— «Ben hiç açık arttırmaya iştirak etmedim, fakat müzayede âmmnin bir mal hakkında son hükmü vermeden evvel alıcılara son bir şans daha vermek için, çekiciyle «Satıyorum... satıyorum... diye anons yaptığımı zannedirdim.»

Mr. Snowman gülümsedi.

— «Evet, birçok memleketlerde, taşra vilâyetlerinde ve İrlanda'da teamül böyledir, fakat Londra'da bu sistem uzun zamandır terkedilmiş bulunuyor.»

— «Yazık. Halbuki o son sahne hayli heyecan yaratan bir sahne olurdu.

—«Biraz sabredin, Bol bol heyecan geçireceksiniz: Çünkü şimdiki parçadan sonra sizi ilgilendiren şeyin arttırması başlıyr. Arada satılacak başka bir şey yok.»

Müzayede salonunun

memurlarından biri pırıl ışıltılarıyla gözleri kamaştıran yakutu, pu-lantalı iki bileziği teşhir etti.

Bond başını önüne eğdi, satılacak olan **41** numaralı parçayı gayet tumturaklı cümlelerle anlatan tarifi okumaya başladı:

**YAKUTLU VE PIRLANTALI
EMSALSİZ
İKİ BİLEZİK**

İri bir yakutla küçük iki dizi pırlantadan meydana gelmiş elips biçiminde bir fiyong ana parçayı teşkil etmektedir. Bunun etrafı da sırayla yakut ve pırlantalı taşlardan yapılmış diziler arasında altın yuvalar içine oturtulmuş gayet sade pırlanta fiyonglaria çevrilidir. Bileziklerin fermuarları, da yine elips biçiminde fiyonglardan yapılmıştır.

(Aile tavafından verilen bilgilere göre, bu bilezikler Mrs. Fitzherbert'e (1756 — 1873) aitti. Mrs. Fitzherbert bilâhare George IV sıfatıyla tahta çıkan Galles Prensi ile evlenmiştir. Kral George IV 1905'te senesinde Coutts Bankası'ndaki kasa-

da muhafaza edilen nikâh cüzdanı, ve diğer vesikalarla birlikte bahis konusu bileziklerim de teşhiri için müsaade vermişti. Bu bilezikler, muhtemelen Mrs. Fitzherbert tarafından Or-lens Dükü'nün «İngiltere'nin e» güzel kızı» diye vasıflandırıldığı yeğenine hediye edilmiştir:

Alıcılar harıl harıl bileziklerin fiyatını arttırmakla meşgul oldukları sırada, Bond kalktı salonun dip tarafına yürüdü: Salonda yer bulamayanlar salonun dip kısmından geçilen Yeni Galeri ile giriş holü'nde toplanmış, satışı kapalı devre televizyon ekranlarından takip ediyorlardı.

Bond diğer salonları dolduran kalabalıkları sözümona kavatsız bakışlarla gözden geçirdi. Kalabalık arasında, günlerdenberi gizlice çekilmiş olan Londra'daki Sovyet Elçiliğine mensup **200** küsur şahsa ait fotoğraflarda tanıdığı çehrelerden herhangi birinin bulunup bulunmadığını araştırıyordu. Fakat her tip ve sınıftan insanın (saray mensupları, kibar fahişeler, antika koleksiyoncuları, amatörler ve asil aile kadınları) karıştığı o kalabalık içinde bir tek kişi dahi teşhise muvaffak olmadı. Slav hatları taşıyan bir iki sima görür gibi oldu, fakat o çehrelerin sahiplerinin müzayede salonlarını dolduran yarım düzine Avrupa memleketine mensup diplomatlara ait olması da pekâlâ mümkündü. Siyah camlı gözlük takmış birkaç kişide dikkatini çekti, fakat siyah gözlük artık tanınmamak için kullanılan bir şey olmaktan çoktan çıkmıştı.

Bond etrafı gezdikten sonra tekrar yerine döndü. Aradığı adam, herhalde, açık arttırma sırasında kendini belli edecekti.

— «Dört yüz seksen bin... Beş yüz bin diyorum... Çekiç havaya kalktı. «Satılmıştır»

Birdenbire salondakiler arasından bir heyecan dalgası geçti, sonra ellerindeki katalogların yaprakları hızla çevrildi. Mr. Snowman beyaz ipekli bir mendille alnını kuruladı. Bond doğ m döndü:

— «Oyun sırası nihayet size geldi,» dedi. «Ben, kendi hesabıma arttırmayı son derece büyük bir dikkatle takip edeceğim: Sırası gelmişken söyleyeyim, bizim mesleğimizde müzayede de arkaya dönüp bakmak çok ayıp sayılır. Bizimi gibi ilk sırada oturuyorsa, adamınızı teşhis etmem mümkün, fakat ilk sırada olması pek muhtemel değil, etrafımızdakilerin hemen hepsini tanyorum. Fakat siz profesyonel bir alıcı olmadığınız için dilediğiniz gibi arkanıza dönüp bakabilirsiniz: Peter Wüson'un gözlerine dikkatle bakmanızı tavsiye ederim. Bilhassa

onun kime baktığına ve onun bakışma bakışıyla mukabele edenlere çok dikkat ediniz. Aradığınız adamı teşhise muvaffak olursanız, ondan gözünüzü ayırmayın, bilhassa en basit, hiç dikkati çekmeyecek cinsten hareketlerine dikkat ediniz. Yapacağı her hareket, hep Wilson'un hüviyetini gizli tutmak isteyen alıcılarla gizlice işaretleşmesinde kullanılan cinsten hareketlerdir. Adamımızın, arttırmak istediği zaman katalogunu havaya kaldırmak gibi dikkati çekecek bir hareket yapacağını sanmıyorum. Ve arttırmanın başlangıç safhasında işe karışma yacağımı, müzayedeye iştirak etmeyeceğini de hatırımdan çıkarmayın. Ancak arttırmanın son safhasında yarışa katılacak ve tasarladığı fiyata kadar çıktıktan sonra çekilip arka plânda kalacaktır.» Mr. Snowman sözlerinin burasında gülümseyerek ilâve etti. «Şunu da ilâve edeyim, açık arttırma devam ettiği müddetçe aradığınız adamı bulup hüviyetini tesbit için elimden geleni yapacağım- Bilhassa arttırmanın sonlarına doğru sadece iki kişi kaldığımız takdirde, mutlaka onun maskesini indirmeye çalışacağın ki bana kalırsa da öyle olacak, sonunda yalnız Wartski firmasını temsilen ben ve bir de adamımız kalacak.»

Mr. Snowman sözlerini muammalı bir edayla sona erdirdi.

James Bond, Mr: Snowman'ın ne pahasına olursa olsun, Zümrüt Küre'yi firması namına satın almaya kararlı olduğunu anlamıştı.

Üzeri siyah kadifeyle örtülü yüksek bir sehpa merasimle getirilip müzayedeye komiserinin önüne, konulduğu sırada sa-Jor.daki gürültü anide kesildi. Sehpanın üzerinde oval biçimde bir ufak kutu vardı. Kutunun üzeri de beyaz bir kadife örtü örtülmüştü. Kırmızı düğmeli, ceketinin yakalarıyla kol kapakları siyah, gri üniformalı bir müzayedeye memuru, 42 numarayı taşıyan beyaz kadifeyi kaldırdı, altından çıkan kutuyu açıp Zümrüt Küre'yi çıkardı:

Bir tenis topu iriliğinde olan Zümrüt Küre tabiatüstü bir parlaklıkla ışıl ışıl parlıyordu- Üzerine ışıl ışıl göz kamaştıran gayet kıymetli taşlar monte edilmişti. Seyirciler arasından hayranlık ifadesi mırıltılar yükseldi, mütehassıslarla memurlar bile kendilerini tutamayarak hayret nidaları çıkarmışlardı. Sonra hep birden yerlerinden fırayarak müzayedeye komiserinin yanına, kürsünün üzerine konulmuş olan Zümrüt Küre'yi yakından görmeye koştu: Avrupa saraylarının en kıymetli mücevherlerini görmüş nice mütehassıs bile kürsünün etrafını çepeçevre alarak takdîrîkâr nazarlarla, hayret dolu gözlerle o esiz mücevheri seyretmekten kendilerini alamamışlardı'.

ZÜMRÜT KÜRE

1917 YILINDA CARL FABERGE

TARAFINDAN BİR RUS ASİLİ İÇİN YAPILMIŞ

f VE BUGÜN

BU ASİLİN TORUNUNA AİT BULUNMAKTADIR

42. FABERGE'NİN SON DERECE KIYMETLİ BİR KÜRESİ

Harikulade renkte ve akıllara durgunluk verecek şeffaflıkta bir Sibirya zümrütünden yontularak meydana getirilmiş, kesme bir küre: Bu küre dört renkli altından yapılmış ve üzerine birçok pembe elmasla küçük zümrütler hakkedilmiş bir dağın üzerine oturtulmuştur.

Bu dağ yatağın eteklerinde saf ve damarı küçük pembe elmaslarla bezenmiş kaya kristalinden altı kayalık mevcuttur.

Üzerine dünya haritasının hakkedildiği — büyük şehirler altın yuvalı pırlantalarla işaret edilmiştir — Zümrüt Küre'ye gelince, bir eksen etrafında dönmektedir. Küre G-. Moser tarafından yapılmış ve kaidenin içinde gizli bir saat mekanizması bir kemer üzerinde mat inciler ev kabartma romen rakamlarıyla hareket etmektedir. Kürenin etrafında çepeçevre altın bulunmaktadır. Saatleri gösteren üçgen biçimi bir 5 kıratlık bir Birmanya yakutu yine küre üzerinde bulunmaktadır.

Yükseklik: 20 santimetre. Eseri imâl eden: Henrik Wigstrom- Kutunun dışı beyaz kadifeden olup içi ekle saten kaplama ve oval biçimdedir, an ahları da altındadır:

«Cari Faberge bu şaheserin bir eşini on beş yıl sonra daha ufak çapta yapmıştır. Bu ikinci minyatür küre Sandrigham'daki Kraliyet Koleksiyonunda bulunmaktadır...»

A. Kenneth Snowman tarafından ystamig «Cari Faberge „nin Sanatı» adlı eserin 29 numaralı p'ân desenine bakınız.)

Mr Peter Wilson, gözlerini süratle müzayedeye salonunda Sezdirdikten sonra çekici hafifçe kürsünün üzerine indirdi. **Sonra:**

— «42 numaralı parça:» dedi: «Cari Faberge kreasyonu bir bakir parça» ...Açış olarak beş yüz bin lira veriliyor...»

Mr- Snowman eğilip Bond'un kulağına fısıldadı.

— «Bu demektir ki, kürenin değeri en azından bir buçuk milyon lira civarında.»

Seyircilerin ellerindeki kataloglar işaret makamından kalıp inmeye başladı. .

— «Bir milyon... Bir milyon iki yüz bin... bir buçuk milyon .. bir milyon yedi yüz elli bin... bir milyon sekiz yüz bin... bir milyon dokuz yüz bin...» Bir duraklama... «İki milyon...

iki buçuk milyon...» Bir duraklama oldu. «...üç milyon'»

Seyirciler arasından bir 'alkış yükseldi: Televizyon ve film- kamberalan müzayede komiserinin sol tarafında oturan ve elinde tuttuğu bir telefonla hafif sesle konuşan bir genç adam dönmüştü.

Mrv Snowman, alkışlanan genç adamı işaret ederek:

— «Sotheby'yi temsil'eden bir alıcı,» dedi: «Elindeki telefon doğru'dan doğruya New York'a bağlı. Müşterisi de hattın öbür ucunda, müzayedeye telefonla iştirak ediyor, telefonla art tırması için 0 gence talimat veriyor. Şimdi sıra bana geldi»

Bükmüş olduğu katalogu havaya kaldırdı:

— «Üç milyon üç yüz bin,» 'dedi diye komiser anons yaptı.

Genç adam telefona bir kaç kelime söyledi, sonra müzayede komiserine başıyla ufak bir hareket yaptı.

•— «Üç milyon beş yüz bin...»

Mr: Snowman elini kaldırdı:

— «Üç milyon yedi yüz elli bin:»

Telefondaki genç adam bu defa öbür uçtaki müşteriyle biraz daha uzunca konuştu, sonra başıyla komiserine arttırmaya devamdan vazgeçtiğini ifade eden bir işaret yaptı, bunun üzerine Peter Wüson da bir daha o tarafa bakmadı.'

Gayet sakin:

— «Üç milyon yedi yüz elli bin diyorum » dedi:

Mr. Snowman, Bond'un kulağına eğildi:

— «Şimdi gözünüzü dört agm. Amerikalılar arttırmaya devamdan vazgeçtiler, muhakkak. Aradığınız adamın oyuna katılmasının zamanı geldi.

James Bond oturduğu koltuktan kalktı, oradan uzaklaşarak tribünlerin sol tarafındaki bir gurup gazetecinin arasına karıştı. Peter Wilson'un gözleri salonun dip tarafına, sağ köşeye doğru çevrilmişti. Bon'd o tarafa oturanlarda en ufak bir hareket dahi görmedi, buna rağmen müzayede komiseri:

— «Dört milyon,» diye anons yaptı,

Uzun bir fasiladan sonra, Mil:' Snowman elini kaldırdı.. Bond ufak tereddüdün müzayede heyecanını arttırmak gayesini güttüğünü tahmin etti. Bu muhtemelen Mr: Snowman'ın da nihayet müzayede için tesbit edilmiş sınıra gelip dayanmış olduğunu ifade ediyordu:

— «Dört milyon yüz bin...»

Peter Wüson yeniden salonun nihayetine, sağ köşeye doğru baktı. Yine en ufak bir hareket olmadı; buna rağmen..

Müzayede Komiseri bir kere daha sesini yükseltti.

— «Dört milyon iki yüz elli bin.»

Bazı sıraların arasından heyecanlı nidalar yükseldi, beş, •on kişi heyecala el çırpıtlar. Bu defa, Mr. Snowman'm tepkisi daha da uzun südü ve müzayede komiseri ondan bir cevap alana kadar son attırma rakamını iki defa tekrarlamak zorunda kaldı. Nihayet, MM Snowman'a bakarak konuştu:

— «Sizi bekliyoruz, Beyim.»

M1. Snowman elini kaldırdı.

— «Dört milyon üç yüz bin,»

James Bond buram buram terlemeye başlamıştı. O ana kadar aradığı adamı belli edecek cinsten e_n ufak bir hareket müşahede etmemişti, buna karşılık müzayedenin de artık sonuna geldiği belliydi-

Müzayede komiseri bir kere daha tekrarladı:

— «Dört milyon üç yüz bin lira diyorum»

Aynı anda çok hafif bir hareket James Bond'un dikkatini çekti*. Salonun en nihayetinde oturan tombul, esmer bir adam gözündeki siyah güneş gözlüklerini çıkarmıştı. Adamda bir banka müdürünün, bir sigorta memurunun veya bir doktorun kinini andıran manasız bir çehresi vardı. Herhalde Bond'un aradığı işaret buydu, yani müzayede komiseri üe kararlaştırılan «şifre». Adamın gözlüklerini gözünde taşıması müzayedeye devam edeceği manasına geçiyordu, onları çıkarması ise artık arttırmayacağı manasına...

Bond derhal kameramanların bulunduğu tarafa bir nazar atfetti. Evet, M.L5.'nin fotoğrafçısı da «özlük çıkarma hareketini kaçınmamıştı. Derhal fotoğraf makinesini kaldırdı aynı anda bir flâş parladı: Bond tekrar koltuğuna döndü, Mr., Snowman'm kulağına eğilerek fısıldadı:

— «Adamımızı teşhis ettim... Yarın gelip sizi göreceğim. Çok, ama çok teşekkür ederim:»

Mü: Snowman başıyla peki manasına bir işaret yaptı. Göz ierini müzayede komiserinin üzerinden ayırmıyordu.

Bond çabucak yerinden kalktı, salonun nihayetine gitti. Bu sırada Peter Wüson'un son bir anons yoptüğünü duymuştu.

— «Dört milyon üç yüz bin lira... Satılmıştır. Küre sizindir, Beyim.»

Bond, herkes yerlerinden kalkıp alkışlamaya başlarken salonun nihayetine vardı. Hedefi olan şahıs kalkmış, kalabalık arasına karışmak üzereydi. Adam kalabalık tarfından bulunduğu köşeye sıkıştırılmıştı. Tekrar siyah gözlüklerini gözle-

ne takmıştı. Salondakiler yüksek sesle konuşarak dışarı çıkmaya başladıkları sırada Bond belli etmeden avının arkasına kaydı. Sonra merdivenden inerken adamı takip etti. Adamın uzun saçarı ensesini tamamen örtüyordu: Kambur denilecek kadar eğik, adeta iki büklüm yürüyordu. Bond birdenbire onu tanıdı. Piyotr Malinovskî Sovyet Büyük Elçiliğinde ateşe: Tarım işleri uzmanı Maünovski.

Adam caddeye çıktıktan sonra hızlı hızlı Conduit Caddesi tarafına yürüdü. Bond, telâssız, onu gözden kaçımadan bir taksiye bindi. Taksinin motoru çalışıyordu, bayrağı da inikti-Şoföre talimat verdi.

— «Adamımız tam önümüzde gidiyor. Yaya kaldırırım kenarında. Ağır ağır takip et onu.»

M.I.S'in şoförü.

— «Emredersiniz. Binbaşım,» dedi.

Adam, Bond caddesine geldiği zaman taksiye bindi. Trafik gecenin bu saatinde hayli seyrekleşmişti. Bond, Rus'un bindiği taksiyi takiben Regent's Park'ı geçtikleri ve Bayswater'i dolandıkları sırada keyifle arkasına yaslandı. Şimdi yegâne mesele adamın Kensington Palace Gardens'e gidip gitme yeyeğinden ibaretti. Sovyet Sefaret'inin muazzam binası orada sol taraftaydı. Adam oraya girecek olursa her şey yolunda demektir; Çünkü Sefaret'in kapısına konulmuş olan iki polis gece için özel surette seçilmişlerdi ve yegâne vazifeleri Bond'un takip ettiği taksiden çıkan adamı taşhis ve onun Sovyet Sefaretine girdiğini gördüklerini teyit etmekten ibaretti.

Ondan sonra da Bond'un şahitliği, Müzayede Salonundaki M.T.5. in foto muhabiri hüviyetiyle bulunan fotoğrafçısının çektiği fotoğraf Dışişleri Bakanlığının faaliyete geçmesine* ve gizli faaliyetleri sebebiyle Piyotr Malinovski'nin artık istenmeyen şahıs ilân edilmesine yetip artacaktı. Ondan sonra da Maünovski için valizlerini toplayıp memleketine dönmekten başka yapılacak bir iş kamayacaktı.

Rusya'da gizli servisler arasında oynanan yırtıcı santraç oyununda böylelikle bir şahmı kaybetmiş olacaktı...

Taksi, Sovyet Sefaret'inin burma demirden muazzam bahçe kapısının önünde durdu;

Bond'un yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. Sonra hafifçe öne doğru eğildi. Şoföre.

— «Teşekkür ederim, oğlums» dedi. «Lütfen şimdi Gene! Karargâha çekin: Burada işimiz bitti.»

Casus Avcısı

BİRİNCİ FASIL

Kopenhag'dan Helsinki'ye giden E'innair Hava Yollarının 812 uçuş sayılı uçak öğleden sonra hep donmuş denizin çok yükseklerinden uçmuş, sonra da son zamanlarda gülleri ve kadınlarıyla şöhret yapmış Gotland'm doğusundan geçmişti. Bir ara Aland adalarının açığından geçmiş ve bulutların arasından bir an Alandlar pırıl pırıl buzdan bir dantelin üzerindeki siyah inciler gibi görünmüştü.

Uçak Helsinki'ye yaklaşırken yolculara kemerlerini bağlamaları ve sigara içmemeleri üç ayrı dille bildirildi. Yolcular bu yüzden kıvrıla bükük kendilerini koltuklarına biraz daha sıkıca bağladılar, sonra ağızlarındaki kocaman şekerlemeleri hırsıla emmeye başladılar, Sanki bu emme, çiğneme ve yutkunma ameliyeleri hızla onları karşılamaya koşan bembeyaz yere sağsaüm konmalarını sağlayacakmış gibi. Pervanelerin dönüş temposu hafifledi, uçak sarsıldı, sonra tekerlerler yere değdi, sonra iki yanında tepeleme kar yığılı bembeyaz bir iniş seridinden ileriye doğru koşmağa başladılar-

Tecrübeli yolcular kemerlerini çözdüler, kalktılar, hostes kucak dolusu, paltoyu sahiplerine getirdiği sırada kalkan yolcularda sağa sola başlarıyla selâm vererek, başlarının üzerindeki rafardaki irili ufaklı paketlerini toplayarak asabi havayı yumuşattılar. Fakat pencerelerden birinin hizasında oturan ufak tefek bir adam ancak uçak basık bir ahşap binanın önünde durup vaziyet aldığı zaman kemerini çözererek kalktı, koltuklar aracındaki geçide çıktı. Uçağı terkeden sonuncu yolcu da o oldu. öbür yolcular şimdiden uçağın merdiveni ile kabul salonları arasında bir karmca dizisi teşkil etmişlerdi-

Hostes uçaktan inen yolcusunu tatlı tatlı gülümseyerek bir baş işaretiyle uğurladı, Hostesin tebessümü ani ve zarif dışları kar gibi olan sarışın bir isveçliydi ve uçağın sonuncu yolcusuna, belki de en sonuncu olduğu için, bambaşka bir şekil-

de gülümsemişti. Yolcu önünden geçip te madeni merdivenden piste indiği zaman, genç kızın o tebessümü sabit bir hal alarak yüzünü bütün hatlarını dondurmuştu, Kaptan Pilot arka tarafından sokulana kadar da genç kız o halde kaldı.

Genç kız hemen omu koluna dokundu. «Şu adamı gördün mü?» dedi. «Şu son inen yolcu mu?»

— «Hayır:ı Dikkat etmedim.»

— «Çok acayip gözleri vardı.»

Kaptan az evvel giydiği paltosunun içindeki kaybolmuş omuzlarını çıkardı. «Ben senin gözlerini hepsine tercih ederim:»

Hostes. «Çok garip gözleri vardı,» diye mırıldandı. «Buz renginde. Çok... garipti gözleri.»

— «Asıl sen burada böyle durmaya devam edip te zatürre ye yakalanmazsan o zaman garip olacak.»

Yolcular kabul salonlarında çam parke zemine ayaklarını vura vura beklemiyorlardı. Amerikalı bir ses dışarıda ısı derecesinin sıfırın altında on iki olduğunu, o salonun da dışarıdan pek sıcak olmadığını söyledi.

Çıtıpıtı hostesin dikkatini çekmiş o garip bakışlı gözlerin sahibi olan ufak tefek adam pasaport kontrolundan da son geçen yolcu oldu, kontrol memuruna mavi bir İngiliz pasaportu gösterdi. Memur çoğu boş olan sayfaları çabuk çabuk çevirdi. Yolcu azı zaman evvel Danimarkaya gitmişti ve nihayet Şubat nihayetine kadar Finlandiya'ya giriş vizesini de almıştı:

Memur o vize sahifesine kırmızı dikdörtgen biçimi bir mühür vurdu, sonra onu iade etti. Ufak tefek adam pasaport kontrol kısmının ötesindeki uzun salona geçtiği zaman, memur da onun ardından uzun uzun baktı; İngiliz senenin bu mevsiminde ne diye ta memleketinden kalkar da Helsinki'yi ziyarete gelirdi? Şubat ayında Finlandiya öldü Ve en kuzeyden en güneye kadar alabildiğine uzanan muazzam bir kar ve buz tabakasının altında kalı-, adeta ölüm uykularına yatardı.

Hava alanı otobüsü, terminali şehirden ayıran yoldan tehlikeyle kükreyerek ilerlerken günüş bir ara kısaca ufkun hemen üzerinde göründü. Güneş altı simsiyah, kurşini renkte bulutların peçelediği dumanı tüten bir toptu. Otobüs nihayet şehre vardığında gece olmuş, soğuk ta sıfırın çok aşağılarında her an biraz daha kesafet peyda ediyordu.

Ufak tefek adam düşünüyordu, böyle bir iklimde ancak Finliler yaşayabilirlerdi. Burada ölüm bile muhakkak başka

memleketlerdeki ölümlerden farklı olurdu-

Ölüm düşüncesini bir omuz silkişiyle düşüncelerinden def «ttij çünkü kendi sadece bazı talimat almak üzere Helsinki'ye gelmiş profesyonel bir katildi.

Ufak tefek adam İngilizdi ve pasaportunda yazılı ismi de James Faifhall Medwindi. Birinin ölümünü tertiplemek üzere birdenbire gökten inegelmişti. Ve tertipleyeceği ölüme karşılık bir hayli para alacaktı. Hedefine erişip vazifesini yapacağı muhakkaktı, onun içnidir ki, daima ücretini peşinen ödüyorlardı; iş verenlerin ona mutlak güvenleri vardı.

O güne kadar hiç karşılaşmamış olduğu iş verenlerini çok değişik tiplerde tahayyül ediyordu, onlar meçhul kaldıkları için kendi de hüviyetini «izleyebilecekti.

Hotelli Londoo hava yolları terminalinden pek te uzak olmayan dört katlı bir binaydı. Medwin'e caddeye bakan bir odada verdiler, çift katlı pencerelerin camları üzerinde dantellenmiş buz tabakası arasından caddeye bakınca, Medwin Fince ve İsveççe yazılmış olan caddenin ismini okumaya muvaffak •oldu.

Sonra perdeyi çekip kapattı, soyunup bir duş yaptı:

Duşun sudan iğneciklerinin altında durduğu zaman da yine ufak tefek bir adamdı, fakat göbeği üzerinde bir nebze dahi yağ yoktu. Hareketli dakik ve seri, daima form tutan birinin refleksleriydi.

Giyindiği zaman yine ufak tefek bir adam, acayip denilecek kadar parlak gözlü, tatlı sesli alelade bir İngilizdi. Otelde Virtanen adında bir müşterinin kalmakta olup olmadığını müracaat masasındaki memura sordu.

Müracaat memuru hemen cevap verdi: «Halen otelde o ismi taşıyan üç meşterimiz var: Acaba hangisi, efendim?»

Medwin kaşlarını çattı. « O kadar mühim değil. Şayet Virtanen adında bir bey gelip beni arayacak olursa, lütfen ken dışını odama yollayın:»

Saatine baktı. «Şimdi yedi. Bir saat sonra dönmüş o'acamm. Mu. Virtanen gelir de beni sorarsa bir saat sonra, yani iBt sekizde otele dönmüş olacağımı söyleyin.»

Müracaat memuru başıyla müspet bir işaret yaptı.

Medwin. «Ben şöyle biraz yürüyüş yapacağım., diyet İzah etti.

Memur zerre kadar hayret eseri göstermedi. «Fakat yine kar başladı, efendim.,,

Medwin holden caddeye açılan cifte kanatlı kapılara yü-

rüdü. Oraya yaklaştığı sırada kapının iki kanadı da açıldı,, içeriye buz gibi dondurucu bir havayla birlikte geniş omuzlu, ablak suratlı irikiyim biri girdi: Medwin kapıdan çıktığı sırada adamın memurla Rusça konuştuğunu duydu. Virtanen'e sıca-cık otelde bir saat beklemekten bir zarar gelmezdi:

Müracaat memurunun dediği gibi kar yağıyordu. Kar, he men sokak lâmbalarının üzerindeki ebedi bir kar tavanında» dilim dilim soyuluyormuş gibi çok kocaman ve ağır parçalar halinde devamlı yağıyordu:

Medwin, caddelerin müsaade ettiği hızla, otelin etrafında, bir tur attı. Zaman zaman başını kaldırdı yukarı bir göz atıyordu, nihayet Hotelli Londoo'nun arka tarafına gelmiş olduğuna hükmedince o blokun durumuna daha dikkatle gözden geçirdi. Bu malûmattan ileride yararlanmak zorunda kalacağını sanmıyordu, fakat meslek hayatındaki bütün başarısını da en ufak teferruata bile titizlikle dikkat etmesine borçlu-ydu.

Bir saat devamlı yürüdü, sonra tam sekizde, oteline döndü:

Müracaat memuru derhal bir Mr. Virtanen'in ikidebir ken dişini sormakta olduğunu haber verdi.

Medwin. «On beş dakika sonra kendisine telefon edin, ç ı -dama gelsin. Bu arada da bana bir bardakla buzlu su yollayın.»

Oda dik dörtgen biçimindeydi, hemen pencerenin önünde bir karyola, bir masa, modern bir koltuk ile başka iki iskemle ile döşenmişti:

Medwin kapıdan doğruca yatağa yürüdü, bir lâhza düşündü, sonra karyolanın hemen bütün ışıklarını söndürdü. Karyolanın başucundaki müstesna:

Bir garson üzerinde su, buz ve iki bardak bulunan bir tepsi ile içeriye girdi;

Medwin ona yüz marklık bir banknot verdiği zaman, garson gülümseyerek, «Kütos.» dedi:

Sonra kapı vuruldu, Medwin çok hafifçe gidip onu açtı:

Sonra yana çekildi, daha evvel otele girerken görmüş olduğu ve müracaat memuruyla Rusça konuşan irikiyim yatak odasına girdi, sonra etrafına göz gezdirdi: Medwin onun yanından geçti, dev adamla parlak gece lâmbasının arasında vaziyet olarak ayakta durdu.

Medwin ona bakarak başını salladı; «İsmim Medwin:»

Öteki topuklarını vurdu, sonra başıyla müspet bir işaret-yaparak eğildi: «Virtanen.»

Medwin bir eliyle işret yaptı, adam koltuğa kuruldu. O vaziyette lâmbanın ışığı yüzüne düştü. Bu, ablak, gözleri moğullarınki gibi çekik, ablak, kemikli bir çehreydi. Her haliyle bir ite, bir serseriye; bir gangstere benziyordu ve Medyan onu daha gördüğü anda kesmemişti.

Medwin konuşmadan, iç cebinden pasaportunu çıkarıp onu Virtanen'e verdi. Virtanen sayfaları tetkik etti, sonra gördükleriyle tatmın olmuş halde onu iade etti.

Sonra hayli aksanlı, fakat akıcı bir İngilizceyle.

— «İngilizce konuşsak daha iyi olacak sanırım.» dedi.

Medwin hafifçe cevap verdi: «Almanca, Fransızca, veya isterseniz ispanyolca olarak da konuşabiliriz,»

— «İngilizce daha iyi. Buralarda İngilizce bilene pek raslanmaz.»

— «Nasıl isterseniz.»

Virtanen çok dikkatle Medwini süzüyordu, gördüklerinin üzerinde fazla müspet bir tesir bırakmamış olduğu da muhakaktı, çünkü bakışlarıyla yaptığı imtihanı bitirince hafifçe omuzlarını silkti.

Medwin: «Gelirken uçakta bir şişe viski almıştım,» dedi. «Ufak bir şişe. İçer miydiniz?»

Virtanen başıyla müspet bir işaret yaptı, sonra Medwin karyolanın ayak ucundaki valiz sandalyesine gitti: Şişenin tapasını çıkardı: Şişe yarım litrelikti, Medwin onu iri kıyıma verdi, adam bir bardağa bol bol viski doldurdu: Şişeyi Medwin'e uzattı:

— «Ben istemiyorum, teşekkür ederim. Su ister misiniz?»

Virtanen gülümsedi, Medwin onun yüz hatlarının ilk defa olarak o aîda yumuşadığını farkettil. Viski bir fırtta kayboldu. Bir yudumda içmişti Virtanen onu. Medwin şişeyi Virtanen'in hemen elinin yanına sürdü, sonra ilki kadar süratle ikinci bir kadeh daha içti.

Bir müddet dereden tepeden konuştular: Virtanen önce Viski şişesinin fiyatını, sonra Medwin'in sırtındaki elbiseyi' kaça almış olduğunu sordu. Çocukça bir tecessüsü vardı.

Sonra birdenbire konuşma ana meseleye geldi: Virtanen rehinden- bir zarf çıkardı, Medwin'e bakarak tırnağıyla zarfa vurdu). «Bizi ilgilendiren şahsın ismi bunun içinde. Bu işara ay sonundan evvel tamamlanması arzu ediliyor.»

Medwin zarfı alıp açtı. İçinden ufak bir pusulanın uâerinin ile bir isimle bir de adres vardı: Bir lâhza sonra Medwin ee-

bm'âea bir kutu kibrit çıkardı, bir kibrit çakarak alevini pusu laya tuttu. Ufak alev kül tabi ası içinde' bir an parladı, sonra SÖB&Ü.

Medwin kâğıt parçasının küllerini alıp tuvalete gitti, sonra Hrtanen şifonunun çekildiğini duydu. Medwin tekrar oda ya- Söndüğünde: «Şimdi tediye işine gelelim,» dedi.

virtanen getirdiği dosya çantasını aldı. «İsviçre frangıyla yaadmış bir çek Berne'de her zamanki bankadaki hesabınıza ödeedi. Bunu bildirmek isterim. Bu iş tamam olunca ben yine serbest kalacağım. Yine Ronra'da Via'le dei. Parioli'deki Banca 'Comraereiale italiana şubesindeki hesabınıza da ayrıca bir beş yüz *bin* Üret yatırıldı. Bu masrafları karşılamak için.»

Virtanen çantasını açtı, içinden beş deste banknot çıkardı. «Burada İngiliz Sterfınıyle hesaplarsak beş yüz Sterlin var. İşin Sk taksidi bu: Banknotlar yeni değildir. Hepsisi de yürürlükte olan paralardır ve kimse numaralarına bakarak nereden ^elaiş olduklarını tesbit edemez.»

' Medwin ik desteyi aldı, sonra banknotları birbirlerine bağ i tutan lâstik halkayı çıkardı. Onları süratle saydıktan sonra desteyi bir kenara koydu:

Virtanen: «Bütün desteleri saymaya lüzum yok,» dedi, «Oradakilerin hepsi beş yüz sterlidir. Beheri yüzer sterlinlik beş deste banknot.»

Medwin başını kaldırıp bakmadı büe; «Ben bu işleri mes îek edinmişim. Para bahsinde katiyen dikkatsizce hareket etmem Dikkatli adam hiçbir zaman dostlarına güvenmez... Bil hassa para bahsinde: Siz de benim gibi mi düşünüyorsunuz?»

*Iedwin saymaya devam edcdursun, Virtanen kentine bir viski daha dodurdu. Medwin ikinci, • üçüncü ve beşinci desteleri do ille saydığıının yanına koydu: Sonra dördüncü desteyi alıp' «Masanın üzerinden tam karşısında oturan Virtanen'e sür di h

— «Bu destede yirmi banknot yok, sadece on dokuz tane •Lütfen; sayın»'

— «Yanıyorsunuz:"Belki o destede eksik olan banknot İbıla' destelerden bnine falan karışmıştır.»

Üedwih hafifçe ısrar etti «Yanılmış falan değilim»

' Virlanen ayağa kalktı, Medwin de. Medwin'in yüzü yet- İye** kararıştı ve farkedilmez bir şekilde ayak pozisyonu de-

I jâre < k b*r adım çekildi: :

l&rtanenm yüzü tebessüm sandabileock karışıklıklaria

çarpldı, fakat gerçekte o değildi, yalnız üst dudağının biraz çıkıklığı yüzüne son derece yırtıcı bir insan olduğu ifadesi veriyordu, bir haydut, bir katil, merhamet nedir bilmeyen birinin çehresiydi bu.

Sonra konuştu, iki yana salmış olduğu elleri açılıp kapanıyordu. «Komisyonu vardı bu işin. Ben de komisyonumu bir destenin içinden beş sterlinlik bir banknot çekerek aidimi,»

Medwin: «Herhalde doğru dürüst bir takım elbise alarak için , öyle mi?»

Sonra, el ayası yukarı dönük, sağ elini bir yılan kafasının hışımıyla omuz seviyesine gelene kadar kaldırdı, sonra vücii-duyla Virtanen'e çullandı bu arada elinin dış kenarı bir yılan kafası hızıyla fırladı, aynı huşunet ve yırtıcılıkla Virtanen'in boynuna, kulağının arkasına indi. Virtanen külçe gibi çökmeye başladı- Fakat o daha düşmeden ufak tefek adam onu yeri yakalamak için sol dizini uzattı, Virtanen'in vücudu yarını dönüşle yatağın üzerine serildi. Sonra Medwin'in elleri onun üzerinde gezindi, onun silâhlı olmadığını ustaca bir yoklamayla anladı-

Medvvin karyolanın yakınma br iskemle çekti, Virtanen'in kendine gelmesini beklemeye başladı.

Kurye simsiyah ve rengârenk ışıklarla dolu yabancı bir dünyadan uzaklaşarak kendine gelmeye başlayınca, karşısında bembeyaz bir duvar ve yemyeşil bir perde gördü. İnleyerek döndü, sonra birden Medwin'in gözlerinin içine bakmaya başladı;

Bir an kendini görmeyen bir çift gözün içine bakıya» *mti* netti. Gözleri kapaksız, kirpiksiz, kaşsız, bomboş.; mat, granit bir heykelin yüze bakıyordu adeta. Cinayet ve şiddet *hayaltmda* büyük rol öyjnamıştı, korku denilen nesneyi de. def atarca duymuştu, fakat bu defa yüreğine buz gibi bir parmak dayanmış, korkudan ürperiyordu;

Virtanen dirseğine yaslanarak hafifçe kalktı, sonra tamamen doğrulup oturdu.

Sonra cüzdanına el attı, içindeki kâğıtları karıştırdı nihayet onların arasından çıkardığı beş sterlinlik bir banknotu Medwin'e verdi. Medv/in gözlerini Virtanen'den ayırmadan parayı yanbaşındaki gece masasının üzerine bıraktı. Sonra ayağa kalktı, gidip bütün elektrikleri yaktı. Kendine şişeyi boşaltan kocaman bir bardak vaski doldurdu, onu kuryeye verdi. kurye viskiyi alıp içti, içki genzine kaçtı, öksürdü, sonra tekrar içti:

MedWih: «İzahata falan lüzum olursa ben vereceğim,»
d e d i . '

Virtanen, elindeki bardağın üzerinden başını salladı.

Medvvin, adeta dalgın dalgın. «Ben profesyonel bir katilim.» dedi. «Bir insanın hayatını sona erdiren saniyeye karşılık para alıyorum- Bana öldürülmesini istediğiniz adamın ismiyle adresini verdiniz, fakat bu işe tamamen bir kaza süsü verilmesini istiyorsunuz: Bunun için de bana yirmi bin sterlin ödeyeceksiniz.»

Medwin sözlerini kesmeden, şişenin dibinde kalan son viskiyi Virtanen'e verdi. «Yakalanacak olursam beni ya asarlar, ya kurşuna dizerler ya da hapse atıp çürütürler. Fakat ben bir iş anlaşması yapmış bulunuyorum. Buna rağmen üç buçuk kuruş için beni dolandırmaya kalkışıyorsun.»

Virtanen tek kelime söylemeden ayağa kalktı. Doğrulunca eski haline biraz olsun girer gibi oldu. Dosya çantasını kayışlarını bağladı. «Şubat ayındayız: İşin bu ay sona ermeden tamamlanması lâzım.»

Sonra kapıya yürüdü. «Aklığım talimat şu merkezde: bazı sebeplerden dolayı bu işin muhakkak ay sonuna kadar hali gerekiyor: Halledilmediği takdirde, Bernedeki hasaba yatırdan para geri çekilecektir: Yine, iş halledilmediği takdirde, başka sebeplerden ötürü, şehirden ayrılmamanız hususunda da talimat verildi.»

Medwin cevap vermedi, Virtanen ardından kapıyı kapayarak çıktı, gitti.

Ufak tefek adam bardakları topladı, boş viski şişesini bir kâğıt sepetine koydu: Sonra gidip kapıyı kilitledi, anahtarın kapının üstünde bıraktı: Soyunup bir pijama giydi, yatağa girdi.

Kiralık bir katil olarak; Virtanen gibi Fin ismi kullanan Busu gözü hiç tutmamıştı; !

İKİNCİ KISIM

Binbaşı uzun boylu, zayıf kansız bir adama benziyordu- Daima güdük bir ağızlıkla Players sigaraları içerdi.

James Bond'un gelmiş olduğunu bildikleri zaman, Binbaşı «Girsin» manasında bir işaret yaptı, sonra birdenbire bir acı duymuş gibi yüzünü buruşturarak gözlerini yumdu. Gerçekte 007 nin gelmiş) olduğunu duyduğu için hayli ferahlamışta-

O gün kahvaltıda beri kaç sigara içmiş olduğu hesaplamaya çalıştı. Gözlerini açtı, en azından yirmi, yirmi bir sigara içmişti. Sonra tekrar gözlerini yumdu.

James Bond içeri girdi.

Binbaşı, Bond bir yere girdi mi insan sinek gibi ufalıyor, diye düşündü. Ne kadar boylu, ne kadar sağlam yapılıydı- Sınm gibi bir gençti.

Bond, «İ» Şubesinin Şefi Binbaşının karşısında bir koltuğa oturarak «Günaydın» dedi:

Binbaşı, «günaydın» diye mukabele etti. «Bir kahve abrimisin?»

— «Çay olursa içerim:»

— «Burada çay pişirmeyi bilmiyorlar: Onun için kahve söyleyeceğim.»

Binbaşı bir düğmeye bastı, biri Bond'un arka tarafındaki kapıda göründü.

Binbaşı. «**Due caffè** latte, subito,» dedi.

Bond sırtıttı. «Yabancı dille mi konuşuyorsunuz Binbaşım?»

— • «Biraz sonra anlarsın:»

Binbaşı güdük kahverengi ağızlığa bir sigara taktı, sonra bir çakmakla onu yaktı. Tavana dumanı savurdu. Dalgın dalgın: «Mesele Barclay» dedi.

James Bond koltuğunda arkasına yaslandı, sonra ağır ağır çenesini oğuşturdu. «Alan Barclay ha?»

— • «Evet. Derdimiz a. Daha doğrusu senin derdin.»

James Bond omuzlarını silkti, sonra bir Balkan Sobranje •sigarası çıkararak yaktı.

— «Mesele Barclay olduğuna göre üzülmem falan lâzım geliyor, değil mi?»

— «Evet. Öyle olması gerek»

Kapı vuruldu, Binbaşı seslendi, içeri bir çocuk girdi: İki fincana kahve doldurdu, üzerine kaynar süt ilâve etti, sonra kapıyı sessizce ardından kapıyarak çıkıp gitti.

James Bond, kahvesinden bir yudum aldı: Fincanı tekrar bırakarak:

— «Fena kahve değil,» diye mırıldandı. Sonra. «Demek mesele yine Barclay meselesi?» «Bizim harika çocuğumuz Barclay.»

— «Evet yine öyle, **ama** bu defa benim saham dahilinde»

— «AUanby kendini içkiye verdi ise Barclay yüzünden. Barclay'i Budapeşte'ye veya Moskova'ya bir yere tayin etmiş,

t ?
rahata ermişti, ama olmadı. O yüzden içmeye başladı.»

Binbaşı homurdandı: «Barclay de kimbilir nerede içkiye-
alışmış: O da fena halde içiyor.»

— «Sen olsan içmez miydin?»

— • «İçel'dim, fakat Barclay'in içme sebebi yüzünden de-
ğil-»

Binbaşı, Barclay'i düşünerek bir an üzüldü. «İçtiği her
kadehin dibinden bakınca ölüm gören bir adamı kendini içki-
ye verdi diye suçlayamazsın.»

Bond sigarasından bir nefes daha çekti, dumanı havaya
saldı;

— «Barclay'in nelerle meşgul olduğunu biliyorum. Fakat
bu bahsettiğin içki bardağının dibinden görünen ölümü temsil
eden şahıslar kim?»

Binbaşı bir an kesif sigara dumanının ardında kayboldu:
«Meçhul bir şahıs veya şahıslar. Barclay karşı tarafın çok
önem verdiği biri. Sovyet gizü servislerinin bir adamını bi-
zim hesabımıza çalışmaya ikna ederek iki taraflı ajan haline
getirebilmiş yağâne insan. Bizimkiler, kendisine Şubat sonun-
da Belgrad'a gitmesini bildirdiler.»

Binbaşı sigarasını söndürdü, masanın üzerindeki paketten
başka bir sigara aldı.

James Bond **oturduğu** yerde rahatı kaçmış gibi bir hare-
ket yaptı: «Bu adamın peşindeyseler, onu rahatça temizlene-
bileceği bir yere geri göndermek hiç doğru değil.»

Binbaşı. «Yanıyorsunuz,» dedi. «Belgrad'da, hatta Mos-
kova'da bulunması onun emniyeti için aslında çok daha yerin
dedir: Çünkü çalışmasına izin verdiği akredite bir sefaret per-
sonelini hiçbir hükümet kalkıp temizlemeye teşebbüs etmez:
Evet, onu istenmeyen şahıs ilân edebilirsiniz, fakat temizlemez
sınız. Hayır, Alan Barclay Belgrad'da veya Moskova'da tama-
men emniyette olacak, fakat İtalya'da durum bambaşka.»
Binbaşı sözlerine ara verdi. «Ne taraftan bakarsan bak, acayip
bir durum- Kendisini Belgrad'a veya Moskova'ya yollasalar,
daima bir fırsatını bulup Sefaret binasından çıkarak karşı
tarafa mensup adamlarıyla irtibat kurmaya kalkışması ihtimali
var. Karşı taraf ise o" böyle bir hata yapsın diye tetikte bek-
liyor- Fakat bugüne kadar Barclay'in ayağı hiç sürçmedi, çün-
kü son derece tecrübeli, üstelik te çok kurnaz. Yine de kar-
şımızdakilerin bu komediye bir son vermeye kararlı olduğu an
laşıyor. Barclay'in ele avuca sığmaz, cin gibi bir ajan olarak

daha fazla yaşamasına kendileri için çok tehlikeli görüyorlar;
Onun için ölümünün çok daha doğru olacağına karar vermiş-
ler. Onun için Barclay'in temize havale edilmesini istiyorlar,¹
ama bu işin de tarafsız bir ülkede yapılmasını istiyorlar...»

— «Madem öyle ne arıyor Barclay İtalya'da?»

— «Haa, o başka: Dinleniyor. İngilizlerin bütün illetleri-
nin panzehiri olan güneşin tadını çıkararak istirahat ediyor: Se-
nenin bu zamanında Avrupa'da güneş olan yegâne yer Capri
adaşdır: Barclay de orada, ruhunu dinlendiriyor.»

— «Bu arada da durmadan kafayı çekiyor tabii?»

Binbaşı' bu sözlerin üzerinde düşündü.

— «Belki öyle. Barclay izinli olarak memlekete döndüğü
zaman dertli, üzüntülüydü. Kendisinin halini görünce güneşli
bir memlekette bir aylık bir tatile ihtiyacı olduğunu söyle-
diler. O da buna razı oldu- Capri'de bulunduğu sırada da,
karşı tarafa mensup adamlarından biri, Şubat sonundan önce
kendisinin temizlenmesine karar verilmiş olduğunu bildirdi:»

James Bond dayanamadı. «Öyleyse ne diye bu adam Lon-
darda daha emniyette olacağı halde beni buralara getirttiniz?»

— • «Nereden sahip oldun buna, James?»

James Bond sigara tutan elini salladı. «Bırak AUahını se-
versen, ben Londra'yı bilirim. Burası ne de olsa yabancı bir
memeket. Benim söylemek istediğim şey şu ki...»

Binbaşı heyecanla onun sözlerini kesti: «Ne var ki, Barc-
lay iznini Londra'da geçirmek istemiyor: Öleceksem güneş¹ i
bir ülkede öleyim, daha iyi, diyor- Bundan başka, benim ka-
naat'imce Barclay hayatta kalmış, ömüştür umursamıyor. Lon-
dra biliyor mu, bimiyor mu, bilmem, fakat fena halde içiyor.
Bizim vazifemiz ise herşeye rağmen onu bu ayın sonuna, kadar
hayatta tutmak»

Binbaşı yumruğunu masanın üzerine indirdi, ağzına kadar
dolmuş kültablaşmm içindeki izmaritler zıpladı,..

— «Barclay, burada ölmemeli, James. İsterse yatağında,,
pabuçları ayağında ölebilir. Nerede isterse ölebilir. Toeum-
fraİ'de, Teneriffe'te veya Timbaktu'da, dilediği yerde... Fa-
kat burada, Roma'da ölmemeli. Senden de istediğim bu:»

Mercur Otel'indeki müracaat memuru kendisine Medwin
adını veren adama bir paket uzattı, sonra bir çocuk çağırarak
Mr. Medwin'i odasına çıkarmasını söyledi;

Medwin. «Gerekli hususları not ederetmez pasaportumu

iade ederseniz çok memnun kahrım,» dedi:

Memur; 'Derhal efendim.» diye mukabele etti vs parmaklarını saklattı.

Medwin'i odasına götürdüler- Oda haddinden fazla ısıtılmıştı, bu yüzden Medvvin pencerelerden birinin üzerindeki aspiratörü çalıştırdı. Aşağıda cadde karlarla kaplıydı ve ay zaman zaman karşı taraftaki rayların üzerine dökülerek ışılıyordu. Otomobiller buzlar üzerinde kayarak caddelerden ağır ağır geçiyordu- Kopenhag kışın en sert günlerini yaşıyordu- Uzun karanlık gecelerin ve kısa cansız günlerin devriydi bu.

Kendini müracaat memuruna Medvvin diye takdim eden adam müracaat memuru tarafından verilmiş paketi gecenin geç bir saatinde açtı. Paketin içinde bir İngiliz pasaportu vardı, onu dikkatle tetkik etti- Sayfaları bir. bir ışığa kaldırarak tetkik etti, dikkati çeken herhangi bir hata olup olmadığını anlamaya çalıştı: Neticeden memnun olunca da pasaportun gereken yerine dikkatle imzasını attı. Sonra Medvvin adına çıkarılmış pasaportu alarak banyoya gitti, orada onu parça parça yırtarak yaktı, külleri de o anı isim değişikliğine dair en ufak bir iz kalmaması için küvete dökerek üzerine şifonu çekti:

Sonra iki valizinin içindeki bütün elbiseleri çıkardı hepsini itinayla birer birer elden geçirerek üzerlerinde eski hüviyetini açığa vurabilecek cinsten bir işaret, marka veya başka bir şey bulunup bulunmadığını tetkik etti. Daha evvel de aynı şeyi yapmıştı, fakat hüviyetini daima titizlikle herkesten gizleme ihtiyacı çok şiddetli ve kesindi, çünkü bir kiralık katil olarak oynadığı rol ile hiçbir zaman gururlanmıyordu. Mesleğinin en mühim silâhlan teferruata titizlikte dikkat, daima gölgede kalmak ve daima tetikte olmaktı: Bütün giyim eşyalarının tetkiki sona erince, o ana kadar Medvvin adı altında yaşamış olan adam valizlerine takmak üzere yeni ismini taşıyan etiketler hazırladı, fakat bu defa onları eski etiketlerle değiştirmede: O işi ertesi safah, kendisini Zürib üzere[^]-> Roma'ya götürecek uçağa binmek üzere Kastrop Hava Alanına giderken değiştirecekti.

Bu şekilde Roma'ya tıpkı kozadan çıkan bir kelebek kadar taze ve her hususta değişmiş, yepyeni bir insan olarak inecekti

Şimdi ismen tamamen yeni bir hüviyete bürünmüş olan Medvvin dirseklerini daracak koltuk kollarına dayadı, parmak-

larını açarak koltuğa iyice kuruldu].

Verilen işi yapmak üzere harekete geçmeye hazırlandığı sırada daima bir an mola verip kendikendini temayaşa dalardı, çünkü birkaç hafta evvel uzun uzadıya düşündükten sonra nihayet bir karara varmıştı. Bu işe profesyonel bir katil olarak cinayet mesleğinde son işi olacaktı- Zaten o yüzden o iş için o kadar yüksek bir ücret istemişti. »

O karar yüzünden işe karşılık yirmi bin sterlin istemişti, çünkü daha evvelki işlerin karşılığında aldığı paralarla birlikte bu meblâğ kendisini zengin edecek, ondan sonra ömrünün sonunadek para sıkıntısı denile, sıkıntıyı duymayacaktı.

Hem zaten o güne kadar neden onca adam öldürmeyi kabul etmiş olduğunu da anlamıyordu- Hiçbir gizli sabit fikri olmadığını inanıyordu ve hiçbir dine, siyasi kanaate, felsefeye inandığı da yoktu. Nihayet hiçbir değirmende öğütülecek unu da mevcut değildi. Para için mi işlemişti acaba onca cinayeti? Omuzlarını silkti-

Beyrut'ta bir trenden iterek öldürdüğü o Amerikalı mesele. Ne güzel bir şehirdi Beyrut. Gökte ışı ışı bir mehtap varken bir zeytinlik içinde yürümüşü- Kısa, altın rengi olan Amerikalıyı hatırlıyordu- Amerikalı, vatandaşları tarafından kurulmuş Beyrut Üniversitesi'ni gezmeğe gelmişti. Işıl ışıl Akdenizin sahiline kurulmuş Beyrut ne hoş -şehirdi ve o Amerikalı da ne kadar hoş bir yol arkadaşıydı... Fakat ne Amerikalının o durmadan pis kokulu purolar için muhafızı, ne gökteki şahâne mehtap, ne de aralarındaki dostça sohbet kendisinin rüzgâr hızıyla yol alan trenden Amerikalıyı itivermesine mâni olmamıştı. Amerikalıyı yüzükoyun itivermişti adam, dereye yuvarlanmış, rayların kenarındaki keskin taşların üzerine hızla düşmüş; sonra yuvarkma yuvarlana ölmüştü!'

Ya o İnsbruek'taki Alman? Kaderin kendisine hazırladığı tuzaktan kaçmayı tasarlamış, senelerce pisboğaz bir domuz gibi durmadan yiyerek semiren, menşei şüpheli antika eşyaları budala turistlere satarak yaşayan Alman... Almanı araya araya bulmuş¹, sonra ne biçim bir insan olduğunu görerek ondan nefret etmiş ve hiç vakit kaybetmeden de harekete geçmişti- Alman'a bir telefon etmiş, ona orijinal bir Bornholm saati olup, satmak istediğinden bahsetmiş, bir köprü üzerinde randevu vermiş, sonra yanlarında kimsenin bulunmadığı bir anda, kafasına bir darbe indiriverdiği gibi, o-

nu nehre itmiş, sonra Almanın cesedi de İnn Nehrinde akıntıya kapılarak döne döne gözden kaybolmuştu.

Bir avuç insandı öldürdükleri- Hepsinin de ölümünü, hesabına çalıştığı meçhul şahıslar istemişti... Hepsini de öldürmüştü.

Evet, bu işden sonra da emekliye ayrılacaktı... Surrey'e, belki de Deyona çekilerek paralı bir emekli hayatı yaşamaya başlayacaktı. Esnedi...

• Yukarıdan vuran ışık yüzünün ince kemikleri üzerine düştü- Gözleri gölgeler içinde kalmış; kum rengi saçları dikilmiş, dağınık ve seyrek. Işıktaki başının üzerindeki saçlar bir hâleyi andırıyordu. Cinayetle hiç ilişiği olmayacak ufak tefek bir adamdı.

Binbaşı; «Barclay'i, Parioli mahallesinde, Via Archkne'de bir apartman dairesine yerleştiriyoruz,» dedi... «Yeni zenginlere mahsus bir mahalle... Bütün film yıldızları ve bir hayli yabancı oturuyor orada. Ayrıca yine aynı yerde birçok yabancı elçilikler ve diğer siyasî teşkilâtlar var, bu sebeple civarda devamlı karabinyeriler devriye geziyorlar."

Binbaşı, cılız bir tebessümle gülümsedi. «Sen de Via Archimede'deki apartmanından hayli memnun kalmış olmalısın herhalde,,

James Bond homurdandı. «O Allahm belâsı otomobiller bugün gece fren gıcırıtlarıyla insanı uyutmuyorlar- Gözüme uyku girmedi,,

— «Alışırısın. .

— «Bilmem- ilk gece berbattı, ben de uykuyu severim,,

Binbaşı ayıldı. «Capri'den Roma'ya gelmeğe ikna ettiğimiz zaman kendi istediği için Barclaye br apartman dairesi kiraladık. Öyle önünde, geceli gündüzlü silâhlı bir muhafız oturacağı kapıları çifte kilitü bir oda falan istemiyoruz. Barclay normal bir hayat yaşamalı- Ayın sonunda da kendisini bir uçağa koyup Belgrad'a yolcu edeceğiz,,

— «Mâkul-, . |

— «Bana kalırsa, James pireyi deve yapıyor, bu işi fazla büyütüyoruz- Fakat bir ihtimaldir. Olabilir, şu anda Barclay'i temize havale etmek üzere karşı taraf m bir ajanı yolda olabilir,,

James Bond istifini bozmadan sordu. «Adamın muhak-

lak dışarıdan gelecek biri olması şart mı? Neden bu kadar enünsin buna?,,

— «Buradaki bütün imkânlar üzerinde durduk, ölçüp biçtik, ona göre tedbir aldık. Sınır giriş kapılarını da devamlı kontrol altında bulunduruyoruz- Fakat şayet onu temizlerse bu iş geceleyin atılan bir kurşunla, bir bıçak darbesiyle veya ona benzer bir şekilde olmayacak. Öyle kanlı bir şekilde iş görmeyecekler. Barclay'i öldüren şahıs, o işi gördükten sonra, elini kolunu sallayarak İtalya'dan çdonak isteyecek, çünkü; teşebbüsünde muvaffâk olamazsa, katil katilen mahkeme huzuruna çıkamaz. Çünkü muhakkak tabancayla, bıçakla temize havale edilir, mahkemeye çıkmadan. Hayır, ben karşı tarafın Barclay'i tabancayla, bıçakla veya zehirle öldürmeye kalkışacağını sanmıyorum. Sonra aramız gereken adam da öyle kulağı ezik, burnu yassılaşmış bir kenar serserisi veya esrarı çekmiş bir âdembaba olmayacak. Sokaktaki rastgele bir adam, dikkati çekmeyen bir çehre ardında katil gizleyen basit bir sima aramalıyız. Ben bu kanaattemim- Şimdi seni dinliyorum, James-,

Bond muhatabının sözlerini tasdik makamında birkaç defâ başını salladı. «Londra'dan yola çıktığım zaman, işin böyle bir şey olacağını bilmiyordum. M bana, sadece bana, burada ihtiyacı olduğunu söylemişti. Burası pek büyük bir şehir değil, ama sokaklarında hayli adam var.,

— «Barclay'in yerleştiği dairenin bulunduğu apartmandaki diğer dairelerle bitişik apartmanların dairelerinin sakinleri hakkında tahkikat yaptık, Bartolini sana gerekli tafsilâti verecek.,

— «Bartolini mi?,,

— «Evet, bu işde senin muavinin olarak çalışacak. Ayak ilerini görecek: Filozof tabiatlı, iyi bir arkadaştır. Su katılmamış bir İtalyan. Sivri burunlu papuç giyer, uzun saçlı daracık pantolonu ve eski ceketli bir adembaba tipidir. Gayet sert kokular sürünür, tırnakları da daima manikürlüdür.,

Binbaşı, James Bond'un yüzündeki ifadeyi gözden kaçır-mada İlâve etti. «Sonra birinci sınıf bir istihbarat ajanıdır. SRieci Bartolini gibi bir adamı dünyada kaybetmek istemem:,

— «Hayli kıymetli sence, desene... Mazisi hakkında bilgi verir misin?,,

— «Onu Anzio'daki köprübaşını kurarken bulmuştuk. Aç, ürkmüş, on beş yaşlarında bir çocuktuk. Bizim istihbarat ekibiyle kaldı, ekibin bayağı maskotu oldu. Süratle İngilizce öğrendi, kendisini ufak tefek bir sürü işte kullandık, her işin üstesinden gelmeyi bildi... Harp sona erdiği zaman bizimle kalmak için yalvarıp yakardı, bunun üzerine ona bir iş koarmaya muvaffak oldum-»,

Binbaşı sigarasını bastırarak söndürdü. «Buradaki en güvendiğim adamlarımdan ikisini her zaman için Bartolini ile değiştirmeye hazırım. Bütün ayak işlerini o görür, çünkü İtalyanları tanımak için mutlaka İtalyan olmak lâzımdır-Sonra bir yerde biçimsiz bir iş dönüyorsa, Bartolini onun kokusunu herkesten önce alır.,»

James Bond: «Anlaşıldı., dedi, «Ne zaman Roma'da olacak bu Barclay?.,»

— ((Perşembe günü Gelir gelmez onu seninle tanıştıracam., Binbaşı paketten bir sigara daha aldı, kalkıp uzun bacaklarını gerdi:

— • «Löwenbrau denilen ufak bir yer var, o marka Münih birasını satıyorlar orada- Bu gece sekizi çeyrek geçe orada olursan Bartolini ile tanışırın., Sonradan hatırına, geçmiş gibi ilâve etti: «Talihin açık olsun James-.,»

Ciddî bir tavırla el sıkıştılar, Binbaşı; Bond'u kapıya kadar geçirdi ve Bond bürodan çıktığı sırada da son söz olarak ilâve etti: «Barday'e bir şey olmamalı, iyi bir insan. Harcanabilecek durumdaysa onun kabahati değil bu. Onu iyi koru, Roma'dan sağ salım çıkabilmeli ay sonunda.,»

ÜÇÜNCÜ KISIM

Barclay, Marina Grande'deki ufak kahvenin önünde bir caffè espresso içerken Napoli'den gelen feribotu da seyrediyordu.

Feribot geri geri rıhtıma j'anaştı- turistler fotoğraf makinelerini, çantalarını ve heyecanlarını getirerek ocak havasında adaya çıktılar. Hiç mevsimi olmadığı halde feribot bayağı kalabalıktı- İnşallah havalar böyle devam eder de turistler Mavi Mağarayı da görmek fırsatını bulurlardı.

Barclay'ın arka tarafında rengârenk bir kartpostal teşhîr yerinin üzerinde asılı bir tabelâ vardı- Üzerinde; 'sigara

satılır "AUGUSTO BAR., yazılıydı. Yine dükkân sahibiyle tezgâhtarların konuştuğu yabancı diller de levhaya yazılmıştı- Capri'de, ister aşk bahsinde olsun, ister ticaret bahsinde, konuşulmayan dil yoktu.

Ağustos ayı her iki cins aşk lisanının da, ticaret lisanının da adada her çeşidinin konuşulduğu bir aydı-

Fakat şimdi Ocak'm ortalarındaydılar ve küçük meydan, sahile çekilmiş tekneler ve içi tıklım tıklım turistlerle dolu olduğu halde tepeye çıkan faytonların sonuncusu müstesna, bomboştuk.

Kahveden telâşla bir garson fırladı, doğruca Barclay'ın yanına geldi. İngiliz üç haftadır her gün öğleden sonra pansiyonundan inip buraya geliyor, bir fincan kahve içiyor, bir saat kadar oyalanıyor, sonra hesabı istiyordu-

Barclay: «Îl conto, per favore., dedi.

Garson Alberto gidip çeki alarak hesap pusulasıyla tekrar döndü. Seksen liretti hesap: Barclay pusulaya bakarak bir an düşündü, sonra hesabı ödedi.

— «îMiena sera, signore.,»

Barday: «Senin de., diyerek mukabele etti, Sonra kalkıp iskemlesini geri itti; ortalık kararmaya başlamış, turistler de kayıplara karışmışlardı.

Tepeye çıkan daracık yoldan yürümeye başladı- Zeytinler baş eğdi, duvarlar üzerine meylettik, yeşillikler üzerine daha koyu kurşunî gölgeler düştü. Nihayet alacakaranlıkta en dar yola geldi: Şimdi burada uzun bir taş merdiven denize ve Pensione Smit'h'e iniyordu.

Pansiyona inip de odasına girdiği zaman, kendisini bir mektup bekliyordu.

Ellerini ceplerine sokarak mektuba sabit bakışlarla baktı: San Marino Grande'den oraya kadar yürümüştü. Mektupla Pensione Smith'in ufak yemek salonunda karnını doyurduktan sonra alâkadar olacaktı-

Küvete gitti. İtalya'dan, karşı sahilten tankerle getirilen sarnıç suyunun israf edilmemesi için ricada bulunan yazıyı bir kere daha okudu. Sonra musluğu açtı, yüzüne bol bol su vurarak yıkandı, kurulandı.

Barclay balkona bakan çifte kanatlı kapıları, sonra da sivrisineklerle karşı konulmuş tel kapıları iterek açtı, balkon şimşirler ve ağaçlarla dolu, bir de yüzme havuzu bulunan bir bahçeye bakıyordu-

Barclay sesler duyarak döndü.

İki kadın yüksek sesle bağırişvırlardı. İki kat yukarıdan, Barclay tekrar odasına döndü-

Karyolanın üzerinde iki sürahi dolusu sü duruyordu- O iki sürahi dolusu su da her gece hizmetçiyle mutfak işlerine bakan Pierino arasında büyük patırtıya sebep oluyordu- Çünkü o güne kadar ikisi de her gece edasına iki sürahi dolusu su isteyen kimse görmemişlerdi- Maria ise sabahleyin iki sürah/yi de boşalmış olarak bulduğuna dair yemin üstüne yeminler ıediyor|d!u4Barclay'i içkiyle hararet bastıdığı için durmadan su içtiğini bilen yoktu.

Barclay odasına dönünce ilk olarak mektubu gördü. Tavandaki karpuz fanusun ışığı altında göze batan mektubu.

İçinden: 'Allanılan, ne kadar **da** susadım' diye geçirdi.

Mektubu aldı, onun korkularını haklı çıkaracağını biliyordu. Bir hayvan gibi kovalandığını biliyordu, şimdi de bu mektup kendisine kaçması için emir getiriyordu.

Mektubu açtı, tek sayfalık kâğıdı düzeltti, sonra okudu: Londra, **15 Ocak.**

Azizim Alan,

Sana Roma'da gayet cici bir daire buldum, Şubatın ikisinden itibaren takriben bir ay kadar enirine âmâde olacak-iierekli malûmat oradaki arkadaşında- Roma'ya varır varmaz onu görmeni tavsiye ederim;. Talihin açık olsun, Allah seni korusun, Cbarfes.

O tek sayfalık mektubu tekrar katlayarak zarfın içine koydu.

Üç gündür vaktini doldurmak için çok ufak, basit şeylerle meşgul olmuştu. Bir zeytin ağacının dalı ucunda tek başına çılgıncasına çırpman ve bir türlü düşmeyen bir yapırak, o yaprağı seyrederek ne kadar zaman harcamıştı. Sonra kayalıklar arasında gezinen yeşil başları saatlerce, günlerce bir biyolog gibi dikkatle, sabırla tetkik etmişti.

Zamanı geçirmek için etrafi gözetlerken, düşünceler düşünceleri takip etmiş, sonunda hep **aynı** noktaya gelmişti. Allahım, ne kadar da susadım.

İlk düşüncesi içki oluyordu; ikinci düşüncesi de ölüm, fakat içki düşüncesi, bir zaman için; ölüm düşüncesini bile yeniyordu. Fakat içkiden nasibini almış, artık **onunla** Bir ilgisi kalmayana kadar içmiş, içmişti...

yanarak içebilirdi ve Barclay böylesine içebileceğini ispat etmişti, fakat insan Barclay olursa, ilânihaye içemezdi, çünkü alabildiğine içmenin verdiği utanç hissi ölüm korkusundan bile kuvvetliydi ve insanın içkiyle ölüm korkusunu yenebilmesi mümkün değildi, onun için her şeyi kendi düzeni içine sokup «Ne olursa olsun, ölürsem öleyim, kimin umu-Tunda,, diyebilirdi..

İçerek sarhoşlamak berbattı, ama alabildiğine içip sarhoş olduktan sonra ayılmak çok daha berbattı, fakat Barclay nihayet kendikendisiyle barış yapmıştı, buna karşılık ileri sürdüğü şartlar da cellâttan kurtulup namuslu, dişe dokunur bir emekli maaşıyla bir kenara çekilip ömrünün sonuna kadar endişesiz yaşamaktı. Yine de bir kadeh içkiye ihtiyaç hissediyor iu ve Londra'dan gelen mektupta moralini takviyeye zerre sadar yardım etmemişti.

Barclay saat sekizde odasından ayrıldı, koridorları geçecek mis gibi kokan açık havaya çıktı, altı basamağı tırmanarak ufak büro ile fuayyeye çıktı, oradan yemek salonuna girdi.

Burası uzun, basık tavanlı bir edaydı, nihayetdeki çifte karnatlı kapılar yazın akşam yemeklerinin yenildiği terasa açılıyordu.

Salonda iki uzun sıra masa vardı, masalar pek te artistik bir şekilde sıralanmamıştı. Pansiyon Smith'te bu salon sadece bir iş görsün diye tertiplenmiş Çünkü pansiyon müdür füğü, yemek salonunu süslemekle Capri'nin tabii güze'liklerma bir şey eklemeye çalışmanın boş olacağına kâniydi.

Barclay terasa yakın olan masasına yürüdü, fakat masada tanımadığı bir kadın oturuyordu. Pansiyona geleliberi o masaya hep yalnız oturmuş, akşam yemeklerini daima kendi başına yemeyi tercih ettiğini de herkese söylemişti.

Barclay, masalar arasındaki geçidin ortasına gelmişti ki, şef garson Giovanni koşarak kendisine yetişti. «Sinyor... Sir,» dedi. İngilizcesi hayli düzgündü.

— «Masanızdaki hanımefendi bir İngiliz leydisi. Oraya sırf yalnızlığınızı düşünerek oturttum kendisini. Ebbene?»

— «Şaye-t onu cehennemim, dipine götür veya beni başka bir masaya oturt dersem, nasıl olurdu?»

—• Giovanni, Barclayle birlikte birkaç masanın yanından 'geçti. «Böyle bir şey mümkün mü, efendim?»

Barclay cevap vermedi:

Masaya geldiği zaman, Giovanni onları tanıştırdı.

Barclay'in canı fena haile sıkılmıştı, fakat hislerini belir etmemeye çalışıyordu. Barclay takdim ederken de dikkat etmediği için kadının ismini kavrayamadı, sonra Giovanni'nin yerleştirmiş olduğu iskemleye oturdu, bir müddet peçetesiyle oyalandı, sonra gözlerini masaya dikerek karşısındaki kadın hakkında tahminler yürüttü.

Otuz beş, otuz altı yaşlarında, evli ve siyah saçları zarif çehresinden geriye hışımla çekilerek toplanmış, kara gözlü, mütevazı giyimli, dolgun göğüslü ve elleri biçimli bir kadın. Kocasını arka plânda kalmış (Allahım, inşallah biraz sonra o da kalkıp masaya oturmazdı) ve kendisiyle arkadaş olmaya çalışsan bir turist kadın.

Kadın: «Masanıza oturmama inşallah darılmamışsınızdır, Mr. Barclay,» dedi. «Garson ısrar ettiği için oturdum.»

Fazla sual sormayacak hoş, ölçülü bir sesteki bu. Turist hatıraları da anlatmaya kalkışmayacak ve « Yarın nereleri gezmeli acaba?» diye de sormayacak bir ses. Barclay o sesi duyunca ferahlar gibi oldu.

Barclay: «Affedersiniz,» dedi. «İlk ağızda isminizi kavrayamadım. Giovanni...» Müphem bir jestle yarıda bıraktı sözünü— • «Brenda Mailine» Aniden gülümsedi kadın.

— «İsimleri pek hatırımda tutamam. Kusuruma bakmayın, Mrs. Mailine »

Giovanni geldi. Barclay, genç kadına. «Şarap alırmıydınız, signora» diye sordu. «Bir Capri şarabı falan?»

Mrs. Mailine iskemlesinde, arkasına yaslandı, ellerini, sakin, kenetlenmiş vaziyette masanın üzerinde bıraktı. «Lachrymae Christ diye bir şarap olacak; değil mi?»

— «Evet; sinyora. Beyaz mı? Yoksa kırmızı mı?»

Kadın tereddüt etti.

Barclay müdahale etti. «Beyazı çok serttir. Kırmızı fevkalâdedir»

— «Kırmızı öyleyse.»

— «Sinyor?» Giovanni bu defa ürkek bir tavırla Barclay'e hitap ediyordu.

— «Bu gece içmeyeceğim, teşekkür ederim, Giovanni» Garson uzaklaştı.

Barclay masanın üzerindeki çatal kaşıkları oynattı, onları son derece muntazam bir şekil'de yerleştirdi. Hemen üç haftadanberi birkaç kelimededen fazla İngilizce konuşmamış' Konuşmanın bile kendisini müdafasız bırakmasından çekiniyordu:

Tam karşısına oturan kadın onu konuşturmak için hiçbir teşebbüs yapmadı, iskemlesinde sessiz sedasız, oturuyordu: sukutunda ve kenetli ellerinde bile bir huzur vardı.' ••• •

Tabiatıyla iki insanın ufak bir masada karşılıklı oturup ta yekdiğerinin farkında olmaması imkânsız bir şeydi. Bakışlar çatır, bacaklar kazara birbirlerine değeri, kokular birbirlerinin genizlerini yalar, yabancılar dikkati çekecek veya konuşma ya vesile verecek bir şeyler yapardı ve nihayet daima arayılacak bir üçüncü adam, garson bulunurdu.

Barclay, yalnız kalmayı ne kadar arzularsa arzulasın, hiç 'kabalık etmek istemiyordu.

Barclay, bir sohbet kapısı açarak: «Burada- yemek listesi yoktur,» dedi: «Mutfak ne hazırlarsa onu yeriz: Umumiyetle yemekleri güzel:»

Mrs. Mailine o noktada sohbeti ele aldı: «Çok yorgunum Bu sabah Londradan uçakla çıktım. Roma'ya geldim.' Sonra (renle Napoli yolculuğu, oradan da feribotla Capri.- Yemeği falan düşündüğüm yok... o kadar yorgunum ki, yataktan başka bir şey düşünmüyorum »

— «Pansiyon rahattır. Hafif rüzgâr çıkarsa servi eri 'de du yarsınız. Sonra daima denizin sesi gelir. Burada çok rahat uyunuyor:»

— «Uyukuya dalacağım anı dört gözle bekliyorum. Herhalde zevk alacağım buradan... Tom olmadığı halde...»

Cümlesini bitirmedi, o zaman Barclay ilk intibanda yanılmadığını anladı; karşısındaki, kocasından evvel tatile çıkmış evli bir kadındı. Şu anda yorgundu, fakat yarın tekrar zindeliğini kazanacaktı. Tip olarak hiç te o hissi uyandırmadığı halde uzaklardan İtalya'ya gelip şehir, şehir tarihî eserleri gezen O turist sürülerine dahil kadınlardan biriydi.

Ordövr her zamanki gibiydi: sardalya, zeytin, minicik soslular, birkaç dilim salam, bir dilim peynir, daha baş, ufak tefek şeyler. Giovanni şarabı getirip açtı, sonra alâyişle Mrs. [alline'in kadehini doldurdu.

Genç kadın af diler gibi bir edayla kadehini kaldırdı. «Gerekten benimle içmeyecek misiniz, Mr. Barclay?»

Barclay onun biraz şaşkın halde olduğunu gördü, çabucak evap verdi: «Hayır, teşekkür ederim. İtalyan şaraplarına bahrim, fakat şu anda onlardan hazetmiyorum'. Doktorunda en etti:» Kadına gülümsedi.

Bu tebessüm yüzünde bir çatlak gibiydi. Çünkü haftalaranberi ilk defa olarak gülümsüyordu.

Midesi son zamanlarda sadece alkole beslenmiş olduğundan yemeğe pek hazırlıklı olmayan Barclay, ağır ağır ve çok az yedi. Muhavereleri sudan şeyler üzerine oldu ve son yemek gelmeden evvel de Barclay müsaade isteyerek kalktı, «fasına çekildi.

Odası çok karanlıktı, pansiyon, ile deniz arasındaki servi ağanlarının silüetini hayal meyal görüyordu. Işığı yakmadan, giyinik halde yatağın üzerine uzandı, ayaklarını sallayarak pa budarım fırlattı, nihayet ince çarşafı beline kadar üzerine çekti.

Madisilni düşünüyor, kırk iki yıllık tecrübelerine ait şeyleri batırtıyordu; birden annelerle babaların günâhlarının acısını gerçekten evlâtlarının çektiklerini düşündü. Meslekten diploruat babanın oğluydu, bütün çocukluk ve okul yıllarında doğru dürüst bir evde yaşamamıştı. Annesi v4 babasıyla birlikte, bir sene şurada, bir sene burada, Avrupa'yı gezmiş, Paris'te, Belgrad'da, Moskova'da yaşamıştı.

Sonra Belgrad'a gelmişti. On yaşından on beşine kadar orılda kalmış ve çeşitli Slav lehçelerini öğrenmişti. Slav dillerindeki bilgisi sayesinde Dışişleri Bakanlığında kalabilmişti. Hariciyede kalabilmesinin diğer sebeplerde, harp senelerinden öncelerine, yeni Tito rejiminden öncesine uzanan bir devreye ait politika bilgisi, Suçça bilmesi, p ülkede pekçok tanıdıkları ve pek çok adamları olmasıydı.. Belki de hayatının en mutlu yılları idi, çünkü o yıllar boyunca bütün bu bilgileri daha fazla önem kazanmıştı, fakat o günler de sona ermiş, bir kere daha Dışişleri Bakanlığının adamı olmuştu • Bekâr, yersiz yurtsuz, Avrupa'nın diplomatik dullanının, hedefi bir hariciyecisi olmuştu,

Serayla yaşadığı bütün kadınlardan nefret etmişti.

Ve Dışişleri Bakanlığının parasıyla iş gördüğü, onun klişeleşmiş lisansı ile konuştuğu, insanı canından bezdiren diplomat kanlarıyla maceralara yaşadığı, o sonu gelmeyen eşya toplamalar, trenlere, uçaklara, gemilere binip bir diyardan ötekine gitmelerle dolu geçen onca yıldan sonra kafasında bir tek şeyinmişti, ölümün •• çok yakın olduğunu bildiren bir alarm işareti-

'öi^ihik vaiziyette üyüyakaldı. Fakat Capri'deki pansion «dasmda, incecik bir çarşafın altında giyinik olarak uyuduğu, o uyku belki'de üç hâftâ'danberi uyuduğu en deliksiz, en derini o'dü.

DÖRDÜNCÜ KISIM

James Bond, Löwenbrau'a sekize birkaç dakika kala, geldi, şapkasıyla ince pardesüsünü bir vestiyer memuruna verdikten sonra antreden daha aşağı bir seviyede bulunan restorana yürüdü.

Bir köşede bir piyano vardı. Lokantanın atmosferi bir Avusturya birâhanesinininkiydi. Her tarafata cilâlı kaplamaları masaları ve orjinal biçimlerde burma demir işleri vardı, ışık ta hafifti. Etrafta bir hayli bölme vardı ve o böbne-lerdeki iskem İçler ağaçtandı. Onların dışındaki şuraya buraya serpiştirilmiş masaların ortasında da hayli geniş bir pist bulunuyordu. Bazı -masalara çiftler oturmuş, uzun bardaklardan bira, içi-Çorları: James Bond, Löwenbrau için gecenin yeni yeni başladığını bir bakışta anlamıştı. Tam girişin karşısındaki köşede bir masa seçti, oturup Bartolini'yi beklemeye başladı.

Restoran yavaş yavaş dolmaya başlıyordu. Gelenlerin çoğu turistti: İçeri girince evvelâ dekoru gözden geçiriyor, sonra ayaklarını sürüyerek bir masaya gidip oturuyor, bira ısmarlıyor, sonra gelen birasını yudum yudum içmeye başlıyorlardı.

Tam sekizi çerekte Bartolini içeri girdi.

James Bond ona bakınca saçları yatırılarak taranmış, esmer, bir Romalı gördü. Bartolini kısa daracık bir ceket, kalçalarından aşağıda iyice daralan soba borusu gibi bir pantolon, ayaklarına da sivri burunlu iskarpin giymişti, nihayet ufak •lyah bir de kaytan bıyık bırakmıştı.

James Bond, bakarbakmaz onu maymunsuz ve pazarlıklarını giymiş bir lâternacıya benzetti. Roma'ya geldiği andanleri kayfi kaçık olan Bond'un biraz daha canı sıkıldı.

Romalı çalâk adımlarla Bond'un masasına geldi. Bu arada kavalceleriyle birlikte masalarda huzursuz oturan üç, beş lu/a göz etmiş, birkaç adımda da o, kızlardan en az ikisinden r.özle randevu almıştı. Rom a da Bartolini'den keskin zampara y<öktü herhalde.

Bartolini nihayet Bond'un masasına geldi, topuk yurdu, ve hafifçe eğildi. Sonra elini uzattı. Bond Bartolini'nin elini Bkt: Bart'olininin ince, esmer eli de kendi elini aynı güçle sıkıli j.ı zaman Bond hayli hayret etti. Bond'un avucunun içinde l.ıybolan ufacık, sıırım gibi hanım' eli zemberek kadar sert, sırf ul.de ve sinirdi:

Bond yerine oturduktan sonra dimdik Bartolini'nin gözle-

rinin içine baktı, bir kere daha hayret etti.

Bartolini. «Bendeniz Bartolini, emrinize amadeyim, Mr. Bond» dedi.

Hatasız bir İngiliz aksanıyla konuşmuştu, Bond ona: «Hoş geldiniz.» dedi, O zaman Bartolini bir iskemle çekerek oturdu.

Boisd öteki adam karşısına oturduğu zaman Bartolini'nin gözlerinin — gözlerin çok şey ifade ettiğine inanırdı — onun yaşındaki bir insana göre çok yaşlı bakışlar taşıdığı düşün- dü: Bartolini'nin ışıltılı gözleri acık fendik rengiydi, bu göz- lerde garip bir hüznün, bir ciddiyet, çok şeyler bilen bir insa- nın bakışları vardı. Lâf arasında gözlerde son derece ciddi- bir bakış beliryordu-

Bartolini cebine el attı, oradan katlı bir kâğıt çıkararak Bond'a verdi.

Kâğıdın üzerinde, «Sana Rici Bartolini'yi takdim ederim», yazıııydı, altında da Binbaş'ın sade imzası vardı.

Bond başını kaldırıp muhatabına baktı, sırttı. Bartolini ete arıttı;

— «Bir duple bira içer miydiniz, Mr. Bond?»

Bond başıyla «içerim» anlamında bir işaret yaptı.

Bartolini- bunun üzerine başını çevirmeden sağ elini omuz Mzas'na kaldırıp parmaklarını şaklattı.

Bir garson geldi. Bartolini. «Due Mrre» dedi:

— «Subito, signore»

•Biraz sonra biraları geldi, Bond hemen cebine el attı.

Bartolini-. «Hayır,» dedi, «hesap daha sonra» Sonra bir el işaretiyle adamı uzaklaştırdı.

Bond kocaman bira bardağını kaldırdı: «şerefe»

— «Çin — cin.»

Bira soğuk ve nefisti, müşteriler arasındaki mesafeyi ka- patacak kadar nefis:

James Bond. «Bir Avrupalanın bu kadar güzel İngilizce konuştuğunu ilk defa duyuyorum,» dedi: «Tebrik ederim» Bu işimizi çok daha kolaylaştıracak».

Tekrar dubleleri kaldırıp içtiler.

Bartolini. «Teferruatla vakit kaybetmek istemeyeceğiniz eminim, Mr: Bond,» dedi. «Binbaşım, Mr: Barclay Capri'den geldiği zaman burada ne gibi bir durum meydana geleceği trasusunda bana etraflı malumat verdi»

Şimdi Bartolini'nin gözlerinde ölülerinkini andıran bakış- lar belirmişti.

Bond. «Bu sabah Via Archimedee'den bir gidip geldim,

öğleden sonra bir kere daha gidip geldim. Etraf pek sessizdi, polislerinizden ikisi de devriye geziyorlardı.» dedi.

— «Daima çift gezerler. Biz Romalıların bir lâfımız var- dır. Polislerimiz çift gezer, çünkü biri okuma bilir, biri de yaz ma. deriz. Herhalde haksızlık edyoruz karabinyerilere.»

— «Halbuki bana işlerinin ehli kimseler gibi göründüler. İkisi de silâhliydi.»

— «Dokuz milimetrelik Biretta taşır. Kısa namlulu, bü yük kalibreli, çok gürültülü ve dağılması çok fazla silahlardır. Ancak çok kısa mesafeden iş görürler. Fakat bizim karabinyeri ierin ateş ettiklerini hiç duymadım. Bizim canilerimiz ateşli silâh kullanmaya alışkın değildir.»

— «Yani, sence bizim canımız de silâh kullanmayacak, öyle mi diyorsun?»

Bartolini omuz silkti: «Kim bilebilir?»

James Bond. «Barclay'in kalacağı apartman son derece modern. Via Archimede'deki diğer apartmanlar gibi: Altı kat lı ve her katında da dörder daire var zannedirim.»

— «Beş katlı gerçekte. En üst kattaki müstakil bir çatı katı: Tek dairesi. Mr. Barclay orada kalacak, emin katta kapı- cının dairesi, kalorifer dairesi, çöp odası ve garajlar var. Tam olarak binada yirmi bir daire mevcut. Bunlardan sadece ikisi boş- Bu geceden sonra sadece bir tek boş daire kalacak. Mr: Barday'i bekleyen çatı dairesi yani.»

— «Öbür boş daireyi kim kiraladı?»

— «Bir İngiliz. İki ay oturacaktı.»

James Bond başıyla müsbet bir işaret yaptı. «Şimdi yapı- lacak iş o blok binada oturan bütün kiracıların her biri için birer dosya tanzim etmek.»

— «Mühim iş.»

— «Dosya demekle çok etraflı malumat toplamayı kaste- diyorum. Yani her kiracının ismi, yaşı, ne iş yaptığı, mutad günlük hareketleri, gidiş gelişleri, iptüâai, nasıl eğlendikleri dostları, mazileri ve ne kadar zamandır bu apartmanda otur- dukları falan... Malum bilgi kaynaklarını bir kenara bırakır- sak, istediğimiz bu malumatı nereden, nasıl temin edebiliriz?»

Bantoüni birasından biraz içti. «Romada kapıcılık denilen bir müessese mevcuttur: Kapıcı denilen şahıs binanın kapıcısı olduğu kadar müdürüdür de. Bir adamın kapıcı o'ablimesi için çok güvenilir bir kimse olması, kırk tarakta da kırk bezi nin bulunması şarttır. Ve bir apartmana kapıcı olmak için çok zaman büyük paralar yedirmek gerekir: İyi bir kapıcı hiçbir

zaman uyumaz, katiyen surat asmaz, binadaki her arzının kır su ru ona bulunur. Her şeyi bilir. Her kıracı ile ayrı ayrı meşgul olur. Kapıcı denilen mahlûk sır küpüdür. Ve bu kapıcı milletinin de yemediği nane yoktur, içlerinde günah çıkarmaya gidenler parmakla sayılabilecek kadar azdır. Çünkü kapıcı olmak çin her çeşit günahı peşinen işlemiş olmak lâzımdır.»

James Bond: «Bizim binamızın kapıcısını tanıyor musun?» diye sordu.

— «Henüz tanışmak nasip olmadı. Fakat yarın öğleden sonra üç buçukta tanışacağız. Üç gün zarfında da o blokta oturanların hepsi hakkında gerektiği kadar bilgi sahibi olacağımı umuyorum.»

— «Neden saat üç buçukta?»

— «Çünkü bahis konusu kapıcının, daha doğrusu karısının hareketlerini takip ettim. Şişman ve huysuz bir kadın karısı. Her gün zengin bir kıracı kadın onu öğle uykusundan uyandırıp köpeğini gezdirmeye yolluyor, Giuseppe adındaki kapıcı hakkında da biraz malumat topladım. Onunla ilk konuşmayı başbaşa hususi olarak yapmak istiyorum. Karısının köpek gezdirmeye gittiği saatte.»

— «Peki, ya o boş daireye yarın gelecek olan İngiliz?»

Bartolini iyice do'mak üzere bulunan birahaneye bir göz gezdirdi, Sırtında kötü ütülenmiş siyah bir elbise bulunan za yıf biri piyanonun başına geçmiş, tuşlarla oynuyordu. Bartolini. «Onun hakkında da tahkikat yapacağım» dedi. Bartolini bir müddet bira dublesiyle oynadı, tekrar konuştuğu zaman gözlerindeki bakış çok ciddiydi. «Bahsettiğiniz şu, Mr. Barclay...» dedi: «Çok mühim bir kimse mi? Romuda bulunduğu müddetçe gerçekten başına bir şey gelirse felâket mi olur?»

James Bond sigarasından bir nef's çekti, kısılmış gözlerinin arasından ufak tefek İtalyan'a baktı. «Evet, Mr: Barclay'in basma birşey gelecek olursa, Londra'ya, hiç dönmesem daha iyi ederim. Binbaşı da hiç hoşlanmaz budan Mr: Barclay'in gördüğü iş son derece kıymetli- O giderse yerine konabilecek başka biri yok:»

Bartolini, avurtları göçmüş, James Bond'a bakakaldı. «Ben bu iş için çok üzülüyorum, Mr. Bond.»

— «Neden? Henüz vakit kaybolmuş değil. Durumu kontrol için, tekrar tekrar kontrol için zamanımız var»

Piyano çalmaya başlamış, büahanenin atmosferi de bir anda değişivermişti; Bartolini, kendikendine mırıldanır gibi konuşmaya başladı. «Mesele, Mr. Barclay'in İngiliz olması: Ben

İngilizceyi çok iyi konuşurum, fakat İngilizleri an' amam. Bir İtalyan niçin korkar, ne zaman cesurdur ne zaman dertlidir; ne zaman sevinir, yerinir, bilirim, fakat İngilizlere akıl erdirmiyorum. Bu Mr. Barclay ne biçim bir adam, onu bilmeden onu öldürmeye kalkışacak insanı da tanıyamam.»

James Bond «Zaten senden de onu tanıman istenmiyor» dedi: «Bir tahmin oyunu oynamıyoruz. Bu iş taban tepmekle halledilecek bir iş. O apartımanda oturanlar, civar binalarda oturanlar hakkında gayretle, yorumadan toplanacak bilgiyle ilgili senden istenen iş.»

Bartolini. «Hayır, Mr. Bond:» diye tekrarladı, . «Hayır, Binbaşım, Mr. Barclay'in kılma zarar gelmeme'!, diye sıkısı - kı tenbih etti. Onun hayatından benim sorumlu olduğumu söyledi: «Bartolini'nin gözleri koyulaşmış, bakışları daha da keskinleşmişti. «Binbaşı çok iyi dostumdur. Bana analık etti, balık etti, ağabeylik etti. Velinimetimdir benim.. Onun için korkuyorum, sinyor, kendi hayatım için korkuyorum, Mr. Barday mahvolursa, ben de mahvoldum demektir.»

Müziyen piyanonun tuşlarını hızla dövmeye başladı, bira ianenin havası adamakıllı canlandı.

Birçok kimseler, birçok değişik sebeplerden Alan Barclay' in yaşamasını istiyorlardı: Ve bu insanların çoğu tanımıyorlardı henüz birbirlerini.

İkinci yaklaşıyordu: Villa Gloria'nın oval boşluğu üzerinden garip bulut kümeleri telâşla geçiyordu. Roma kışının ortasında ağaçlar bütün yapraklarını dökmüştü.

Bartolini, Via Archimede'de bir vespa ile yol alıyordu, sonra onu İOOIA'nın önünde yaya kaldırıma itinayla yanaştırıp yasladı.

1001A, harpten sonra yapılmış modern İtalyan mimarisi üslûbunda, gözü rahatsız etmeyen, pratik, balkonlarıyla insanı çok havadar bir yapı hissini veren betonarme bir blokta.

Şişman bir kadın binanın antresine açılan kalın cam kapıları iterek çıktı, arkasından da kırmızı bir kayış ucunda kahverengi bir spaniel köpek çıkardı. Hayvanın en yakın suluna bacak kaldırıp işemek için duyduğu hevesi kadın onu çe (terek körlet'ti, sonra caddeye indi.

O caddeye çıktığı anda binaya giren Bartolini'nin kolunun a'tır.da bir dosya çantası vardı.

Fuayedde, sol tarafta bir tek ahşap kapı vardı, kapının üstünde de bir zil düğmesi ile KAPICI diye yazılı bir levha-

Kapalıydı kapı Bartolini zile bastı, bir lâhza sonra kapı açıldı.

— «Giusepe Roncato ile mi görüşüyorsunuz?»

Kapıcı. «Evet» diye tasdik etti. Kırk yaşlarında kadar ve ya biraz daha yaşlı, gri — mavi gözlü, mahzun bakışlı bir adamdı. Yüzünün hatları sanki daha doğduğu anda mevcutmuş ta, somadan her yıl geçtikçe biraz daha derinleşmiş intibaini veriyordu insana.

Bartolini iki elini birden ona uzatarak. «Sana Conegliano' dan selâm getiriyorum dolu dolu.» dedi.

Kapıcı orali bile olmamıştı. Binbir sebeple, binbir kişi gelirdi kapısına: Çok temkinli bir adamdı memlekette ayrıntı yirmi yılı geçmiş olduğu halde hâlâ Güneylilerden şüphelenirdi.

— «Conegüaono'dan mı?» diye tekrarladı:

Bartolini akıcı bir dille konuşmaya devam etti: «Ben senin yeğenin olurum, Giuseppe, uzaktan, evet, ama yine de yeğen oluruz seninle. Amcan Maria Pacelli ile evlenmişti, öyle değil mi: O kadının da bir kız kardeşi vardı. O da Bartolini adında biriyle evlenmişti, Ben Tommaso Bartolini'nin oğluyum. Annemin ismi de Nina Pacelli. İkisi de Conegüano'ludurlar.»

Kapıcı hâlâ istifini bozmadan, başıyla onun sözlerini tasdik etti: Sonra bu yeni çıkmış yeğenin şık elbiselerine, gıcır gıcır iskarpinlerine, sinekkaydı yüzüne ve onun indinde ancak mühim bazı meslek sahiplerinin yüzlerini süsleyen ince kaytan bıyıklara baktı.

Bu yeğen Bartolini'nin iş gücü sahibi olduğu ve Giuseppe Roncatonun fakir sofrasına göçmeye kalkışmayacağı belliydi. "Kenara çekildi.

— «Buyurun içeri, hoş geldin, Yeğenim.» dedi:

Bartolini sıkıntıdan üst dudağının üzerinde birikmiş teri sildi. İlk adımı iyi atmıştı!

Girdiği yer ufak bir odaydı. İçerde bir masayla birkaç iskemle, bir köşede de bir yemek sobası vardı. Onun ötesinde de "kümes kadar ufak bir yatak odası görünüyordu. Duvar da bir telefon vardı, telefonun üstünde de plâstik bir çerçeve içinde üzerinde numaralar ve isimler bulunan bir üste vardı. Listedeki her ismin hizasında bir düğme vardı.

Giuseppe başıyla düğmeleri, çerçeveyi ve siyah telefonu işaret etti: «Bunlar da benim başımın belâları.» dedi. «Onların yüzünden cehennem hayatı yaşıyorum. Tam yirmi bir baş "belâsı. Görüyorsun ya?»

Bartolini oturdu. «Memleketi geçenlerde ziyarete gitmiş-

tim», dedi. «Fiat kumpanyasının mümeessiliyim, kuzeye gitmem icap etti O fırsattan istifade edip memlekete kadar uzandım.»

Bir an mola verdi, sonra devam etti: «Göbek adım Ricci,» dedi. «Herhalde hatırlayacaksın, çok seneler evvel Kanada'ya hicret eden uzak bir akrabamızın ismi de Ricci idi.»

Giuseppe bir baş işaretiyle tasdik etti. «Evet, Yeğenim, Fakat ben ailenin Canegliano'daki kolu ile temasını kaybettim. Memlekette çıkıp Roma'ya geleli yirmi beş yıl oluyor. Önce ieri Travesters'de bir mutfakta çalıştım, Harpten sonra da bu raya Parioli mahallesine geldim burada kaldım. Ömrümün sonuna kadar da burada kalmaya niyetliyim. Allah nasip ederse tabii.»

Ricci: «İnşallah,» dedi ve devam etti: «Yeğenim: Maria ufak bir köpeği gezdirmeye çıkardı zannederim, İçeri girerken kapı ağzında rastlayıp tanıdım kendisini, fakat biz kuzeylüler böyle konularda temkinliyizdir. Fevkalâde bir kadına benzer, yeğenim.»

Giuseppe tasdik etti onun sözlerini. «Gerçekten fevkalâde bir kadındır. Maria belki biraz...»

Cümlesini bitirmedi. Bartolini onun duraklamasından faydalanıp elindeki dosya» çantasını kaldırdı, masanın üzerine koydu. «Kuzey şaraplarının hepsi aynı markayla satılır. Onun için güven olmaz onlara: Buna mukabil...» Çantanın kapağını açtı, içinden ustalıklı bir şişe çekip çıkardı, «bir içki vardır ki, kalitesinden hiçbir aman hiçbir şey kaybetmez:»

Giuseppe'nin ağırlamış göz kapakları birden açıldı: «Viski ha.»

Bartolini onunla şaka etti: «İngilizce biliyorsun, ha, Yeğenim?»

— «Bir parçacık, Ricci, fakat viski dediğin dünyanın her yerinde içilen bir şey. Bir çok defalar içtim. Birinci katta Allahın belâsı dört çocuklu bir Amerikalı var. İyi adamdır, ama karısı şeytanın ta kendisidir. Amerikalı bir, iki defa beni dairesine çağırıp musluğu falan tamir ettirdi, karısı olmadığı zamanlarda bana «Viski» ikram ederdi. Bir seferinde «Şükran günü» dedikleri, gün bana kocaman bir şişe vermişti, fakat, ne yazık ki ben daha bir bardak içmiştim ki; Maria geldi...»

Giuseppe o kıymetli «Viski'nin musluğa nasıl dükülmüş olduğunu acı acı hatırlayarak sözlerini yarıda bıraktı.

Omuzlarını silkti. «BİRER bardak viski içelim diyeceksen, Yeğenim- çabuk söyle, Maria yarım saate kadar döner çünkü»

Bartolini sırtarak şişenin mantarını çıkardı, sonra Giuseppe* pe için cömertçesine doldurdu, kendine. Giuseppe su getirirken kendine de biraz koydu.

— «Salute-»

— «Ah... işte bu ilâcın ta kendisini. Haltetmiş eezanede satılan ilâç»

Giuseppe viskisinden dolu bir yudum alarak derin derin,, teneffüs, etti. Dışarıda caddede ağır bir araç durdu, Giuseppe bir hareket yaparak bardağımdaki içkiyi bir yudumda boşalttı

— «Çocukları getirdi okul otobüsü» dedi «Şimdi gürültü başlar. Amerikalının çocukları da gelir bu otobüsle.»

Dışarı çıktı, kapıyı ardından açık bırakmıştı, Hole dolan çocukların gürültüleri birdenbire ayyuka çıktı, Amerikalının çocuklarından biri elindeki tabancanın namlusunu Giuseppe'ye çevirip tetiği çekti. Hol müthiş bir gürültüyle çınlaçlı..

Giuseppe. «Geber inşallah!» dedi çocuğa^ ,

Kapıcı dairesindeki düğmelerden ikisi kırmızı kırmızı yanıp sönmeye başlamıştı. Giuseppe söylenerek dairesine döndü: «Manıma mia:» diyerek duvaıdan ahizeyi aldı: Sonra: «Si,, signora,» dedi. «Si,Si, Si»

Dahili telefonla konuşmayı bitirip masaya döndü. Yüzü asılmıştı fena halde. «Bu piçler beni işimden edecekler,» diye söylendi- «Eve döndükleri zaman patırtı edip ön tarafta bir rinci katta oturan şişman hanımı uykudan uyandırıyorlar: İkinci kattaki film yıldızının aşığını da.»

Bartolini: «Çek bakalım, üzme kendini» dedi.

içtiler, ufak tefek, ama İtalyan olmadığı belli bir çocuk kapıcı dairesine girdi. Ayağında bir blucin, sırtında da ekose parlak bir ormancı ceketi vardı-

— «Merhaba, Giuseppe.»

Giuseppe, gülümseyerek ayağa fırladı: «Anünio II piccolino. **Come Stai, Antonio?**»

Çocuk, Giuseppe'ye sırttı. «Merhaba!»

Giuseppe: «Merhaba» diyerek küçüğü kaptığı gibi havaya kaldırdı, hoplatmağa başladı. «Pırlantam benim, bir tanem benim, Antoniom-»

Dışarıda bir erkek sesi duyuldu. «Tony?»

Çocuk: «Merhaba» diyerek o daireden çıktı, kayboldu- Babamın çocuğunu azarladığını duydular. Sonra ayak sesleri hafifledi, kayboldu- «Ama Giuseppe benim arkadaşın,, baba... Mi» amico.»

Bartolini: «Amerikalılardan hazetmiyorsun sanıyordum, yeğenim Giuseppe,» »dedi.

— «Ama şu küçüğe bayılıyorum, Allah, Maria üe bana 'bir evlât vermedi, şu küçük kendi evlâdımın yerini tutuyor-»

Bartolini tekrar Giuseppe'nin bardağını doldurdu, Giuseppe endişeli bir tavırla saatine göz attı.

— «Yapılacak acele bir işin mi vardı yoksa?»

— «Hayır, ama Maria dörtte dönecek, iyi kadındır. Ama içki içmemden hoşlanmaz.»

(Bartolini kalktı: «Öyleyse ben gideyim, daha, iyi olur, herhalde... Yeğenim Maria'yı telâşa vermeyeyim:»

Giuseppe bir kolunu salladı: «Kal, Canegliondan gelmiş yeğenimden daha iyi bir mazeret olur mu?»

Bartolini mevzuu değiştirdi. «Bu binada Americano'dan başka yabancı var mı?»

— «Şu anda yok. Fakat yarın bir İngiliz gelecek, dördüncü kattaki daireye. Perşembe günü de başka bir İngiliz gelip çatı katma taşınacak.»

Bartolini tekrar bardağını kaldırdı: «Salute, ben hiç böyle apartmanlarda otumadım-. Fiat iyi para veriyor, fakat Pariöüdeki apartmanlarda oturacak kadar değil. Burada kimler oturuyor, Giuseppe?»

— «Bir defa, o Şişman Sinyora var, kocası MussoHni'nin zamanında Faşistti, yabancı bankalarda parası varmış diyorlar. Sonra artist var, aşığı olan evli adam şu dakikada yanında. Aşığı geldiği zaman artistin ufak köpeğini hemen kapının, önüne çıkarıp bırakır, Sinyorina'nın yatak odasındaki atraksiyonlarım köpeğin bile görmesine tahammülü yok. Sonra Trieste şivesiyle konuşan Avusturyalı bir kadın var, Sinyor Pacci üe karısı. Sinyor Pacci sokak kedilerini beslemeye meraklıdır, ama onları beslemek için Amerikalının terasına et atıyor. Et yukarıdan terasa düşünce yayılıyor, kediler miyavlıyor. Bir gün Amerikalı gebertecek onu. Sinyor Pacci'nin attığı etlerin terasına düşmesine mâni oîayım diye bana bin lîret veriyor. Şikâyet ediyorum, fakat Sinyor Pacci de bana sevgili kedilerini beslemek için et alayım diye, her Allahm günü iki bin lîret veriyor. İki yüz lîretlik et alıyorum, üst tarafını da çektiklerime karşılık alıyoyorum. Hesap meselesi nihayet... Üç, beş kuruş kazanıyorum bu sayede...»

— «Sen korsansın, Giuseppe.»

Giuseppe haç çıkardı. «Viski konuşuyor beni. Maria da biraz sonra gelir.»

Gerçekte Maria; gelmişti. Köpeği hâlâ kayışından çekerek içeri girdi. Kızgın bakışlı iri kıyım bir kadındı ve Giuseppe'nin içmekte olduğunu anlar anlamaz derhal yumruklarını kalçalarına dayadı.

Giuseppe hafif tertip yalpalayarak kalktı; fakat Bartolini onun konuşmasına fırsat vermeden doğruldu, hemen gidip Maria'nın kollarından hafifçe tuttu.

— «Ne kadar talihüymüşim, kuzenim Maria,» dedi. «Giuseppe sana akrabalığımızdan bahseder, çünkü benim gitmem lâzım geliyor artık, hoşça kalınız.»

Şaşırmış kalmış, Maria'yı iki yanağından öptü, kadın da yabancının gözlerindeki garip parıltının tesiriyle ona boyun eğdi. Bartolini bazı açılardan bakılınca, gerçekten yakışıklı bir erkekti, pervasızdı ve şövalye tavırlıydı; dilediği zaman bakışlarıyla kendisini ateşleyen bir kadının huzurunda bulunduğu hissini verebilirdi.

Bartolini. «Artık gitmem lâzım,» diye tekrarladı: «Fakat amcamın söyledikleri doğru imiş... Giuseppe Roncato, kendine güzel bir kız almış demişti.»

Maria. «Eh» dedi:

Bakışlarıyla kadını yukarıdan aşağı süzdü. Kadının gözlerindeki öfkeli bakış kayboldu, gülümsedi: «Tanıştırılsak daha iyi olurdu,» dedi.

Bartolini kapının önünde eğilerek. «Birkaç gün sonradana münasip bir zamanda tekrar gelirim» dedi. «Hoşça kalim, kuzenim Maria, yeğenim; Giuseppe.»

Bartolini, büyük kapının kemeri altından geçerken akıllılık edip de Giuseppe Roncato'mm nüfus kaydım ve seçeresinin bir kopyasını çıkartmış olduğu için, kendi kendini tebrik etti. Artık apartıman sakinleri hakkında dilediği malûmatı rahatça elde edebilirdi. Çünkü bedbaht « Giuseppe 1001 A apartımanmın sakinlerinden ne kadar nefret ediyorsa, viskiden de o derece hoşlanıyordu.

BEŞİNCİ KISIM

Brenda Mailine, Pensione Smith'e gelişinin ertesi sabahı,, saat dokuzda bloknota yazmış olduğu ve henüz 'koparmadığın el yazısıyla yazılmış mektubu bir kere daha okudu.

Sevgili Töm,

Sağ-sâlim Capri'ye geldim. Londra'dan itibaren yolculuğum hayli yorucu, fakat rahat geçti. Sis yüzünden kalışımız gecikti, fakat yine de bütün aktarmalara yetişmeye muvaffak oldum. Kozytours gerçekten işini bilen bir turizm acentesi. Henüz ikimizin hakkında düşünmeye vaktim olmadı, fakat bundan sonra evliliğimizin başına gelenleri sık sık düşünmek fırsatını bulacağımı. Tasarladığımız şekilde Komada bulunduğum zaman, herhalde vaziyetimiz daha aydınlanmış o'acak. Karnı, Brenda:»

i

O birkaç satır söylenmesi gereken her şeyi ifade ediyordu. Brenda Mailine sayfayı katlayıp bir zarfın üzerine de adresi yazdığı sırada, artık evliliklerinin sonunun ne olacağını düşünüp düşünmediğini bile bilmiyordu. Mektubu zarfa koyup zarfı yapıştırdı, sonra Capriden postanın ne zaman gittiğini sormak üzere yemek salonuna indi.

Barclay masasına gelmiş, oturuyordu.

Genç kadın, yaklaştığı sırada; Barclay'n lokmlarla oynayıp marmalat yemiş, şimdi de kahvesini içmekte olduğunu gördü. Oturduğu iskemlede salonun nihayetindeki pencere-lere doğru yarım dönmüş; rahat bir halde arkasına yaslanmıştı. Kırışmaya başlayan saçları, koyu; mat mavi, mahmur ve meraklı gözleriyle profilden yakışıklı bir erkekti. Brenda Mailine onun kim olduğunu ve Capride ne aradığını düşündü. Onun nasıl bir insan olduğunu kestiremiyordu bir türlü. Neşeyle. «Günaydın, Mr. Barclay» dedi:

Barclay irkilerek doğruldu.

Giovanni hemen yanlarına gelip genç kadının oturması için bir iskemle çekti: «Günaydın, Sinyora.»

— «Sinyora caffè **completa** mı isterler?»

Barclay, Brenda'ya gülümsedi. «Yani marmelât ve francala ister misiniz demek istiyor, Mrs: Mailine? Reçel ile tereyağı da bedava... Kahvenizi sütlü **de**, jütsüz de alabilirsiniz, çayı tavsiye etmem.»

— «Caffè completo öyleyse. Tereyağı **da** olsun.»

Barclay iskemlesinde dönmüştü, kendine bir fincan kahve daha doldurdu.

Genç kadın: «Rica ederim, rahatınızı bozmayın, Mr. Barclay.» dedi: «Geldiğimde o kadar rahat bir pozunuz vardı ki...»

Barclay hayli zamandır duymadığı kadar konuşma arzu-

suyla doluydu. Sonra Avrupa'nın kahvaltı âdetleri hakkında uzun bir nutka girişti. Nihayet Giovanni; caffè compfeto'yu getirip masaya koydu.

Brenda: «Çoktanberi mi buradasınız?» diye sordu.

. — «Üç haftadır. Birkaç, gün daha kalacağım, sonra Roma'ya gideceğim,»

Sonra dişlerini sıkarak kendi kendine hatırlattı. «Şubat başında Roma'da olmam gerekiyor.»

Brenda Mailine ufak bir francalayı koparıp, içine tereyağı ve marmelât sürdü. «Ben de burada bir tatil geçireceğim, sonra Roma'da kocamla buluşacağım. Martta bir Turizm Konferansı için gelecek, Roma'ya.»

Barclay bir kere bahis açılmış olduğu için, onu yürütmeye kendini mecbur hissetti. «Buranın mevsimi değil şimdi, ne yapmak niyetindesiniz?»

Genç kadın omuz silkti. «Bol bol yürüyeceğim, herhalde... Sonra Mavi Mağara'yı görmek istiyorum, çünkü buraya gelen herkesin görmesi lâzım onu.»

.Barclay bir an düşündü. Sonra, kendini de hayrette bırakan bir şey söylediğini fanketti. «Arzu ederseniz, bir sandal kiralayabiliriz, ben, de senelerdir görmedim Mavi Mağara'yı. .. fakat bugün hava son derece sakın, sahil boyunca kürek çekerek gidebiliriz... Dönüşte de bir motora ip atarız, bizi çekerek getirir.»

Brenda Mailine müjde almış bir çocuk gibi, sevinçle çııptı ellerini. «Mümkün mü sahiden?»

Mavi Mağara'ya, bir sandalla nöbetleşe kürek çekerek gitmiş, onu doya doya görmüşlerdi...

Zoraki bir gayret sarfetmeden aralarında çok rahat bir arkadaşlık teessüs etmişti. Müşterek Üsanı konuşan iki insanın dostluğu bu...

Kelimeleri önce bu konuyu araştırmadığı halde, aralarında müşterek bir alâka vardı çünkü ikisi de havatlarının donmuş bir devresini yaşıyorlardı. Ne maziyi hatırlamak, ne de istikbali düşünmek istedikleri bir devreydi bu.

Brenda, Barclay'in Capri Adasında geçirdiği son gece bu konuya temas etti.

. Nefis bir akşam yemeği yemişlerdi, Barclay de artık alkolden çekinmesi için hiçbir sebep olmadığını bildiğinden, ilk geldiği gece Brenda'ya tavsiye etmiş okluğu bir şişe kırmızı Lachrymae Christi yuvarlamıştı.

Bu hatıra ikisine de dokunmuştu. Brenda bir tuhaf ©lmuş, Barclay de gülümsemişti. Böylelikle aralarındaki perde yırtılmış, şimdi bir masanın başında, birbirlerine bütün sırlarını kaçmaya hazırıldılar.

İkisi de huzur içindeydi, masadaki mumlar tatlı tatlı yanıyor, hazzın zirvesine yaklaşıyorlardı.

Brenda onu dinlerken birdenbire birkaç gün öncesine kadar hiç aklından geçirmediği bir şeye hazır olduğunu hissetti: sırlarını başka birine açabilirdi. Brenda.

— «Bana kocam hakkında soruştunuz» dedi: «Gerçekten bilmek istiyor musunuz?»

Barclay gülümseyerek baktı. «Söyleyin. Mesut musunuz?»

Brenda omuzlarını hafifçe silkti: «Evlilikle, saadet ele avu «a sığmayan bir şey. Tom'la ben altı sene evvel evlendik. O zaman otuz yaşımdaydım. Sekreter olarak çok iyi işlerde çalışmışım: Bir gün bir gazetede bir İdare Müdürünün özel sekreter aradığını okudum. Ücret favkalâde yüksekti ve ilâna göre işte bol bol seyahat imkânı veriyordu. Hiçbir eksiği olmayan bir sekreter arıyorlardı. Derhal müracaat ettim. On beş gün sonra da işe alındım.

Brenda durakladı. «Tom'la bu şekilde tanıştım. Çalışan bir kadın olduğum için ona ilk görüşte âşık olmadım. Hatta Şefim ilk anda hiç hoşuma gitmemişti. Beni tiksindiren kılık kıyafeti değildi. Tom iri yapılı, çok şık giyinen, gür sesü, hareketli bir erkekti. Bir şey satmaya kalktığı zaman mutlaka satmasını bilirdi.»

Barclay: «Ve size de kendini satmasını bildi, değil mi?» dedi.

Brenda ağır ağır cevap verdi. «Evet. Zannederim öyle: Atı aya varmadan da evlendik. Tom beni halayımızda Ameri ka'ya götürdü. Yaşım bir hayli ilerlemiş olduğu için balayında çok zevk duydum. Evliliğimiz çok iyi başladı. Fakat Tom'un başka bir tarafı vardı.» Gözlerini görmeyen nazarlarla masanın üzerine dikti. «Tıpkı bir çikolata gibiydi. İnsan çikolatayı ısırды mı evvelâ ağzına b Vr tat gelir, yumuşacıktır,, lezzetlidir, sonra birdenbire insanın dişi çikolatanın içinde sert bir şeyi ısırır. Ama çok serttir ısırdığı: İnsan o ilk anın o yumuşacık ve lezzetli tatdan sonra çikolata içinde çakmak taşı gibi sert bir şeyle karşılaşınca müthiş bir şok geçirir.»

Brenda başıyla tasdik etti onun sözlerini. «Tom öyledir içte, dışarıdan bakınca dosttur, gülyüzlüdür, içi ise kaskatıdır ve biraz da zalimdir,» Bir an çatalıyla oynadı, sonra de-

vam etti: «Ben galiba erkekleri daima çok geç anlamaya başlıyorum, İnsan kendisiyle hayatınsın sonuna kadar beraber) yaşayacağı erkeği ancak çok geç vakit, yatakta tanımaya başlıyor »

Barclay: «Evliliğiniz tehlikede öyleyse?» dedi.

— «Evlendiğimiz zaman Londra banliyösünde bir ev aldık oraya yerleştik. Bir, iki yıl evlilik hayatımız güzel geçti, kocamın işiyle de yakından ilgilenmeye başladım, Bir yanda evim, bir yanda kocamın işine karşı duyduğum alâka, hulâsa, çok mutluydum. Fakat sonra her şey değişmeye başladı.»

Brenda kısa bir an ellerini hafifçe onun e'inin üzerine koydu, sonra ikisini birden çekti. «Mücadele edebileceğim biri olsaydı onu yenerdim. Ne var ki, meydana çıkarılabilecek, kendisiyle savaşılabileceğim gibi biri yoktu ortada.»

Brenda tekrar durakladı, sonra çabuk çabuk konuşmaya başladı. «Evliliğimizin üçüncü yıldönümüydü. Akşam yemeği için bir yere, ondan sonra da bir revüye gitmeye karar vermiştik. Ama o gün öğleden sonra aniden aklıma esti, kocamın bürosuna gittim. Daha evvel onu altı buçukta gidip almamı kararlaştırmıştık. Halbuki ben dörtte gittim. Onu iki buçuk saat evvel bürodan çıkartmayı düşünüyordum. Kendisine vereceğim yıldönümü hediyesini seçmeme yardım etmesini istiyordum. Basit, saçma bir hediye idi. Yeni Zelanda Yeşil taşından bir kol düğmesi. Onun için erkenden onun bürosuna gittim, kapıyı açıp girdim. Tbmun masası üzerinde sırtı bana dönük biri oturuyordu. İş konuşuyorlardı:»

Barclay dikketle kadının yüzünü gözlüyordu. «Eskiden, yanında sekreteri olarak çalıştığım zamanlar katiyen habersiz y'anma girmezdim, fakat artık karısı olduğum için, üstelik te ona bir sürpriz yapmayı tasarladığım için, girdim. Başını kaldırıp bakınca şaşaladı, beni gördüğü zaman yüzünün ifadesi tamamen değişti. Kalktığı gibi masayı dolanıp geldi. Yüzünün ifadesi tamamen değişmişti. Bambaşka bir Tom vardı karşımda. Hiç tanımadığım bir Tom. Yüzünün hatları buz gibiydi. İçinin bütün sertliği, huşuneti dışına vurmıştı sanki:» Ürpere di. «Kolumdan tuttu. Ama o kadar hınçla tuttu ki, neredeyse avazım çıktığı kadar bağıracaktım. «Defol bur'dan!» dedi: «Defol bur'dan anlıyor musun? Bir daha da işime karışayım deme, Allahınbelâsı!» Evet, böyle dedi. Bu sırada masada oturan şahıs bana dönüp bakmamıştı. Yüzünü gizlemek ister gibi bir hali vardı. Omuzları çıkık, ceketinin yakası yağlı, üzerine de kepekler dökülmüştü: İnce, ince kar gibi: Bunun üze

rine, dışarı çıktım, kapı hızla arkamdan kapandı. Üçüncü evlilik yıldönümüm bu şekilde sona erdi.»

Brenda, Barclay'e baktı. «Ve yanılmıyorsam evliliğimiz de o şekilde sona erdi.»

Sonra birden güümsedi. «Alan, ne olursunuz, beni affedin. Kadın mecmualarındaki hayat hikâyeleri gibi bir hikâye anlattım: Utanıyorum kendimden;»

• — «Neden?» Barday her kişinin de bardaklarına biraz şarap koydu, sonra kendi bardağını aldı, içindeki içkiyi hafif hafif döndürmeye başladı.

— «Halbuki utanç değil, ferahlık hissi duymanız lâzım. Derdini söylemeyen derman bulamaz.»

Kadehini, tekrar rastgele yerine koydu. «Demek şimdi onun üzerine tatil geçirmek için Capri'ye geldiniz. Yani ayrı ayrı bir tatilin tekrar deidinizi halledip etmeyeceğini anlamak için? Bir faydası olacak mı dersiniz?)) . .

Brenda, şaşkın şaşkın, başını salladı: «Nasıl oldu, neden oldu bu, anlamıyorum.»

Barclay gayet nazik «Bu tamamen size ait bir mesele, onu bizzat halletmeniz lâzım. Belki bir yabancıya açtıktan sonra kendi probleminizi daha rahat ele alıp halletmek imkânım bulursunuz» dedi;

— • «Çok rica ederim, sakın sizden tavsiye istiyorum zannetmeyin. Bir an içimi dökmek ihtiyacını hissettim. Onun için ve ben sempatiyle dinleyen bir yabancıysanız diye size evlilik hayatımın sırlarını açtım.»

Barclay'in dudakları acayip bir şekilde büküldü: «Bunun için beni seçmiş olmanız bana bir iltifattır-Aslına bakarsanız, benim de bir derdim var, Hem de sonunda çok çetrefil bir şekilde halledilecek bir dert.»

Omuz silkiyerek kadına güümsedi: «Bir bakıma, bana da yardımınız oldu. Siz Capri'ye gelmeden evvel çok içiyordum, çok düşünüyordum: Dertli biriyle karşılaşmaya ihtiyacım vardı: Bunun için teşekkür ederim size.»

Brenda: «Yarin gidiyorsunuz,» dedi. «Ve sizi bir daha görmeyeceğim. Gelin, biraz yürüyelim.»

Barclay onun şahını tuttu, parmakları hafifçe kâdmin ılık boynuna dokundu.

Denizle bir olarak rüzgârın şaabını içtiler.'

Barclay, denizin yukarılarındaki bir patikadan yürüdük-

leri sırada, Brenda'nın elini avuounun içinde tutarak, uzun uzun kendinden bahsetti. Ne biçim bir insan olduğunu anlayabilmesi için ona birçok şeyler anlattı:

Son derece dürüst olduğu için, «Artıksöyleyeceklerimin hiçbir önem yok, çünkü birkaç hafta içinde ölmüş olacağım,» dediği zaman da kadın kendisine inanabilirdi:

.0 sırada Barclay'in ve onun Roma'ya dönüşlerinden bahsediyorlardı. Ve Barclay bu son sözleri birkaç cümlesinin arama, gecenin güzelliğinden, yıldızlardan veya rüzgâıdan veya aşâğılardaki denizden bahsediyormuş gibi söylemişti. Devam etti: «Burada bir tehlike mevcut değil, çünkü diplomatik çevrelerde birinin ölümünü tertiplemek zaman ahr. Fakat bana bu işi haber veren adamın bumu çok iyi koku alır, hemen hiç yanılmaz.»

Brenda'nın söyleyebileceği gibi hiçbir şey mevcut değildi; Barclay hızlı hızlı konuşmaya devam etti: «Çılgınca bir şey; Düpedüz çılgınca! Başka bir şekilde ifade kabil değil. Bir düşünün. Zagreb'in balık pazarındaydım. Birden bir adam, Yugoslavya'da makam sahibi yüksek biri koluma yapıştı, bir şeyler söylemeye başladı; söylediği her kelime kendisini ipe çekirtmeye yetecek cinstendi: Etraftan bir sürü insan kendisini gözetlerken, o rubleyi dinara, dinarı da lirete çevirmek için çırpınıyordu. Ve ceplerini istediği dövizlerle dolduıduğı zaman, onu abp götürdüler:»

Barclay'in, Brenda'nın kolunu kavrayan parmakları daha da gerildi: «Bütün o sefil kahvehaneler, hep kulak kabartmış, fısıltılarla konuşur, dinlerler, en büyük sırları parayla satın alırlar:»

Brenda onu susturmaya çalıştı, fakat fasılasız devam ediyordu Barday: «İsteselerdi daha senelerce evvel beni istenmeye** şahıs ilân edebilirlerdi, fakat yapmadılar, bilâkis benim dilediğim zaman oraya dönmeme müsaade ettiler! Bir hata yapmamı ve o hatayla kendi casusluk şebekelerindeki adamlarını meydana çıkarmak istiyoları.»

Barday basamı salladı. «Zavallı, Kleptin. Benim iyi kalpli «loştum: Kadmara çok düşküdü. Sonunda onu kendi kadın lamadan birini yem gibi kullanarak enselediler: Onu ikaz etmiştim, ikazıma kâhkahalarla mukabele etti, fakat nihayet yakalayıp götürdüklerinde çoktan mahvolmuştu, çünkü kendi rmöeünden biri, bir kadın, ele verdi onu. Kadın kendi ipek çofşaplanrıdan birini onun boynuna bağlayarak çekeçekte götürdü darağacına:»

Brenda, sakin: «Nelerden bahsediyorsunuz, Alan?» dedi. «Hiçbir şey anlayamıyorum: Kim bu bahsettiğiniz insanlar?»

Barclay bir şeyler geveledi. «Uzакlara, buralıdan çok uzакlara gitmek o kadar kolay olurdu ki; Herhalde yapabileceğim bir şeyler, başka bir şeyler olmalı:» Birden tekrar kavradı Brenda'nın kolunu. «Başka bir yerde olsam, muhakkak emniyette olurum: Halbuki Roma tarafsız bölgedir. Tam suikast yeridir:»

Genç kadın şaşalamıştı, tökezlendi, fakat Barclay'in kolu tuttu onu: Yürümeye devam ettiler. Birden hışımla çekti onun kolunu kadın «Ayak üstünde uydurunuz bu masalı...benf korkutmak için. Zerre kadar hakikat tarafı yok bu anlattıklarımı- zın.»

Dııdu, eüni çekti: Bu el şimdi yıldızların altında, rüzgârda, buz gibiydi.

Barclay: «Hayır,» dedi. Yüzü rüzgârda kayboldu. «Hayır» diye tekrarladı! «Bir işe yaramadı. Geri dönelim, artık, Brenda: Ben böyle şeyleri anlatmanın usulünü bilmiyorum.» Kadından tarafa döndü. «Beni affedin. Sizi kıldırđım:»

— «Kızmış falan değilsiniz: Ya... yalnız korkuttunuz beni.»

Tuttuğı yerde genç adamın adelerinin ne kadar geril—miş olduğunu hissediyordu." Şaka ediyorsunuz, değil mi?" "Evet. ben ne zaman şaka yapmaya kalksam hep böyle yüzüme göüme bulaştırır: Zevk falan yok ki bende.»

Yürümeye devam ettiler, sonra bir yerde döndüler, ağır ağır tekrar: San Marino Grande'ye yürümeye başladılar.

Rüzgâr, Brenda'nın saçlarını yüzüne dolamıştı, sonra onları hafifçe arkaya attı. Barclay bir müddet sonra ona bakmak üzere döndüğü aman, kadının yüz hatlarını adeta mine bir madalyon üzerine işenmiş kadar net gördü. Bu çehrede kudret ve güzellik vardı, gecenin loş aydınlığı ile rüzgâr ise şimdi onun son derece arzu edilecek bir kadın haline koymuştu

Barclay, çok uzun zamandır başka bir insana sırlarından bahsetmemişti, çünkü onun yaşadığı âlemede değil bir kelime, bir tek bakış bile insanı mahvedebilirdi.

,Barday durdu, genç kadını da kolundan tutmuş olduğu için, o da durdu. Birbiriereine döndüler, Barclay o sakin sesinde bir ciddiyet ifadesiyle: «Brenda, size sön derece

minnettarım.» dedi.

Sonra devam etti: «Evlisinle, biliyorum; onun için stee âşık olmaya başladığımı söylememem lâzım.»

İfan' karanlık içinde genç kadm hafifçe yüzünü kırıştırdı. «Devam edin, Alan.»

Barclay omuzlarını silktili. «Halbuki yetiştiğim o garip okulun centilmenleri gibi ölümü korkusuz kabullenmeye hazırlanmıştım: Halbuki şu anda yaşamak istiyorum. Ne kadar ümitsizcesine olursa olsun, yaşamak istiyorum »

Brenda kendini onun kollan arasına atmıştı. «Öyleyse öp beni.»¹

Barclay onu öptü: Vücudunu tazyik eden vücuda mukabele ederek, o daracık patikanın üzerinde hafifçe yaslanarak.

Brenda-. «Gel şimdi,» dedi. «Eve gidelim.»

Sonra bayırdan indiler, arnavut kaldırımını döşeli rıhtım boyuna "çekilmiş sandalların önünden geçtiler, minicik meydam katettiler, sonra Pensione Smit'h'e giden bayın tırmanmaya başladılar.

ALTINCI KISIM

Binbaşı: «Apartrmana dün taşman adam hakkında tahki kat yaptık» dedi. «İsmi Hurst. John Everet Hurst.

Merkezi Londra'da bulunan Kozytours adında bir turizm acentesinin ayak işlerini görüyormuş.»

Bir sigara yaktı. «Bilirsin o acenteleri. Bin iki yüz liraya "Avrupa turları tertiplerler. Birinci sınıf oteller, birinci sınıf yemekler, filânca göl kıyısında iki gün vâdederler. Beşinci sınıf otellerden hurda otobüslerden, üç lokmabk kahvaltılardan hiç bahsetmezler: Yine de Kozytours hayli şöhet retti olan bir acente. Hurst te firmanın güvenilir bir adamı imiş. Evvelâ Londra'dan Kopenhag'a gitmiş, orada iki gün kalmış, sonra Zürih tarikiyle Roma'ya gelmiş.»

James Bond sordu. «Ne gibi ayak işleriyle meşgul oluyor muş bu Hurst?»

— «Turlar tertiplenmeden evvel önden gidip çeşitli otellerde meyhanelerde, gece kulüplerinde yer ayırtır, angajmanlar yaparmış. Fiyatları tesbit eder, yol haritalarını tanzim eder, falan filan işte. Yıllardır Orta Doğu'da ve Avrupada bu işi yapıyormuş.»

James Bond: «Bartolini, binanın diğer sakinleri hakkında

da hayli tafsilatlı dosyalar hazırlıyor» dedi. Şu ana kadar dik-kati çekecek hiçbir şeye rastlanmadı. Binada bir Amerikalı aile var, geri kalanların hapsi İtalyan. Yedi dairede bina 1950 yılında inşa edildiği zaman oraya taşınmış aileler oturuyor, geri kalanların da hepsi en azından altı ay ile iki seneden beri buldukları yerlerde oturuyorlarmış.

Binbaşı yarısı içilm iş sigarasını söndürüp dalgın dalgın masanın üzerindeki paketten başka bir sigara aldı. «Bütün kiracıların hakkında tahkiyat yapılması fena değil, fakat o ba histe pek ifrata kaçılmasına da lüzum yok bence. Aradığımız katilin o civarda yaşamakta olması muhtemel değil bence.»

Binbaşı: «Ben de aynı kanaattayım» dedi. «Fakat Barclay'in etrafında kimlerin bulunduğunu bilmek istiyorum. O binada oturanlar arasında bu işte katile yararlılık edebilecek veya ona yardımcı olmaya ikna edilebilecek gibi biri olabilir.

«Vakit kalmadı. Barclay yarın geliyor. Akşama doğru al tıda: Onu istasyondan alıp doğruca akşam yemeği için bize götüreceğim. Karım Margeret'le tanıştığı için, herhalde sıkılmayacaktır: »

— «Mahallî polisle de gerekli hususları konuşup kararlaştırdınız mı?»

— • «Evet. Gayet dürüst davrandılar. Mühim bir şahsın o binada kalacağını anladılar, devriyeleri o civarda şüpheli çekecek cinsten kimselere karşı daha uyanık davranacaklar. Bu işin mümkün merteye sessiz sedasız idare edilmesi lüzumunu onlar da anladılar.»

Bond: «Hiçbir şey aksamayacak,» dedi. «Ben de Barclay'le konuşacağım. Ondan sonra alacağımız tedbirlerin teferuatını tesbit ederiz. Çıkıp biraz dolaşmak isterse ya Bartolini, ya da ben onu göz altında bulundururuz: Evet, pek yamuz kalamayacak, ama hiç olmazsa sağ kalacak.» Kalktı. «Bu gece Bartolini ile buluşmam gerekiyor. Onun bildiği bir yere gidip karşılıklı kafaları çekeceğiz: Çok sevdim o adamı. Son derece sempatik bir insan.»

Hurst gerek yaratılış icabı, gerek itiyatlarıyla, tertipli bir erkekti;

Çeşitli lisanları kaşfırıp merarnuv anlaşılarak, bir saat içinde kapıcının karısını apartımanın tozunu almaya, havalandırmaya, yatak çarşaf lanıyla, banyodaki havluları değiştirmeye ikna etmişti. Kapıcı bile gelip bir eksik falan var mı diye kontrol etmişti.

Karı koca işlerini bitirip ayrılırlarken, Hurst kapıcıya bin lret vermiş, onun üzerine Giuseppe'nin asık suratı aydınlanı-vermişti.

Zemin kattaki minicik dairelerinin kapısına geldikleri zaman Maria elini uzattı, Giuseppe bin lretlik banknotu isteme-yi istemeye ona verdi.

— «Yarın akşam Yeğenimiz Ricci yemeğe gelecek. Ona annemden öğrendiğim nefis bir yemek hazırlayacağım. O yemeğe lezzet vermek için Modena salamı lâzım: Mcdena salamı ise çok pahalıdır; para lâzım»

— «Ricci'yi beğendin mi?»

Maria: «Zararsız adam,» diye saçlarını topladı. «Zararsız, adam»

Giuseppe bu cevap üzerine duyduğu sevinci gizledi. Ricci Bartoüni ile aralarında teessüs eden bu yeni ahbablığın zaman la fevkalâde bir şey olacağını, o dostluğu aradabir viskiyle de kutlamanın da kabil olacağını düşünüyordu.

Hurst büyük binadan çıktı, sağa dönerek Via Archimede-den yürümeye başladı. Ta daha aşağı bir caddeye inen bir sıra taş merdivene gelene kadar. Gideceği yeri çok iyi bilen birinin emin hareketleriyle Voale dei Parioli'ye gitti. Kendi adına bir tasarruf hesabı bulunan banka oradaydı. Yanıftıda mensup olduğu Kozytours tarafından verilmiş Seyyah Çek-leri vardı, fakat yapması gereken öbür iş için masraf olarak gön'derilmiş beş yüz bin lret varken şimdilik o çekleri boz-durması için sebep yoktu.

Beşlik ve onluk banknotlar halinde o masraf hesabından, yüz bin lret çekti, onları cüzdanına yerleştirdi ve kendisine iş verenlerin işini ne .• kadar kolaylaştırdıklarını bir kere daha hayran hayran düşündü. Taşit, otel, veya masraflar bahsinde hiçbir zaman bir aksama olmuyordu; tanımadığı, yüzünü bile görmediği biri herşeyi plânlıyor ve hiçbir zaman ya(nılmıyorlarcb'. İnce patdesüsünü;n yjakâlanını kulaklarına doğru kaldırdı, Via Archimede'ye dön'dü. Alacakaranlık in-miş, her taraftan sessizce o muazzam apartmanın etrafını sa-nyordu,

Hurst cade'de tam 1001A nm karşısında durdu, sonra mi mariye hayran bir insan gibi binaya baktı: En üst kattaki çekme kat tıpkı br düğün pastasının en üstüne konulmuş gar nitür gibi, başlıbaşma bir minyatür bloktu. . Çekme katta üç tarafını geniş bir teras çeviriyordu ve bu tarasın

etrafı kısmen ağaçtan beyaz bir korulukla çevrili kısmen de-açıktı.; Terasın' bayfir aşağıya, Villa Gloria'ya ba-kan tarafını sadece çok a'çak bir duvar çeviriyordu. Hurst'ün gözleri binanın o taraftaki cephesini taradı. Bi-rinci kattaki dairelerin terasına kadar o tarafta dört kat yüksekliğinde bir boşluk vardı. Birinci kat dairelerinin üle-rindeki terasın da alçak bir korkuluğu mevcuttu, o korkulu-ğun aşağısında da bitişik apartmanın avlusuna kadar beş metrelik bir yükseklik vardı.

Çekme katın terasından aşağıya yuvarlanan bir insan, çok yükseklerden düşecek, muhtemelen birinci katın tera-sına da düşmeden, bir beş metre daha aşağıya uçacaktı.

Hurst omuzlarını gıkardı, ellerini pardesüsünün cepleri-ne iyice sokarak caddeyi geçti, IOOIA'ya girdi.

Cannelloni'siyle isim yapmış ufak restoran tıklım tıklım: kalabalık, dumanlı ve gürültülüydü, fakat lezziz yemekleri seven Bond caraeMomi'yi çok beğenmiş, şimdi Ricci Bartolini ile birlikte Chianti şarabı içiyordu.

Bartolini: «iki yeğenimi, yani Maria ile Giuseppe Ros-cato*yu hay İli pohpphladım.» diyordu: «Giuseppe'yi visk yle-hizaya getirdim, Maria'yı da tatlı dille. Sarın akşam onlara yemekteyim. Bu sebeple, Mr: Barclay geldiğinde muhteme-len binada olacağım.»

Bond başıyla müspet bir işaret yaptı. «Güzel. "Çok yerin-de bir iş yaptın. O binada ka'anları bir kere daha gözden geçirebilirmiyizi? »

Bartolini gözlerini yumdu, sonra sıkıcı bir dersi tekrar-lıyormuş gibi yeknasak bir tonla konuşmaya başladı.

— «Zemin katta kapıcının dairesi, çöp odası, depolar, kalorifer dairesi ve garajlar var. Antreden bir kat çıkar veya asansöre binerseniz kendinizi bilinci katta, dik dörtgen biçim de bir sahanlıkta bulursunuz. Bu sahanıgm ortasında asan-sör var, iki yanında da ikişer daire kapısı. O katta oturan Amerikalının dairesinin büyük bir terası var. Aslında o te-ras zemin kayındaki garajların üzerinde. Amerikalının bir ka-rısıyla dört veledi var, Yine. aynı katta son derece zengin, olduğu rivayet' edilen şişman, yaşlıca bir hanım ile ikisi de hizmetçi olduğu kadar halivakti yerinde iki İtalyan ailesi da 'ha oturuyor. İkinci kat dört İtalyan ailesi tarafından işgal ediliyor, içlerinde hafifmeşrep genç bir artist te var. Bu kat

takilerin hepsi de en azından üç senedir o katta oturuyorlarmış; yalnız son zamanlarda kötü bir şöhret edinen ve dolgun bir ücretle çalışmaya başlayan artist daha yakın bir zamanda taşınmış:» Bartolini gözlerini açtı.

James Bond kendine bir bardak Chianti doldurdu. «Ya, üçüncü katta kimler kalıyor, Rteci?»

— «Yine İtalyan hepsi. Ailelerden ikisi bina inşaatı bittiği gündüberi orada oturuyorlarmış: Üçüncü taşmak" bayıl olmuş ve dördüncü dairede de gece kulüplerinde atraksiyonlar yapan iki kız oturuyor. İki kız Via Arshimtda 1001A'ya taşmak fazla olmamış, uzun boylu kalacak da değil, çünkü sabaha karşı geüyorlarmış ve sağlam ayakkabı olmadıkları için ikinci ayın kirasını peşinen ödedikleri- anda kendilerinden dareyi boşaltmaları istenecek. Dördüncü katta iki İtalyan aile yeni taşman Mr. John Hurst oturuyor. Bu katta oturan en enteresan aile yaşlı Sinyor Pacci'nin ailesi: Pacci'nin bir karısıyla bir sürü kedisi var. Kedilere son derece düşkün ve zavallı sokak kedilerini de kendi katından Amerikalının terasına et parçalan atarak besliyor. Amerikalı onu defalarca şikâyet etmiş, ama nafiye.»

Bond sırtıttı. «Herhalde haklı olmalı adam»» Sonra yüzündeki ifade ciddileşti: «Ve en yukarıda , beşinci katta, çekme katta da Barclay oturuyor. Daha doğrusu bu geceden sonra oturacak:»

Bartolini bir dikişte bardağını boşalttı, peşeteyle dudaklarını sildi. «Bu iş bitip te Mr. Barclay, sağ salim Roma'yı terkettiği zaman bambaşka sebeplerden dolayı çok memnun olacağım.»

Bond'un kaşları kalktı. Ricci Bartolini izah etti «Bu iş bitene kadar yeğenim Maria'ya kur yapmaya mecburum. Yarın akşam da onlara yemeğe davetliyim. Kendimi uçuruma çekilen, gayyaya düşmek üzere olan bir insan gibi hissediyorum. Ve artık mukavemetim de kalmadı.»

Bond güldü, sonra saatine baktı: On biri geçtiğini göreyrek hayret etti:

— «Gidip etrafı bir kolaçan edelim, Ricci. Vakit geç oldu. Bu gece erken yatmamız lâzım. Yarın iş var:»

Hurst, binayı tetkik ettikten sonra 1001A'ya girdiği zaman asansör kapısının yan tarafındaki bir numaraya baktı, sonra asansörün yukarıda bir yerden inmesini beklemeye

bagıladı: Asansörün kaçınıcı kattan indiğini gösteren bir şey yoktu yanda.

Giuseppe yan taraftaki dairesinden başını uzattı «Buona sera signore,» diye seslendi.

Hurst onu başıyla selâmladı, asansörün anahtarını çıkarılmış, elinde tutuyordu. Her apartımanın kendi asansör anahtarı vardı. Kiracılardan gayrisi asansörü kullanmasın diye.

Asansör indiği zaman, Hurst içine girdi, kapıyı kapadı, çekme katın düğmesine bastı, sonra asansör tavanından dağılan cılız ışıkta saatine baktı: Çekme kat hizasına vardığı zaman asansörün zemin kat girişinden oraya kadar kaç saniyede çıktığını tesbit etti.

Sonra dördüncü katın düğmesine bastı, bu defa o kata inişin saniyesini öğrendi: Çekme katın arası diğer katların «rasmdakinden daha fazlaydı. Onu da bu şekilde tesbit etti: Asansörden çıktı, demir parmaklıkları kapıyı kapadı, sonra asansörü birinci kata yollamak için kırmızı düğmeye bastı, her kiracının kendi katma çıktıktan sonra böyle hareket etmesi lâzımdı, ama pek azı yapıyordu. Asansör kuyusundaki tellerin sallanması durduğu zaman, boş asansörün zemin kata inmesinin kaç saniyeye çektiğini de öğrenmiş bulunuyordu.

Kafasında, dahiyane bir plân belirmeye başlıyordu. Henüz kati şekilde sınırlarını belirlemiş, teferruatı **malum** bir plân değidi bu; y'ine de bir plânın başlangıcıydı: Acelesi yoktu, çünkü kurbanı henüz binaya bile gelmemişti, sonra harekete geçmeye hazırlanmadan evvel öğrenmesi gereken daha bir sürü teferruat mevcuttu.

Hurst çevik adımlarla dairesine girdi, derhal kendini ilgilendiren iki hususu kontrol etti. Bunların ilki şömineydi: Şömine Roma apartımanlarında şömine olduğu muhakkaktı., Hurst şimdi binaya dışarıdan bakarken güdük bir baca görmüş olduğunu hatırlıyordu: Yani her katta en az bir dairenin şöminesi var demektir. Tam istediği gibi. Herhalde apartıman yapıırken Roma'dı oturan yabancıları ce,'«beder ümid^le inşa edilmişti. Fakat mimar hiçbir şeyi tesadüfe bırakmamış, şömine koyduğu dairelere bile kalorifer tesisatını yaptırmıştı.

Hurst, bir gazeteyi kıvırdı ucunu yaktı, sonra onu şöminenin ortasına yerleştirdi, gazete derhal alev aldı, yarım, yanmış gazete parçalarını fevkalâde bir hava cereyanı bacadan yukarı çekti. Hurst bu neticeden memnun olmuş bir halde banyoya girdi, daha önce gözüne ilişmiş olan bir şeyi kontrol etti. Banyo küvetinin üst tarafında bir duş vardı, Hurst so-

ğuk su musluğunu çevirdi. Duş hayli hızlı akmaya başladı, ve su da küvete dökülürken devamlı gürültü yaptı.

Hurst bu işin yolunda gideceğini hissederek hafif çe sevindi. Üzerinde daha evvel hiç durmadığı halde dairede kendisi iç -ta çok faydalı iki şey bulmuştu. Açık bir şömine ve gayet kuvvetli bir duş. Henüz kafasında müphem bir şekilde mevcut olan ve itina ile hazırlandığı zaman hiç şaşmadan tatbik edilebilecek, kendisi üzerine de zerre kadar işüphe çekmeyecek olan, plânın gbrçekleşHMebilmesi için, iki şey de şarttı.

Zamanla belirecek diğer fırsatları da gözden uzak tutmu yordu, fakat Barday'ı gürültüsüzce, sessiz sedasız kan dök-meye mecbur kalmadan ve hepsinde çok şu veya bu şekilde üzerine şüphe çekmeden yokedebilmek için sadece bir tek çare olduğu yavaş yavaş kafasına sabit bir fikir halinde yerleşmeye başlıyordu.

Oturma odasına girerek radyoyu açtı: Şu andan itibaren radyo devamlı surette muayyen bir hadde kadar açık kalacak İı, yani gerekirse, oda kendisini temize çıkarmak için bir yardımcı vasıta rolünü oynatabilirdi:

Birkaç gün öncesine kadar Medvvin ismiyle dolaşan ve **dalla** bir çok yerlerde birçok değişik isimler kullanmış olan **Hurst** cinayet için pusuya yatıyordu.

YEDİNCİ KISPM

Barday, Napoli'den gecenin erken bir saatinde geldi.

Bir istasyon hammalı valizini baş üstündeki rafa yerleştir da a anada Barclay güçlük çekmeden kompartımandaki yeri m İmVIn. Ekspres çok seri bir seferdi ve kendisini tadı hâlâ da nar. im la olan Capri üe Brenda macerasından süratle uzak laıa götürcekti: Barclay, geniş pencere li Rapido ekspresinde kırmızı kadife kanapedeki yerine kurulup ayaklarını uzattığı zaman, birden gecenin mutlaka gelmesinin şart olmadığını düşündü; bir tehdit üzerine geceyi kendikendine yaratmış, o tehdidi kendi idam fermanı olarak kabul etmişti. Brenda'yı düşündü, sonra bu düşünce içini yavaş yavaş emsalsiz ' bir hazla doldurdu; bunca yıldır diyar diyar gezdiği halde ilk olarak içinde Brenda'nın uyandırdığı cinsten hisler uyanı-yordu.

Kendikendine bu düşünceler içindeyken birden keyiflendi, kaha kahayla güldü.

Kasabaların ve köylerin sisli ışıkları hızla açıklardan, yakınlardan geçip gerilerde kayboluyordu: Karşısında oturan şişman zat bir Nasionales sigarası tellendirdi, sonra bir Corriara del la Sera gazetesi açarak okumaya başladı.

Bardak, birden müthiş bir yaşama arzusu duydu içinde: Latina'nın uzun mermer peronu geldi, geçti, arkalarında ka'dı: Saatte doksan kilometreyle yol alan Rapido ekspresi bir zaman sonra Roma garına gelip durdu-

Barclay bir hammala seslendi, hammal açık pencereden onun uzattığı valizi aldı.sonra Barclay onun ardından tren-den inip perondan nihayetdeki süslü ve cereyanlı binasına girdi:

Binbaşı ona doğru geldi. «Romaya hoş geldin, Alan.» dedi, sonra bir sigara çıkarıp yaktı: Yorgun bir hali vardı.

Barclay hararetle onun elini sıktı: «Buraya kadar zahmet etmemeliydin, Binbaşım.»

Binbaşı homurdandı. «Bilinmez. Belki beni karşılamaya kimse gelmedi diye yarın resmen şikâyetle bulunmaya kalkardım.»

Valizi, iki tekerlekli aracına yerleştirmiş olan hammal, bira/, ileride sabırla onları bekliyordu: Binbaşı eliyle bir hareket yaptı. «Andiamo > Yürümeye, başladılar. Sonra Binbaşı ilâve etti. «Margaret seni tekrar görmek için can atıyor: Bizim ev n yemekleri Excelsior Otelinin yemekleri kadar leziz değildir, ama yine de ev yemeğidir»

— «O yemeği Margaret pişirdiyse muhakkak nefistir.»

Binbaşı asık suratla tasdik etti onun sözlerini. «Haklısın.»

Binbaşı kendikendine, içtiği sigaranın tadının bile artık daha iyi geldiğini söylüyordu. Barclay'in morali yerindeydi. Bu haldeyken de lâf dinler, dinlediği için de hayatta kalırdı.

Binbaşının çevirdiği hurda bir Fiat'm arkasına kuruldu-lar- Piazza Esedra'daki gayet güzel aydınlatılmış havuzları geçtiler, sonra Via Christoforo Col-omba'dan ileri doğru yol almağa başladılar-

Binbaşı: «Şehrin biraz dışında oturmaktan hoşlanıyorum,» dedi. «Roma hayli kalabalıklaştı- İyi kötü on beş senedir burada yaşıyorum, şehir bana her geçen yıl cazibesinden biraz daha kaybedtiormuş gibi geliyor: Halbuki sır! İtalya'dan ayrılmamak için terfiini kabul etmemişsin diye bir şeyler çalındı kulağıma.»

Binbaşı sigarasının izmaritini açık pencereden dışarı attı: «Doğru» dedi- «Gerçekte gizli bir iptilâ'm yar, Nisanda. Via Veneto kaldırımlarında yürüyen İtalyan kızlarının kışkıklarını seyretmeye bayılıyorum- Fakat Margaret duymasın bunu:»

Nihayet Fiat, bir evin önünde durdu- İndiler; Binbaşı bir düğmeye bastı. Bir saniye sonra kapı açıldı: Margaret, gözleri ıslık ıslık, 'Binbaşının Köşkü'ne hoş geldin Alan... Nasıl-sın bakayım?» dedi-

Bir adımda yaklaşarak Barday'i öptü, soma onun yanından gülümseyerek gölgeler içindeki kocasına baktı... Binbaşının yüzünün ifadesi ve başıyla sezdirmeden yaptığı bir işaretten Margaret sinyalinin almıştı, öne düşerek onları, çiçekli oturma odasına götürdü. Yürürken yüksek ökçeleri zemini kaplayan parkelerde fıkırdıyordu:

Sonra Barclay'ın pardesüsünü alır ve onun omuzlarına •düşmüş hayalî tozları fiskeleyen, «Hâlâ o esk. yakışıklı delikanlısın, Alan» dedi. «Bunca yaşma rağmen,»

Barclay ona sırtarak baktı: «Binbaşı gibi benim de bir-gizü iptüâm var,»

Margaret aylak burunları üzerinde bir balerin gibi döndü: «Cesaret bulmak için ikindidenberi habire konyak içiyorum. Mutfakta cesaret gelsin -diye tabii. Benim eserim bir garnili kotlele tahammül edebilir misin?»

Barclay kahkahayla güldü ona. İçki büfesine yürürken Binbaşı bile karısının çılgınlıklarına tebessüm etti.

Sonra omuzunun üzerinden. «Yemeğine karşı Barday'i gelmeden evvel ikaz ettim» diye seslendi:

Gece yemek masasının başında, nefis yemekleri yiyerek, başka memleketlerdeki müşterek dostlardan, masa örtüsü üzerinde meydana gelen bir lekenin acayip biçiminden bahsederek karşılıklı dostça jestlerle geçti.

Sonra, sanki tesadüfen Barclay'le Binbaşı yalnız kaldılar. Barday kendine kahve koyarken Margaret'in mahsus, kendilerini yalnız bırakmak için oradan uzaklaşmış olduğunu anladı.

Binbaşı sigarasının dumanını havaya savurdu. «Barclay'in zihninden geçenleri okumuştun,» Margaret'in zemin kattaki bir komşusuyla işi vardı: Ona bir yardımda bulunmayı falan mı vâdetmiş, ne?»

Barday: «Bu manevranızı beğendim, Binbaşım,» dedi «Fakat lüzum yoktu buna,»

Binbaşı samimî bir tebessümle gülümsedi Barday'e: «Belki biraz yüzüme gözüme bulaştırdım, fakat gelen raporların muhtevalarını biliyorsun... Çoğu hayli eski, üstelik de metinlerin ağızda gizlenen satırları okuyabilmek çok güç.»

Sonra devam etti: «Alan, oğlum; ikimiz de bu işlerde senelerdir çalışıyoruz. İnsan zamanla paslanıyor. Fakat bu işde senin hayatın kadar benim mesleğim bahis konusu... Bu işe beraber girdik, beraber çıkacağız»

Barclay: «Seninle her şekilde işbirliğine hazırım, Binbaşım» dedi-

— «Merak etme, Roma'dan sağ- salım çıkacaksın»

Barclay mermer üstlü masada bardağıyla oynadı.

— «Capri'de... kötü haberi... aldığım zaman, şaşalamadım değil, gelen raporlar hakkımda ölüm kararı verilmiş olduğunu bildiriyordu. İşim bitmişti, yine de Belgrad'a dönmekte ısrar ettim, başka ne yapabiliirdim? Emekliye ayrılmamı mı isteyebilirdim? Neye yarardı? Başka bir yere mi, tâyinimi isteyebilirdim? İstesem de faydası olmayacaktı, çünkü diledikleri anda yine beni bulup temize havale edebileceklerdi... O yüzden Belgrad'a dönmeyi kararlaştırdım- Sonra kendimi içkiye verdim, fakat içkinin de bir faydası olmadı,»

Binbaşı, Barday'i gözetliyordu: «Fakat o devre sona erdi artık, kurtuldun o ruh haletinden, değil mi? Moralin yine eskisi kadar yüksek değil mi?»

Barclay nefesini yavaş yavaş saldı. «Evet, yüksek; şansım varmış... Tam moralimin sıfıra düştüğü sırada bir şey oldu»

Binbaşı ne olduğunu öğrenmek istermiş gibi bir ses çıkardı, fakat Barclay o noktanın üzerinde durmadı.

Binbaşı, onun o fasla devam etmeyeceğini anlayınca, tekrar konuşmaya başladı,. «Şimdi sadede gelelim, sonra burada simiz bitince seni arabamla apartmanına götüreceğim: Bir çekme kat, her hususta emin bir yer. Bir tek girişi var, ylangın merdiveni falan yok: Dışardan da oraya çıkabilmes¹ imkânsız, Binada oturanların hepsi hakkında teker teker tahkikat yaptık, ilk kontrolümüzde hiçbir fevkalâdelik sezmedik: Sonuncunun da aynı neticeyi vereceğine eminim. Yalnız bizden habersiz bir yere gideyim deme, yarın seni tanıştıracığım James Bond da seni korumakla vazifelS.. Tâbiri münasipse, senin muhafızlığını yapacak. Londra'dan

•gönderdiler, Servis'in en gözde ajanlarından biridir ve göründüğünden çok 'daha zekidir... Kendisini senelerdir tanıdım, Gizli Servis namana bu neviden birçok mühim işler aldı. Sonra elimde daha başka bir kozum da vardır: Senelerdir şahsen himaye ettiğim biri:: Fakat seni onunla tanıştırmıyacağım!. Çatı katında olduğun zamanlar müstesna, daima bu ikisinden biri civarında olacak... Seni gözden uzak tutmayacaklar»

Binbaşı nefes almak için durakladı:

— «Bizimle işbirliği yap, yeter... Başka şey istemiyorum, oğlum Alan. Bizi haberdar etmeden sinemaya kaçmaya kalkışma; bir sarışınla geceyi dışarıda geçirmek istersen, uzak dururuz, fakat yine de haberimde olmalı...»

Barclay: «Anlıyorum, Binbaşım,» dedi: «Daha evvel de söyledim, sizinle işbirliği yapacağım»

Binbaşı doğruldu; kollarını başının üzerine kaldırarak gerindi: «Haydi gel, seni Pariol fye götürüyüm...»

Barclay'in kolundan tuttu: «Biliyor musun?» dedi; «çok acayip bir şey bu. Bir kurbanla kafa kafaya verip onu nasıl hayatta tutmak gerektiğini plânlamaya çalışmak, üzerinde düşünmeye kalksam, dehşet içinde kalırdım vallahi»

Sonra gülererek, kolkola soğuk gecenin içine çıktılar.

Hurst, gecenin onundanberi Parioli'de yaya dolaşıyordu: şimdi vakit on biri birkaç dakika geçiyordu. Yürürken IOOLA'dan bir blok beriye kadar gelmişti. Bulduğu yerden bakınca binanın kapısı hizasında bir otomobilin park etmiş olduğunu gördü. Arabanın kordiplomatige mahsus CD plâkasını taşıdığını gözden kaçırmamıştı.

Damarlarında hoş bir karıncalanma duyar gibi oldu, caddeyi geçerken başını kaldırıp çekme kata baktı, yarım çekilmiş kornişli perdelerin ardında ışık vardı: Demek, hiç görmemiş olduğu Barclay nihayet gelmişti:

Yalpa yapa yapa yürümesine devam etti, fakat bu arada gözlerini de binadan ayırmıyordu: Binanın etrafını emniyetle dolaşabileceği son turdu bu... Çünkü bu gece gezmelerinde ısrar ettiği takdirde şüpheli çekeceği muhakkaktı:

Bu işleri kendisi için nasıl da tertipliyorlardı; merakla düşündü, bunu: Temizlenmesini istedikleri adamın kalacağı binada nasıl etmiş de kendisine boş bir daire bulmuşlardı? Sonra hepsinden mühimmi; Barclay'ü Roma'ya o tarihte geleceğini ve Roma'da ne kadar kalacağını; nereden biliyorlardı?

Aynı şey daha evvel de o kadar çok olmuştu ki, artık buna tesadüf diyebilmeye imkân yoktu.

Kozytours müdiriyeti kendini bir Avrupa turuna yollamış, sonra adamını aynı çehirde, hesabı görülmek üzere kendisini bekiyor bulmuştu.

Kiim plânlıyordu bütün bunları? Kozytours idarecilerinden biri mi? Londra'daki büroda bulunduğu zamanlar birlikte çalıştığı firma personelini yirmi küsur düşündü zahirinden birer birer geçirdi hepsini. Müdür Fanshawe'dan daktilo kızlara, büroda ayak işlerine koşturulan oğlana kadar. Hiç biri de hayal ndeki şahsa uymuyordu, fakat Avrupa yolculuklarını öbür işlerle tam uygun düşecek şekilde ayarıyan muhakkak biri vardı, Kozytours'ta. İş hususundaki talimatını daima telefonla ve gecenin çok geç saatlerinde alıyordu.

Bu son yolculuk için de telefon çok geç bir saatte gelmişti. Uykudaydı o sırada, fakat hattın öbür ucundan gelen boğuk ve ciddî sesi duyunca birden uyanıvermişti. Ses kendisine yeni talimat veriyordu. «Brkaç güne kadar Roma'yla hareket edeceksin. Sana Kopenhag ile Helsinki'yi ziyaretin için özel bir pasaport te.mn edilecek. Helsinki'de London Otelinde irtibat ajansı. Virtanen ile karşılaşacaksın, gerekli talimatı o verecek... Bu işe karşılık ne isteyeceksin?» Sonra aynı sual gecenin mahrem yeti içinde biraz daha telâşla tekrarlanmıştı. «Bu ise karşılık ne isteyeceksin?» Zihni talimatı otomatik bir şekilde kaydettiği sırada o da bunu düşünmekle meşguldü. Şansı çok fazla zorlamak için budala olmalıydı: Çünkü ne kadar çok iş alırsa okadar zorlamış olacaktı şansını. Artık bu işleiden çekilip elini yıkaması zamanı gelmişti.

Sükûnetle cevap verdi: «Yırlmi bin sterlin. Masraflarla birlikte Roma'daki mutat banka heasbma ödenmek üzere» Öbür ucta bir tereddüt olmuştu, sonra yine aynı sesi duymuştu: «Yirmi bin sterlin öyle mi? Anlaşıldı.» Hafif bir çıtırtı olmuş, hat susmuştu.

Müdür Fanshawe iki gün sonra kendisini bürosuna davet etmiş, minicik bürosunda heyecandan neredeyse zıplayarak ve ellerini uğuşturarak tertiplenecek yeni Avrupa turundan bahse başlamıştı. Kozytours yeni bir teşebbüse girişiyordu. Yaz başında çok ucuz yeni bir tur tertiplenecekti. Çok hesaplı bir şey olmalıydı. Turun ismi «Londra'dan lât'f Latina» ya olacaktı. Tur sadece isminin baş harfi L olan şehirlere, kasabalara, göllere uğrayacaktı. Yalnız Roma'nın da bu tur'a dahil edilmesi şarttı, pek güneye de inilmemeliydi(. Program-

cılar ve afişçiler harıl harıl bu program kampanyasına hazir-
• lanmaka meşguldüler.

Telefonun öbür ucundaki meçhul şahıs ve Fanshawe ken-
disine ayrı ayrı talimat vermişlerdi. O taimattan sonra da iş-
te şimdi Roma'da rahat bir apartmana yerleşmiş, daktilosunun
başına geçmiş, harıl harıl çifte göreviyle meşguldü.

Yarın otelleri dolaşmaya, fiyatları tesbitle, yer ayırma
• işleri ile kafe mensuplarının gelişi gidiş tariflerini ayarlama-
ya, yiyecek yemek, servis işlerini ve daha bunlar gibi binler-
ce irili ufaklı hususlarla meşgul o maya başlayacaktı.

Ve bu yarınlardan birinde de Barclay'in ölümünü plân-
layacak, bu hizmetine karşılık ta yirmi bin sterlin alacaktı.

Vakit on bir buçuğa gelmişti. Via Archimede üzerinde
devriye gezen iki karabinyer, kendisinden şüphelenmesinler
diye Hurst eve dönmeye karar verdi.

Apartmanın antresinde kapıcı ve karısıyla vedalaşan bir
İtalyan'ın yanından geçti. İtalyan sık giyimli ve sulu gözlü-
dü.

Hurst başını omuzları arasına çekerek merdivenden çık-
maya başladı. İkinci kat sahanlığında da gabard.!n pardesülü
uzun boylu bir yabancıyla karşılaştı, ona yol vermek için ya-
na çekildi.

Yabancı İngilizce olarak: «Good evening» dedi, sonra
merdivenden inmeye devam etti. Hurst birkaç basamak çık-
tı, sonra tekrar merdiven başına döndü. Anahtarını unutmuş
gibi ceplerini karıştırarak aranmaya başladı. Bir saniye son-
ra da aşağıda bir otomobil motorunun çalıştığını motorun
devrinin yükseldiğini, sonra düştüğünü, vites değiştiğini duy-
du. Halinden memnun, dairesine çıktı.

Birkaç saniye içti aynı çatının altında toplanmışlardı üçü
de. kurban, muhafızı ve katil Tebessüm nedir bilmeyen Hurst
için bile tüyler ürpertici bir/isthza vardı bunda.

SEKİZİNCİ KISIM

Bir binada aylarca oturup ta aypın binanın diğer sakinle-
riyle hiç karşılaşmamak, Pariou mahallesinde 1001 A gibi.
bir blok apartmanda oturanlar için daima mümkündü.

Bu tabiatıyla Barc'ay'm işine geliyordu, fakat aynı lisani
konuşan, aynı binada oturan ve kurbanıyla tanışmak için can
atan katilin hiç hoşuna gitmiyordu.

Bir hafta geçtikten sonra, Hurst hafif tertip üzölmeye baş-

lamıştı, çünkü kafasında tasarladığı plân kendisinin' • • • -çekme
katin, kapısını çalıp içeriye • girerek orada oturan kurbanıyla
muhakkak surette feknşmastını gerektiriyordu. • —

Gerek aparmamın, gerek çekme katin devam'.'; sui'etib
göz altında' bulundurulduğunu Hurst gayet iy< **biliyordu**, çün-
kü merdivende tanışmış olduğu uzun boylu adam değil' de, iri
yapılı, sert bakışlı, sinim gibi başka biri sık süt merdivenler-
de, holde geziniyordu. Hurst onu defalarca çekme kâta çı-
karken görmüş, ayak seslerini duymuştu. Bu da kendisini' bi-
raz endişelend İtiyordu, çünkü Barclay'in hayatına' karşı ' bir
tertibin mevcudiyetinden haberdar olduğu anlaşılıyordu;-: Bu.
sebeple yabancılara karşı ve kendisini açmaza sokacak du-
rumlara b'lhassa dikkat edecekti.

Halbuki kendisine o hususta talimat verirken' bundan
bahsetmemişlerdi. Barclay'in apartmanına peşinen' • dostça bir
şekilde girmesi şarttı, yine de Barclay'le teması tamamen 'bir
tesadüf imiş gibi görünmeliydi.

İlk günden sonra dairesinin kapısını hafifçe' aralık bırak-
mayı âdet edinmişti; daktilosunun boşında da O şekilde otu-
ruyordu ki, baktığı zaman merdiven başını görebiliyordu.
Barclay merdivenden irdiği takdirde bir punduna getirip o-
nunla tanışabilmesi ihtimali vardı.

• Sonra imkânsız zannettiği şey birden oluverdi; Kendisinin
bile beklemediği bir şekilde.

Barclay, arada bir, çıkıp yürüyordu, bir defa da Fiamette
Sinemasına gitmişti; bunun dışında hep çekme kattaki daire-
sinde mahsuldü; Son derece rüzgârlı ve fevkalâde soğuk olan
terasında dolaşmış, oturup mektuplar yazmış, geç yatıp geç
kalkmış, kendine yemekler hazırlamış, gecelerin geç saatle-
rini kendi kendine bir viski şişesi başında geçirmişti İçki
iyice moralini bozuyor, kendisini dertlendiriyor, İctikçe de hep
Brenda'yı düşünüyordu

Barclay'in hayatında görmediği cinsten bir gecey, birlikte
geçirdikten sonra Brenda ile Capride vedâlaşmışlardı; o ge-
ce sadece vücutlarına değil, ruhlarına da arkadaş arayan, ço-
rak ıssız bir adada **bulunmuş** dostluğa susamış iki insan gibi
biri esmişlerdi

- Barclay adresini Brenda'ya vermemişti, çünkü düşünül-
mesi gereken bir çok husus vardı, kendi güveni giyle' görevli,
insanları ve çok karışık olan Avrupa casusluk şebekesi için-
deki kendi mevkiini düşünmesi lâzımdı. • • • • •

Bu sebeple ayrılık anında uydukları ihtiras yüzünden ;, k

d ferlerine söyleyecek kelime bulamamalarda Feribot mendireğin ağzından denize açıldığı sırada Barclay gemiden Barçtedjafı seyre ba^lamış- Brenda /hblnda dönüp, dimdik,, ardına bakmadan uzaklaşmaya başlamıştı. Fakat Barclay geminin kış üstünde, dümen suyunun üzerinden ta ada uzaklarda karanlık bir lekeden ibaret kalıncaya kadar bakmaya devam etmişti.

Nihayet Brenda'ya bir mektup yazmış, kendisine cevabını yollaması için bir Sefaret adresi vermiş ve ay sonundan evvel Roma'da olup olamayacağını ona sormuştu. Bunu bir deneme mahiyetinde sormuştu. Kendisinin onun için duyduğu hisleri onun da kendisi için duyup duymadığını anlamak gayesiyle Brenda'nın kocası Roma'ya ancak Mart'ta gelecekti. Bu sebeple Brenda'nın kendisiyle buluşmak için Capri'deki ikâmetini yanda kesip Roma'ya gelip gelebileceğini merak ediyordu. Brenda davetini, onun kendisine olan ihtiyacının bir nişanesi sayarak kabul eder de gelirse, Barclay o zaman gittikçe ciddileşen şahsi bir problemle karşı karşıya kalmış olacaktır.

Mektubu aldı, kapının kilitini açtı, mektubu postaya atması için Giuseppe'ye vermek niyetiyle çekme kattan çıktı. Bacaklarını çalıştırmak için biraz yürümeye karar verdi, dördüncü katta merdiven başına indiği zaman bir daktilo, tıkırtısı duydu, sonra hafifçe aralık kapıdan içerde birinin daktilo başında yazılı yaadığını gördü.

Hszia z'l'onüiden . o kalfta oturanlar'çn ismilenni geçirdi.' James Bond'un. kendisine söylediklerini hatırlamaya çalıştı- Daktilo başındaki muhakkak Kozytours'un adamı Hurst olacaktı İç inden gelen, ani bir arzuyla kapıya giderek onu çaldı. Daktilo sesi ansızın kesildi:

Hurst, Barday'i ilk defa yakından işte o şekilde gördü.

Barclay: «Mr. Hurst'la teşerrüf eybrum, değil mi?» d V ye sordu: Hurst: «Evet,» dedi.

Barclay birden yanlış bir şey yapmış olduğunu hissetti. Hurst o garip donuk gözleriyle kendisine bakıyor, hiç konuşmuyordu-

Barclay, onu rahatsız etmiş olduğu kanaatindeydi.

Hemen konuşmaya başlayarak vaziyeti telâffiyeye çalıştı- «Sizi katiyen rahatsız etmek istemedim, dostum. Yalnız bu kat ta bir İngiliz'in oturduğunu söylediler, postaya bir mektup atmaca giderken şöyle bir kapınızı çalıp merhaba diyeyim dedim: Rahatsız ettim, kusura bakmayın»

Hurst: «Ne münasebet,» dedi. «Katiyen beni rahatsız e-

diyor değilsin. Çok rica ederim, buyurun. Buy,Urun.» ^ Eliyle içeriye girmesi için ona bir şaret yaparak kapının ağzından çekildi, Barday içeri girdi.

Burası açık şöminesinde harıl harıl ateşler yanan geniş, güzel bir salondur. Hurst arkalarından kapıyı kapadı.

Hurst. «Bir dakikacık oturun » dedi. Roma'da açık şömine pek azdır. Kaloriferi kapattım. Sırf şöminenin zevkine varabilmek için.»

Barclay sağ dini muhatabına uzattı. «Alan Barclay.»

El sıkıştılar:

— «Eh, şöyle oturun. Teklifim **bakidir** »

Hurst bir koltuğu ona doğru itti, Barday oturdu, sonra bacaklarını şömineye doğru uzattı.

— «Kapımı açtığım zaman biraz şaşırmış gibi görüldüysem kusuruma bakmayım, Mr. Barclay. Tabir biraz kabadır, ben pantolonum inik yakaladınız.»

Barclay kıkır kıkır güldü. «Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Yukarıda çekme katta kalıyorum. Fakat katın bir köpek kümesinden farkı yok: Burada sohbet edecek biriyle oturmak gayet hoş.»

Hurst ayakta, çevik hareketlerle oradan oraya gidiyordu- «Bir viski almaz mıydınız?» diye sordu.

Barday: «Memnuniyetle,» deyince Hurst bir şişe getirip açtı sonra onun önüne bir karafa suyla bir bardak koydu-

Hurst hayır, manâsında başını salladı. «Müsaade eder seniz, içmeyeyim Ben başka bir şey alacağım. Bir saniye müsaadenizle.»

Salondan çıktı, az sonra açılmış bir domates suyu konsercesi ve bir bardakla döndü. ((Şeref.» dedi, ((sizinle tanıştığımıza çok memnunum, bunu ifade etmek isterim.»

Hurst, Barclay'in yazdığı yazılarla ilgilendiğin', görmüştü. «Benim işim de o işte,» dedi'. «Daha doğrusu işimden bir pakça; Ko.:jytouBS fiftası hesabına çalışıyorum. Keçniytou's turistik geziler tertipler. Yeni bir ucuz Avrupa turu hazırlamağa geldim.»

— «Hayli enteresan bir şey olmalı. Ben de bir hayli Avrupa turu yaptım. Fakat benim k • mecburi turlardır» İlâve etti: «Dışişleri Bakanlığında çalışıyorum. Halen de yeni bir tayin bekliyorum.»

Hurst başıyla onun sözlerki tasdik etti. «Öyleyse Kozytours'un yeni ucuz turlarına katılmayacaksınız demektir. Bu seferki turun adı Londra'dan lâtif Lâtina'ya;»

.Bac'.ay.: «Lâtina'ya mı?» diye sordu. «Orada görülecek bir şey , var mı? »

Hurst omuzlarını silkti.: «Bilmiyorum., fakat ben tur brogürinün müsveddelerini hazır'ladi'j];{m zaman, muhakkak o-> lacak. Büyük bir reklâm kampanyasıyla bir çok meraklıya yutturulacak herhalde.»

Barclay, içki bardağını eline aldıktan sonra hayli rahatladı. «Halbuki bana çok heyecan verici bir iş gibi geldi sizin ki. Muhakkak bir hayli seyahat ediyorsunuz.»

— «Harptenber: Avrupada. çok vakit geçirdim.»

Hurst mermer üstlü masanın üzerinden şişeyi ileriye doğru itti., «Şurada birkaç hafta bir apartmanda, ötede birkaç gün bir otelde, pansiyonda, motelde yaşamak zamanla çok insanı canından bezdiriyor »

Barclay: «Tahmin ederim,» dedi.

Birlikte şöminedeki ateşe baktılar. Hurst eğilerek şöminedeki odunları biraz daha toplardı.

— «Bu yaz turistler için neler hazırlıyorsunuz?»

Hurst bir an parmak uçlarını birleştirerek düşündükten sonra cevap verdi. «Bu yaz Kozytours bugüne kadar tertiplediği en ucuz Avrupa turlarını hazırlayacak. Turizm tarihimizin en ucuz Avrupa turlarını hazırlayacağız. Hani harıl yaz tarifelerimiz için yer ayırtmak gayesiyle dördüncü sınıf otellerle anlaşmalar yapmakla meşgulüm. Ayda üç defa seyahat ücretlerini peşinen ödemiş kırkar kişilik kabilelerle turlar yaptıracağız- Çeşitn şehirlerde birer gece kalacaklar, karınlarını spaghetti ve dondurmayla doyuracağız. Çünkü bu ikisi İtalya'da hayli ucuz. Fakat İtalyanlar tarafından yapıldığı için ekzotik şeyler tabu »

— «Peki, bu turlarda müşteri celbemek için reklâmlarınızda neler teklif edeceksiniz.»

' Hurst başını salladı. «Bir menüde yazdı ve telâffuz edemedikleri isimler taşıyan yemeklere tkrıstler nasıl kaniyorlar, tahmin edemezsiniz, Mr. Barclay,» dedi. «Biçimsiz bir Roma lokantasında, veremli bir garsonun eliyle servis yapılırken bir Spagetti Bolognese için deli divane oluyorlar. En adi cinsinden bir, Chianti şarabını ise damaklarını şaklatarak içiyorlar.»

Elini sallayarak devam etti. «Tabii, bu arada onlara Forumu* nı, Coliseum'ü gezdiriyor^ sayısız) Hoüyywood yıldızının fihı Çevirdikleri yerleri gösteriyoruz. Tekrar Roma'ya dönsünler diye Trevi Çeşmesine de para atıyoruz. En iyi iş yaptığımız ay Ağustos'tur. O ayda akli başmda bütün Roma'lılar yayla-

lara çıkarlar, Piazza Venezia kaldırıanlarında yumurta pişirmek mümkündür, fakat müşterilerimiz bayılırlar buna.»

Barclay kendine bir bardak viski daha doldurarak gülümsedi. «Seyahat denen şeyin hiçbir romantik tarafını bırakmadımız, Mu. Hurst,»

Hurst, kıkır kıkır güldü Yine de seyahat etmek her sınıftan insan için bir hastalık haline geldi. Fakat demin de bahsettiğim gibi ben bu işten artık bıktım. Onun için vaktinden evvel, belki de bu işten sonra çekileceğim.»

— «Daha iyi bir iş mi düşünüyorsunuz?»

• — Hayır artık çalışamayacağım. Taşrada bir yere çekilip oıada yaşayacağım Ben güney İngiltere'de doğdum, oralarda bir yere çekileceğnn»

Barclay, ağı rbir sesle «Sizi kıskandım şimdi,» dedi.

Hurst domates suyunu tamamen içti, bardağı yere bıraktı. Sıvının kalıntıları bardağın iç kısmından aşağıya ince çizgiler halinde süzüldü. Kan gibi tıpkı...

DOKUZUNCU KISIM

Şubatın üçüncü haftasının ortalarıydı. Barclay, Brenda'nın Capri damgasını taşıyan bir zarftan çıkan mektubunu okuyordu-

Branda mektubunda, buluşmalarını teklif ediyordu. Çünkü Capri'den ayrılıp Barclay'in ikametinin sonuna kadar Roma'da kalmaya karar vermişti

Mektubu şöyle bitiriyordu. «...Akıllıca bir karar mı verdim, bilmiyorum, Alan: Fakat Roma'ya gelmezsem beynimi kurcalayan suallerin cevaplarını hiçbir zaman öğrenemeyeceğim Kadınlığın en mühim özelliği iseecessüstür Brenda»

Şimdi günlerden Çarşamba, vakit de gecenin yedisine geliyordu Via Archimede'nin yukarısındaki çekme katın duvarlarını sert b r rüzgâr 3'alyjordu. Rüzgârın sesi Branda ile buluşmayı sabırsızlıkla bekleyen Barclay'in duyduğu yamzlık hissinin daha da arttırıyordu.

B.rden kapı vuruldu:

• O daireye yerleştiği günden beri Barclay'in pek az ziyaretçisi olmuştu Binbaşı James Bond, birkaç seyyar satıcı, iki defa da Hurst. Üç defa akşam yeniklerini James Bond'la yemiş, sonra Binbaşının davetine mukabele için de Margret'le onu evvelâ yemeğe, sonra Opera'ya götürmüştü.

Barclay kapıya gitti, zinciri çıkarmadı onu, bir, iki santim» araldı, sonra zinciri çıkardı.

Neşeli bir ses : «Ben James Bond,» dedi.

Barclay, neşesiz, onu içeriye aldı.

Bond içeriye ayak attığı anda. Barclay'in halinden, ziyareti- nin hoş karşılanmadığını hissetmişti. Ve içeri girip te şapka- sıyla paltosunu çıkardı askıya astığı an'danberi bunun sebebi- ni düşünüyordu

007 Muktedir ve gayet dikkatli bir ajandı. Dışardan ona ba- kanlar sıırım yapılı, çelik gibi bir erkek görürlerdi, ama onun nelere muktedir o'duğunu hiçbir zaman kestiremezlerdi Göz- lerinin rengini bile sorsanız onunla konuşanlar bilemezlerdi.

Bond, çekme kat'm en mühim kısmı olan oturma odasına gi- rirken Barclay'in o dilsiz husumetinin sebebini aradı.

Bond, masanın üzerindeki mektubu gördü. Aynı masanın üzerinde duran bir şişe viski r'e su sürahisini de görmüştü. Bir ara sözümona duvardaki av tablolarını haryan hayran sey- reder gibi yaparak zarfın üzerine bir göz attı. Capri damga- sıyla el yazısını gördü.

Yazı bir kadın elinden çıkmışa benz yordu. James Bond, birden Barclay'in Roma'ya geldiği gece, kon/uşma sırasında Bin- başıya söylemiş olduğu ve Binbaşının da kendisine naklettiği, «Sonra birden bana bir şeyler oldu » sözünü hatırladı- Barc- lay'in bu sözü söylerken nahoş bir şeyden bahsetmediğini d." anlamışlardı. Barclay'in Roma'daki iken tavrı hareketleri de bu hususta veri'en raporlarla intibak halindeydi Bütün tah- minleri Barclay'in hayatında bir kadm olduğunu işaret edi- yordu

James Bond mırıldanarak arclay'in kerdisine gösterdiği kol- tuğa kuruldu, sonra çelik grisi sigara tabakasından bir üç yal- dızbandlı sigara çıkardı, yine tabanca grisi bir çakmakla yak- tı onu /

Bond sigarasından bir nefes duman savurup ta Barclay de bir ara ona çaktırmadan mektubu ahp' sonra bir bardakla viski ikram ettiği zaman Bond artık bir husustan tamamen em »idi. Barclayl kendisine farkettirmeden apartımandan çıkmaya ka- rarkydı Bir kadınla buluşmaya gidecekti.

Bond viski bardağını kabul etti, üzerine bolca su koydu, son- ra «Şerefe» dedi.

İçtder, sonra nisbeten dostça bir sessizlik içinde oturdukanı yerde kaldılar. James Bond'un oraya ne maksatla gediği bel- liydi ve hiçbir izahata ihtiyaç yoktu

James Bond: «Bu iş artık fazla uzamaz. Alan, dedi. «Hepsi hepsi on gün kaldı. Ondan sonra tıkr tıkr yeni vazifene doğru yolda olacaksın.»

— «İnşallah öyle olur»

James Bond koltuğuna b araz daha kuruldu, sigarasndan bir- kaç nefes çekti, «Basit b r iş bu. Sen gideceksin, ben de Lond- ra'ya dönüp şefime raporumu vereceğim. Hiçbir aksama ol- mayacak'. »

Barclay kendine bir viski doldurdu.

Bir müddet hiçbir şey konuşmadılar. Sonra James Bond kalktı. «Ben artık gideyim, Alan. Hoşça kal: «Bizi de, kendini de üzecek bir şey yapmıyacağımı umarım.»

Barclay, James Bond'un pardesüsünü giymesine yardım et- ti, sonra onu asansöre kadar geç rerek uğurladı. James Bond onun bütün bunları bir randevuya gecikmiş birinin telaşıyla • yaptığını iyice görüyordu.

IOOIA'nın holünden çıkarken, Barclay'in söz dinleyecek bir halde olmadığını düşünerek canı sıkkındı.

B ok apar imanin bulunduğu yerden hafif bir bayıra doğru yürümeye başladı, sonra bir sokak lâmbasının altınan geçti. ^Direğin dibinde bir İtalyan bir Lambretta :le uğraşıyordu. Adam hafçe basanı kaldırıp baktı. Bond hiçbir şey söyleme- den ona başıyla hafifçe bir işaret yaptı, sonra yürümesine ara vermeden devam etti.

İtalyan yaya kaldırım üzerine aşmış olduğu ufak bir alet kutusundan bir İng iliz anahtarı çskardı. James Bond'un ayak sesleri uzaklaştığı zaman, İlaryan IOOIA'dan tarafa bir nazar atfetti, fakat sahne değişmemişti, hafifçe ürperdi.

Ricci artolini bu blok apartmanı tam on beş gün, on beş ge- cedir devamlı surette kıyafet tetd ü yaparak bekliyordu Çek- me katta oturan yabancının çekip gideceği günü dört gözle bekliyordu Çünkü bir Romalı için Roma geceleri Sibirya şe- hirleri kadar soğuk, onlar kadar ruh bunaltıcı idi.

Barc'ay duş yaptı, traş oldu, itinayla giyindi, sonra dahili telefondan kendisini Giusepa ile temasa geçirecek düğmeye bastı.

Dahiü telefonun öbür ucundan Giuseppe cevap verdiği za- man, Barclay, dikkatle: «Bir taksi istiyorum dedi. Derhal,»

— «Sufito, signore, subifo.»

Barlay ışıkları söndürdü, dairesinden çıktı, taksi gelene ka- dar da biraz vakit geçirek niyetiyle asansör yerine merdiveni

tercih etti: Altındaki kata Hurst'un kapısı hafif aralıktı, daktilo ssi tıkırdıyordu: Barclay hafifçe kapıyı vurup girdi.

Hurst yerinden fırladı, ziyaretçisinden tarafa yürüdü.

Barclay : «İşler ne vaziyette? Londra — Lâtaa tur programı hazırlıkları ilerliyor mu?»

Hurst: «İlerliyor.» dedi. «Şişede de bir iki yudum viski kaldı.» Bu derece gelişmişti aralarındaki dostluk.

— «Hayır teşekkür ederim, dostum. La Cisterna'da randevum var bilir misin La Cisterna'yı? Müzik boldur, servisi çok kötüdür, ama neşeli yerdir.»

— • «Travestere'de değil mi?»

— «Oralarda- Neyse, iyi bak kendine. Sonra görüşürüz...»

Barclay, ıslık çalarak merd yenlerden inmeye devam etti. Hurst ise dairesinin kapısına geldi, gözlerinde donuk, görmeyen bakışlar, onun ıslığını dinledi.

Giuseppe ufacak dairesinden çıkmış, Barclay'i antrede bekliyordu.

Barclayis «Taksi hazır mı?» diye sordu-

— «Momento, signore,» Sonra taksin n yolda olduğunu söyledi. Barclay arabayı dışarıda bekleyeceğini söyleyerek antreyi geçti; cam kapılardan geçip caddeye indi-

Bir taksi farlarını yakmış, Villa Gloria tarafından, bayırın aşağısından geliyordu, Barclay'-in el saünyarak verdiği işaret üzerine araba yjaya kaldırıma yanaşp durtu» Barclay arabanın arka tarafına bindi.

James Bond'un habersiz dairesinden -uzaklaşmaması için yaptığı ikaza Barclay; kulak vermemişti: ' Habersiz kaçmaya niyeti lydi bu gece...

Bartolini ise az evvel James Bond'un verdiği işaretten vaziyeti kavramış, motosikletinin başını, bayır aşağıya; 1001A apartamamndan tarafa çevirmişti; bu yüzden; Barday taksye binerken Bartolini onu görebilecek durumdaydı. Taksi hareket ettikten sonra Bartolini hemen motorunun âryzasmı bulmuş gibi yaptı; âlet kutuiunu toplayıp yerine koydu, derhal Vespa'yı caştırdı, sonra taksinin peşine düştü- Kâh gazlayıp taksinin önüne geçerek, kâh geride kalarak Via Veneto'y(a kadar arabayı takip etti: Nihayet taksi Via Veneto'da Barclay'yi indirdi, şoför parasını aldı, sonra hareket etti...

Bartolini bir kere daha yaya kaldırıma yanaşp Vespa'sı arıza yapmış gibi davrandı. Yanından geçen iki karabinye-

yiye motosikletinde arıza olduğunu söyledi, karabinyeriler omuz siikere-k uzaklaştılar... Bartolini, Excels(or Oteinin kapısını gözetlerken endişe içindeydi. Kimseye telefon edip bu durumu haber verebilmesi mümkün değildi... Bu takipte yalnız kalmıştı.

Barclay, Excelsior Otel ne girdiği anda, Bartolini onlun oradan tekrar dışarı çıkacağını düşündü Motorunu yaprakları dökülmüş bir ağacın abına parketti, sabırla beklemeye başladı.

Barclay müracaat masasına gidip Mrs, Malline'i sordu; memitr genç kadının odasma telefon etti, sonra: «Bayan Mailine sizi bekliyor efendim» dedi... «Lütfen şuradaki a-sansörle çıkınız, üçüncü kata; efendim.»

— «Oda numarası kaç?»

Memur muammalı bir bakışla baktı: «315, efendim.»

Barclay, 315 numaralı odanın kapısını vurduğu zaman, içeriden Brenda'nın seslendiğini duydu. «Gir, Alan!»

İçeri girdi, Brenda'yı görmediği halde, edaya yürürken; «Gelenin ben olduğumlu, nereden biliyordun?» diye seslendi.

Brenda oturma odasına bitişik odadan seslendi: «Buraya gel de söyüeyim»

Barclay bir kapıdan geçti, Brenda'yı hafifçe aydınlatılmış bir tuvalet masasının önünde oturuyor gördü.

Brenda' henüz giyinmesin'; bitirmemişti; Barclay'in bakışları onun siyah saçlarının altındaki boynunun kıvrımını gördü, sonra dizlerinin bağını çözen bir hararet, vücudunu kaplarken kadının omuzlarının beyaz meylini hatırladı; sonra da Brenda'nın aynadan mütebessim, kendisine bakan aksini gördü:

Genç kadm, onun aynadaki aksine baktı: «Alan...»

Alan Barclay, kaim halının üzerinden geçti; genç kadının aynadaki gözleri simsiyah, aşk doluydu!... Nihayet Barclay' onun hemen arkasına geldi, ellerini onun omuzlarına koydu, onun teninin saten hararetin! parmaklarının altmsa, hissetti...

— «Gelenin ben olduğumu nereden anladın, söyle bana?» dedi...

— «Senin kendine mahsus bir, konuşma, kendine mahsus bir dinleme usulün var... Kapıyı da... bir âşık gibi vurdun »

Başını çevirdi, Barclay onıp, öptü; sonra elleri kadının

vücudunun üzerindeki ipekli sabahlığın kıvrımlarını düzeltti...

Brenda heyecandan nefesi kesilmiş bar halde: «Şimdi de saçıma biraz çeki-düzen vermem lâzım, şuraya otur da beni seyret» de'di.

Barclay oturdu: «Böyle anide Roma'ya gelivermem seni ürkütmedi değil mi?»

— «Neden ürkütsün? Bilâkis hayal edip dünyordum bunu»

Brenda Mailine: «Vermem gereken bir karar vardı, kendime dair» dedi. «Bu karar, bü gece verilmeli Alan...»ı Cümlesini yarıda bıraktı...

Barclay konuşmak istedi, fakat genç kadın pulun üzerinde çabucak ondan tarafa dönerek bir hareketle susturdu onu...

— «Biz iki insanız, Alan... Mutluluğu arayıp bulmaları lâzım gelen milyonlarca insan içinden iki kişi... Mutluluk paravla, göz Şaşıyla; hattâ ıstıraba elde edilebilen bir şey değildir. Alelade insanlara göre değildir... İnsanın kalbinde doğup gelişen bir şeydir... öyle değil mi?»

Barclay: «Senin her şeyi gayet veciz şekilde izah Hususunda fevkalâde kabiliyetin var, sevgilim,» dedi...

Brenda tekrar döndü; tekrar Barclay'in aynadaki aksine baktı, sanki o akis, hem kendisi; hem de sevgilisi namına bir soruya cevap verebilecek başka bir insanmış gibi...

Barclay, oldukça tutuk; konuşmasına devam etti: «Sana âşığım, Brenda... Capri'den aynalıberi başka bir şey düşünemiyorum... Sana oradayken hayatımın tehlikede olduğunu söylemişim. ' Halbuki sana o kadarını bile söylemem lâzımdı... Seninle tanışınca hayatta kalma arzum birdenbire arttı; Seninle tekrar tekrar; tekrar tekrar sevişebilecek kadar yaşamak istiyorum artık...» Bir an fasıl a verdikten sonra ilâve etti: «Sana âşıkımı sevgilim... Şayet bizim 'gin bir kurtuluş yojui varsa, hemen arayıp bulalım onu... Sabrım tükendi artık.»

Brenda kalktı, naylon sabahlık dizlerinin etrafında açılıp düzeldi; askıdan bir elbise aldı, kollarını havayla kaldırarak onu başından aşağı geçirdi, sonra elbiseyi vücudunun kıvrımlarına uydurmak için hafifçe kıvrılıp büküldü...

Nihayet bir gece çantasıyla etolünü aldı, Barclay'in koluna girdi...

•— «La Cisterna'ya gidebiliriz, sevgilim... Şarap, kadim.

ve şarkı demişler hayatın formülü için. Şarapla şarkı orada var, kadını da benden...»

Yayla kaldırımında, ürpererek bekleyen; Bartolini, onların Excelsior'dan çıktıklarını göldü. Yağmur yağmış, bir sağanak gelip geçmiş, şimdi taşların üzerinde su birikintilerinden elektrik ışıkları aksediyordu... Bir taksi oteltn önüne yanaştı, sonra Bartolini, Barclay'in yanındaki kadını o taksiye bindirdiğini gördü.

James Bond'a veya Binbaşuya telefon edecek kadar vakıf' olmuş, fakat bulunduğu mevki terke cesaret edememişti... Şimdi de yeniden hareket ediyorlardı... Bu işin bir yerinde bir iş olacak diye müthiş endişeliydi Bartolini... Barclay'in yanındaki bu kadın da kimdi? Bir yemlik mi? Dişii b'r katil mi? Artık Bardayı* e cür'et edebildiği kadar yaklaşıp onu devamlı gözetlemekten ve onu hayatta tutabilmek için her çareye başvurmaya hazır, beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bileğinin kuvvetine güveniyordu. Binbaşı, ona; en zor durumlarda bile kendini bilek kuvvetiyle korumasını öğretmişti ve zayıf vücudunda müthiş bir asabî güç vardı... Yine de Bartolini, Barclay'i kahredici darbeden zamanında Pkuttiarabilecek kadar seri hareket edemiyleceği korkusuyla ecel terleri döküyordu.

Kesif trafğin içinden taksiyi takip etti, nehri geçtiler, Travestere semtinde yılankavi daracık yollardan geçtiler, nihayet Bartolini taksinin hedefinin neresi olduğunu anladı.

Öndekilerin La Cisterna'ya g'tmekte olduklarına kanaat getirir getirmez de gaza basarak taksiden ileri geçti; Barclay'le kadın, gece kulübüne girdikleri zaman; Bartolini' çoktan padesüsünü çıkarıp vestiyerci kadına vermiş bulunuyordu:

O havası boğuk, ufacık restoranda şarapar içilir, müzikler çalınırken, hiç olmazsa onları yakın mesafeden gözetleyebilecekti.

Hurst, Via Architme'deki dairesinde ani bir karara vardı.

O karara varmadan evvel durumu dikkatle gözden geçirmiş, hattâ kendisine bir tuzak kurubuluş olması ihtimali üzerinde bile durmuştu. Kendisinden şüphelenmiş ve Barclay'e ne yapmak istediğini ona sezdirmesi, bildirmesi için talimat vermiş bile olabilirlerdi. Fakat bu ihtimal üzerinde

duđđu anda onđi bir kalemde sildi, Barclay'in kendisini korumaya memur o uzun boylu; sıırım yapılı İngilizci atlatmış ve kırabilir hangi kadınla bir gece geçirmeye gitmiş olduğu muhakkaktı...

Kaçırılacak bir fırsat değildi bu... Barday'i ortadan kaldırmak için tasarladığı plânı en ufak teferruatına kadar düşünmüştü. Fakat beklenmedik gel feme ihtimallerini de daima hesaba katmak lâzımdı. Barday'i, Roma caddelerinde etrafında fedailerinin bulunmadığı bir sırada yakalayabildiği takdirde, fırsatı kaçırmayacaktı..

Daha evvel de böyle durumlar olmuştu: İnnsbri-uck'taki o Alman meselâ... Daha adamı nasıl ortadan kaldıracığına doğru dürüst karar vermeden bir plân gelmişti aklına. Bunun üzerine, hemen; adama antika bir saat bahanesiyle telefon etmiş, antikacı da nefes nefese bir nehir üzerindeki ölüm randevusuna gelmişti... Almanı hırs ve tamah öldürmüştü, Barday'i de bir dikkatsizlik götürebilirdi nihaî âkibetine...

Hurst, saatine bir göz attı. On bir... Az ileride bir taksisi durağı vardı, on beş dakikada Roma'ya bir ucundan ötekine geçebirdi. Çok gerilerde kalmış harp senelerinden bir düşünce geldi aklına. Bir muharebenin en civcivli ânında taktik avantajlardan gayet seri şekilde faydalanmayı düşünüp harekete geçen de bir başka Alman, Rommel değil miydi? Harbi veya harpte oynadığı rolü on yaldan fazla zamandır düşünmemişti.

Hurst perdesüsünü düğmeledi, apartmandan çıktı.

Müziyenler çigan havaları çalıyor, kemanları üzerinde yalay çekerken boyuna kırılıp doğruluyorlardı. Restoran sigara dumanlarıyla dolmuş, çok sıcak olmuştu, müşteriler arasında da acayip bir sunî neşe havası vardı.

La Cisterna diplomatların as dostlarını eğlendirmek için gittikleri rustik bir yerd'i. Ve gecenin geç saatlerine kafalar dumanlandığı, restoran havasız kadığı zama, da, çiftler masalar arasında dansa kalkarlardı.

Saat on bir buçuğa geldiğinde artık ciddi tavırlardan zerre eser kalmamış, herkes birbirleriyle, civar masalarla teklifsiz olmuştu. Sonra masaların birinde oturan bir genç çift anide ayağa firadılar, iki sıra masanın arasındaki daracık geçitte dönerek dansa başladılar. Bu şehvî dansa başka çiftler de katıldı, sonra dans için hiç yeri olmayan daracık restoranda pervasız-

ca dansa başladılar. Kırmızı kuşaklı garsonlar ise birer kenara çekilmiş, yorgun argın bahş saatini bekliyorlardı -

Barday masanın üzerinde Brenda'ya eğildi. «Eğleniyomuşsun, sevgilim?»

— «Çok, Alan. Fakat konuşmamız lâzım... İkimiz hakkında» Sonra anide ilâve etti: «Tom'dan beni "boşamasını isteyeceğim: »

Yalpa yaparak danseden bir çift masaya çarptılar, özür dileyerek uzaklaştılar.

— «Meselenin bu tarafı seni ilgilen'dirmiyor, sevgilim;. Fakat Capri'de birlikte geçirdiğimiz günler böyle bir kararı benim için zaruri kıldı. Çünkü artık ben de Tom'la mesut olamam, o da benimle olamaz., bunu anladım.»

Barclay elini uzattı. «Ne kadar müteessirim, tahmin edemezsin, Brenda »

— «Bu er geç olacaktı, seninle karşılaşmam daha kolaylaştırdı vaziyeti. Şimdi bir başkasını sevebileceğimi bilmiyorum. Seni seviyorum:»

Oda bof(ulcu derecede sıcak olduğu halde Brenda ürperdi. «Bütün hayatı boyunca hep sevgimi, aşkımy doyardoya verebilecek bir ne ihtiyaç duydum. Fakat bunun için kimi seçtiysem daima sevgimle, aşkımyla şımarđı. Sen şımarılmayacaksın, değil mi, Alan? Değil mi?»

Barclay onun ellerini kavradı. «Capri'ye dönecek misin?»

Brenda «hayır» manasına başını salladı. «Hayır, artık dönmeyeceğim. Tom Martin on yadis'inde veya on sekizinde Roma'ya gelecek. Onu bekleyeceğim.»

— «O tarihte ben Belgrad'da olacağım.»

— «Ne zaman döneceksin oradan?»

Barclay elleriyle yüzünü oğuşturdu. «Bu sualine kesin bir şey diyemeyeceğim. Herşey yolunda giderse belki bir sene sonra. ..»

Barclay hâlâ hafifçe Brenda'nın bileklerinden tutuyordu, sonra parmakları onun parmaklarını aradı, onarla kenetlendi. «Şayet... Tom'dan boşanabürsen, Belgrad'a bana gelir misin? Orada evlenebilirdik. Bunu bilersen, yaşamam için...» yüzünü buruşturdu, «yaşama için bir sebep olacak.»

Brenda: «Boşanmam uzun sürebilir,» dedi. «Nasıl yürütülür bu işler?»

— «Bilmiyorum. İnsanlar birbirlerinden nasıl boşanırlar, bilmiyorum.»

Brenda'nın yüzünde behbat bir ifade belirdi.. «Boşanma İH

le ıstırap verecek bana. Tom hiçbir şeye aldırılmaz. Belki için için buna memulun bile olacak, fakat kızacaktır aynı zamanda. «Pek derin "düşünebilen bir erkek değildi-, satın aldığı bir,şeyi elden çıkardığını düşünecek olursa canı kızacaktır buna» gülümseyerek konuyu değiştirdi. «Roma'dan ayrılmadan evvel seni tekrar görebilecek miyim?»

Müzik Barday'ın kulaklarında bir ihtiras çağlayanı halini almıştı. Dans edenler masaların arasında tökezleniyor, kemanlılar kemanlarını ağlatarak terliyor, tarihî kostümler giymiş garsonlarda durmadan maşalara şarap taşıyor, herkes bir sar-sarhoş neşesiyle bağırıyor, çağırıyordu.

Barclay, Brenda kendisinden çok uzaldıydı gibi, o gürlüğü bastıran bir sesle: «Hayır,» diye bağırdı, fakat bana mektup yaz. Belgrad Sefareti vasıtasıyla.»

Brenda: «Seni o kadar seviyorum ki,» saadetinden ağlayacağı. Şarap tesir etti herhalde.»

Masanın üzerinden birbirlerine eğildiler, öpüştiler.

Müziyenler nasıl çalarken ter döküyorlarsa., Bartolini de kendi köşesinde vazife başında buram buram terliyordu. Ufak masasında karşısındaki kolluğa orta yaşlı bir Amerikalı oturmuş, durmadan şarap getirmeleri için garsonlara sesleniyordu.

Bartolini önceleri hiç İngilizce bilmiyormuş gibi davranmıştı, fakat nihayet bu numaraya daha fazla devam edemeyeceğini anladı. Ö zaman Amerikalı centilmen: «Müsaade edin de aöyliyeyim,» diye başladı. «Siz İtalyanlara hayranım. Gerçekten size büyük hayranlık duyuyorum. Ne büyük İlerleme kaydetmişsiniz. Şu İngilizcesine bakın, fevkalâde bir şey değil mi? Haydi, biraz şarap alm.»

Bartolini: Çok teşekkür ederim,» diye mukabele etti. Bu arada gözleri, ümitsizcesine dönen çiftlerle sigara dumanı iju-lülhını içinden Barclay'e kadının üzerine dikilmişti.

Gözetlediği çift kalkmaya hazırlanıyordu. Amerikalı: «Bu gece burada sizinle karşılaştığıma cidden memnunum,» dedi.

Bartolini: «Çok özür dilerim,» dedi, «fakat beni bekleyen bir arkaJaşım var. Gitmem gerekiyor.»

Amerikalının itirazına kulak asmadan kalktı, Barclay ile Brenda, masalar arasından el ele tutarak geldikleri sırada Barclay daha atüc davranıp dışarı fırladı.

Hemen vestiyer memurundan pardesüsünü aldı, bahşsin;/verdi.

Daracak, Arnavut kaldırımı döşeli sokağa çıktığı sırada

havanın çok soğulmuş olduğunu farketti. Sonra birden yakalarını kaldırmış, ellerini çeperine sokmuş birinin kendisine doğru geldiğini gördü. Fakat adam ona yaklaştığı sırada birden., yüzünü öbür tarafa çevirdi, daha hızlı adımlarla yürümeye devam etti, nihayet bir köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Bartolini Vespa'sına yürüdü. Barday'le kadın restoranın önünde, birb rlerine sokulmuş, taksi beklerlerken, Bartolini jnotosikletiyile oyalandı.

ONUNCU KISIM

Ertesi gece sekiz buçukta Binbaşı James¹ Bond'un kaldığı pansiyona geldi.

İki adam, bir yatak odasıyla oturma odasından mürekkep-dairede koHiuklara kuruldular. Binbaşının her zamanki gibi, çok yorgun btr hali vardı. «Bizim delikanh yine biçimsiz bir tehlikeye atmış kendini, öyle mi?» dedi.

James Bord tabakasından bir sigara çıkarıp çakmağıyla yaktı. «Bartolini, Barclay'in sağ saünr geri döndüğünü görür-görmez durumu bana bildirdi. Yalnız yamndak. kadın kim, merak ediyorum.»

— • <(Şehir dışında oduğum için özür dilerim. İkinci üzeri döndüm. Geürgelmez de büroma bıraktığın raporu okudum La Cistema'daki garsonlar arasında br soruşturma yapılsa kadının ismi öğrenilebilir. Garsonlar çok şeyler duyarlar müşteri masalarına servis yaparken. Tabi, kadının kim olduğunu Barclay'e de sorabiliriz, fakat konuşacağım sanmıyorum.»

James Bond: «BartoHn'i bir hayli terlemiş dün gece,» dedi. «Barday'in dairesinden çıkarken bizi atlatarak kaçacağına •dair içimde bir his belirmişti, onun \çin ona sinyali verdim, bil-* lâhare telefonla bana rapor vermesini bekliyordum, fakat fırsat bulamamış- Ve restorana girdikten sonra da onları yanbz bırakmaya cesaret edememiş.

((Kadının , ismi İni Escelsior Oteline sorarak da öğrenebilirdim, fakat İyapamadım. Belki Bardayla Capri'de tanıdığı biri. Belki de vaktiyle çalıştığı sefarethanelerin birinden tanıdığı eski bir arkadaşı. Belki de evli kadm. Bilmiyorum. Barclay'tn hususi hayatım deşmek için bululmuyoruz burada. Mühim •olan evine sağ salım dönmesidir. Bir daha da bu şekilde \l...-ı riya çıkamaz »

Binbaşı gayet açık şekilde konuştu: «Çok ihtiyatsız l....

ket ediyorsun. James. Ya kadın Barclay'i tuzağa düşürmek için kiti Uanlan bir yemlk olsaydı?»

James Bond sırttı. «Bartolini'nin raporunu okuyunca bu ihtimali tamamen kafamdan çıkarıp attım. Kadının evü, çok üzüntülü ve Barclay'e de delicesine âşık olduğu kanaatinde Bartolini. Barclay evi ı kadınlara müptelâ ise, bu onun bileceği iş- Bizi ilgilendirmez...

— «Yine de kadın hakkında bir tahkikat yapmalıyız »

James Bond sigarasının dumanını tavana üfledi. «Adamı fazla sıkıştırmayalım. Bir şans verelim ona da. Kendi derdi zaten başından aşmış, bir de biz ateşe gazyağı dökmeyelim. Bir daha kaçmaz elimizden ve nihayet şunun şurasında da gitmesine altı gün kaldı.»

Binbaşı: «O kadar yorgunum ki, doğru dürüst düşütüme kabiliyetimi kaybettim» dedi. «Belki sen haklısın. Dün geceki macerasından haberdar olduğumuzu bilmiyor Barclay, değil mi?»

— «Bilm yor, bilmesine de lüzum yok. Fakat Bartolini ile ben kendisini nöbetleşe bekliyoruz. Başına bir şey gelecek olursa, dışarıdan gelecektir, çünkü binada bulunanların hepsi hakkında ikişer defa tahkikat yaptık.»

— «Güzel.»

James Bond bir an durakladı. «Ha... bir ufak mesele daha var. Kısa kesmek istediğim için raporuma ilâve etmedim. Bartolini, Barclay'le kadının restorandan çıkmaya hazırlanıklarını görünce daha evvel davranıp onlardan iki adım önce dışarı fırladı. Ve La Cisterna'nın önüne çıktığı zaman, oradan geçen biriyle karşılaşmış, İngiliz tarzında gabardin pardesü-giymiş biriyle. Bartolini o adamı gözünün ısırdığını söyledi.»

— «Ne? Gözü mü ısınmış?»

— • «Bartolini az evvel çok aydınlık bir yerden çıktığı ve dışarıda da sokak yarı karanlık olduğu için bir ah etrafını iyi görmemiş. Yine de Bartolini o adamın Hurst olduğu kanatında. Şu Kozüytours'un adamı Hürst.»

Binbaşı dimdik doğrulup oturdu birden. «Bartoün'i tanıyor mu Hurst'ü?»

Bond başıyla müspet bir işaret yaptı. «Bartolini'nin fevkalâde bir göz hafızası var. Bir sunayı bir kere gördü mü ka-tiyen unutmuyor. Senin Barclay'! oraya bıraktığın gece, yani ilk gece, 1001A ya girerken bir an, antrede birini görmüş. La Cisteme'nin önünde karşılaştığı adamın da aynı şahıs olduğu

kanaatinde. Adamın eşkalini bana tarif ett Hurst o'düğü mu-hakkak»

Binbaşı da <xaiu sözlerini başıyla tasdik etti. «Doğru söy-lüyor. O gece ben de merdivenden inerken Hurst ile karşılaş-tım, kendisine «iyi geceler.» diye selâm veidirn, fakat mukabe-lede bulunmadı... >

James Bond devam etti: «Doğrusunu söylemek gerekirse, Bartolini o gece içkiyi biraz fazlaca kaçırmışmış. Çünkü yeğeni Maria kendisine fevkalâde lezfc bir yemek hazırlamış,, çe-1 şit çeşit şaraplar da ikram etmiş... Bartolini La Cisterna'da karşılaştığı şahsın Hurst olduğuna yüzdeyüz emin değil, fakat gözü ısınmış yine de.»

— • «Bir tedsüf te olabilir. Fakat ben hiç hoşlanmamı tesa-düflerden. Bu hususta tahkikat yaptın herhalde, değil mi?»

— «Bartolini vasıtasıyla yaptırđım. Fakat kapıcı Giuseppe işe yarar bir şey söylememiş. Barclay'in bir taksiye binerek ;evden ayrıldığını görmüş sonra da bir müddet antrede dolaş-mış. Saat on sularında yatıp bir, iki saat kestirmiş, bu sebep-le Hurst binadan ondan sonra çıkmış olabilir.»

Binbaşı bju nokta üzerinde düşündü. «Fakat Barclay'in La Cisterna'ya gidebileceğini Hurst nasıl bilebilirdi? Böyle bir şeyi tahmin etmesi mümkün değil. Barclay söylemiş olabilir mi ona acaba?»

— «Geceleyn dışarı çıkarken nereye gideceğini ilân ede-rek kend kendini tehlikeye atmayı Barclay bile istemez.»

— • «Mutabıkım seninle»

— «Binaenaleyh muhakkak bu iş bir tedsüf eseri... Hurst geceleyn yürüyüşe çıktığı bir saatte geçmiş olmalı oradan. Ve-yahut ta Bartolini yanıldı. Ben ikinci şıkkı daha muhtemel bu-lurum. Hem sonra Hurst'ün Barclay'le ilgilenmesi için de hiç-bir sbebe yok, değil mi?»

— «Yok herhalde.»

James Bond, bir duraklamadan sonra konuştu: «Barclay bir, iki defa Hurst'tan bahsetti. Hurst domates s'uyu işiyormuş, Barclay viski içerken de turizm hikâyeleri anlatarak, onu eğ-lendiriyormuş. Yakında işleri bırakıp Devon'da sakin bar emek-li hayatı yaşamaya başlayacağını söylemiş. Su sızıyor arala-ı ndan»

Binbaşı yeniden rahatladı. «Şüphe edecek bir tarafı yok İnunun. Hiç sebebi olmadan insanları telâşa veren bir hal iş-; İr. Barclay'ın kapalı kaldığı binada konuşacak birini bulmuş olması hoş bir şey.»

Bond: «Evet, ben de aynı kanaatteyim,» dedi.

Bonr'la Binbaşı hakkında konuştukları sırada, Hurst 1001A daki dairesinde, şöminenin karşısına kurulmuş, oturuyordu.

Bir gece evvelki nahoş durumdan sonra, başına bir iş gelmesin-v bekliyordu-

İtalyan'ın restorandan dışarı çıktığı anda sokaktan ileriye doğru baktığını görmüş, sonra o müthiş hafızasının çekmece-lerini hayalinden süratle karıştırdığı sırada tanınmamak için hemen duvaıdan tarafa çevirmişti başını. Hafızasını karıştırır karıştırmaz da derhal oradan bir fotoğraf bulup çıkarmıştı- Barclay'in apartımana geldiği gece, 1001A'nın antresinde karşılaşmış olduğu kaytan bıyıklı, sulu gözlü İtalyan genci. Demek bir İtalyan, da vazifeliydi bu işte. O adamı o ana kadar hiç farketmemişti, dikkatsizliğinden dolayı kendine lanetler yağdırdı. Bu sebeple, o karşılaşma anında yoluna devam etmekten başka yapılacak başka bir şey yoktu, adımlarını seyreltmeden, yavaşlamadan, aynı tempoyla devam edip İtalyanın yanından geçmiş,, köşeyi dönerdönermez de adımlarını sıklaştırarak bir taksi bulmuş, derhal apartımanın civarında bir yere dönüp orada inmişti.

O civarda binayı gözetleyen kimse olmadığına kat'! surette kanaat getirene kadar da 1001A'ya girmemişti.

Bu hadise normal davranışını allakbuHak etmişti, bu hal-ler hadiseleri tamamen kendi tatlı akışına bırakmak yerine fecdisini nihai darbeyi bir an evvel indirmeye sevk ediyordu.

Sinirleri falan bozulmuş değidi katiyen. Kritik an yaklaşırken daima kendine hakim olurdu- Plâni gayet basitti, fakat üzerinde durup zaman bahsine gayet iyi işlenmesi gerekiyordu- Şansının da bir nebzecek yolunda gitmesi lâzımdı, çünkü bütün diğer ihtimalleri hesaplamıştı-

Birden kalktı- Askıdan bir perdesü alarak dairesinden sıktı/ asansörle zemin katma indu Antre boş*ıu, bunun üzerine asansör kapısını kapadı, sonra asansörün dış,demir kapı-sınıhızla 'çarptı...

Tahmin ettiği gibi, Giuseppe hemen sesi duyarak dairesinin kapısına çıktı, cidd. bir baş hareketiyle onu selâmladı.

Hurst biraz yürüyeceğini söyedi, mühim bir işi vardı, ony» :son kısmını tamamlamadan evvel şöyle biraz temiz hava alıp aklın* başına toplamak için yürümek ihtiyacını duymuştu...

Giuseppe mırıldanarak hafifçe bir reverans yaptı.

Hurst binadan çıktı, sola döndü, bayır aşağı inerek başka blok apartmanları geçti. Ellerini ceplerine sokmuş, başını Önüne eğmiş, plânının teferruatını bir kere daha zihninden geçiriyor ve Barclay'in o sırada kendi çekme katında olup olmadığını anamak için başını kaldırıp yukarıya bakmaya cesaret edemiyordu.

Yedi, sekiz dakika kadar yürüdü, sonra döndü, geldiği; yoldan bayır yukarı 1001A'ya doğru yürümeyle başladı. Karşı kaldırımdan yukarı çıktığı sırada biraz başını kaldırıp baktı, çekme katın yarı kapalı pancuşiarının arasından ışık sızıyordu.

Barclay'in dairesinde olduğunu görünce bayağı bir ferahlık hissi duymuştu. Bu sırada da yağmur yağmaya başlamıştı...

Hurst adımlarını sıklaştırdı. Bu iş yla şimdi olacaktı, ya da hiçbir zaman. Hiçbir zaman demek ise düpedüz kendi Ölüm fermanını imzalaması demektir.

Gayet şık giyimli ve lüzumundan fazlaca makyaj yapmış iki 'genç kız o binaya girdiği su-ada asansörden çıktılar, cıvıl cıvıl konuşarak fuayeyi geçtiler.

Giuseppe dairesinin kapısında, yüzünde aksi bir ifade, iki kıza bakıyordu.

Hurst, gayet tatlı bir sesi e «Kuona notte, Giuseppe,» dedi; sonra hazır bekleyen asansöre binerek kendi katma çıktı.

Günlerden Şubatın yirmi ikisi, vakit gecenin on buçuğuydu ve dışarıda sisli yağmur artık çok inceden inceye yağıyordu.

Hurst oturma odasındaki şöminenin ateşini karıştırdı, üzerine yeni kütükler ilâve etti, sonra üzerindeki daktilocuyla birlikte ufak masayı şömine yakınında bir yere yerleştirdi, makinenin şaryösünde kısmen, temize çekilmiş bir rapor sarkıyordu.

Bir konserve domates suyu açtı, bir bardak içti, sonra hem bardağı, hem de açık konserveyi şöminenin kenarına bıraktı.

Bir gazete alıp açtı, onu buruşturup düzc-"it', sonra koltuğun yanında yere bıraktı.

Sonra banyoya giderek duşu açtı, ufacık banyonun içi duşun buharıyla dolana ve küvetin üzerindeki aynayı buğuiyayana kadar suyu akıttı, duştan sıçrayan sularla bir havluyu hanice ıslattı, sonra havluyu duvardan uzanan nikelâjlı bir askı koluna astı,, arkasından duşu kapadı.

Artık son hazırlıklara başlamış olduğu için zihni b r kere ilaha berraklaşmıştı, metotlu bir şekilde sahneyi hazırladı- her

şeyi dikkatle yerli yerine koymaya başladı, çünkü nihayet hayatı buna bağlıydı.

. Oturma odasına gelince, eserini tamamladı. Daha oraya geldiği ilk gün, oturma odasının nihayetindeki perdeleri çekilmiş pencerelerin geniş caddenin öbür yakasında IOOIA'nın tam karşısına isabet eden bir blok apar Uman m pencerelerine baktığına dikkat etmişti- Gündüzleri pencerelerin bazıları açıktı, faizmettçilerin karşı odalarda tem zükle meşgul olduklarını görmüş, çok zaman toz bezlerini silmek veya bitişik dairelerde çalışan arkadaşlarına seslenmek için pencerelerden eğildiklerini görmüştü. Bu şekilde oturma odası bir nevi tarassut altındaydı ve bunun da kendisine hayati önem taşıyan bir koz sağlaması ihtimali vardı.

Gayet ağır, eski usul kornişli perdeleri aşağıya kadar çekmemeye daima dikkat etmişti, perde çekildiği zaman perdeki de teşkil eden tahta şeritler birden birbirlerine kenetleniyor, bir perde halini alıyorlardı. Ve alışkın olduğu yere oturduğu zamanda gölgesi dışarıdan pencereye bakan bir kimse tarafından, görülebilirdi. Bu enterasan, bu mühim gecede dairesinin pencerelerine bir bakan olduğu takdirde kendisinin gölgesini zaman zaman bir hava cereyamyyla sallanan perdelerin üzerinde görecekti. Birkaç dakika daktilosunun başında oturdu, sonra gidi p büfedeki bir çekmeceyi çekti oradan ince bir tabaka mukavva aldı, onun üzerine kabaca bir insanın başıyla omuzlarının biçimini çizdi, o çizgiler boyunca yırttı.

Tekrar koltuğuna oturdu, sonra mukavvayı yan tarafında işendi hizasına ayarladı, nihayet feü raptiye üe onu koHufj.m koluna iğneledi. Sonra iskemlesinden kalktı, abajurun ötesine geçti, oradan eserini seyretti.

Dışarıdan rastge'e bakan penceredeki mukavva gölgesini görerek pekâlâ ona ait zannedeb lirdi.

Radyonun ses düğmesini birazcık, sesi binanın derin sessizliği Açinde duyulabilecek kadar çevirdi. Sonra diaresinin kapusma gitti, onun dikkatle açtı, baktı mevdiven başında kimsecikler yoktu.

Sessizce asansöre yürüdüğü sırada içinde hiç sinVrü değildi, bilâkis hafif bir neşe vardı içeride

Asansör kat hizasına gelip durdu. Hurst bndi, sonra çatı katının düğmesine bastı. O kata gelince asansörden çıktı, fakat (kendi yokken aşağıdan çağırılmam diye asansör kapısını kas ten aralık bıraktı-

Sonra Barclay'in dairesinin kapısının yanındaki düğmeye

bastı. Sadece bir kere. Kısa, âcil bir' zil ses'yle. Beklemeye badadı:.

Saat on biri birkaç dakika geçiyordu.

Giuseppe bu gece Ricci Bartolininca aniden kendisini ziyaretine gelişine hem şaşakabmştı, hem de sevinmişti, çünkü Maria birkaç günlüğüne evü olan kızkardeşine g tmiş, üstelik Ricci de gelirken bir şişe viski getirmişti.

Ricci yağmurdan içeriye girdi, ayaklarını yere . vurarak, şapkasıyla padesüsünün sularını da sükerak Giuseppe'nin u-facık dairesine yürüdü.

Giuseppe, Ricci Bartolin'nin sualine cevaben, vaktin geç olmasının birşey fark etmed-ğini, çünkü muhakkak budala bir kiracının sabaha karşı, dönüp anahtarını unutmuş olduğu için kendisini uyandıracağını ilâve etti.

Sonra kendine bir bardak viski doldurdu, onu bir, d kiste .yuvarladı.

Bartolini: «ihtiyarlardan gayri, evde binada- pek az kimse var herhalde» dedi:

Giuseppe omuz sikti: «Geride kalanlar da sabaha kadar düğmeye basıp beni uyandırmaya yeter. Dansöz karıları gittiler, İtalyan ailelerinden üç veya dördü dışarıda- İki İngiliz ev .se, Kedili Sinyor Pacci le Amerikalı da evde. Kedilinin kedilerini beslemek çin katından aşağı terasa et atmaya başlama saatidir; muhakkak Amerikalı da şu anda terasında gölgeler içine gizlenmiş vaziyette onun et atmaya başlamasını bekliyor. Bir haftadır hiç gürültü etmiyorlardı muhasamatın yeniden başlamanın zamanıdır artık.

Bartolini ona, cömertçe bir viski daha doldurdu.

— «Çok fazla içmemeyim):»

— «Maria yok nasıl olsa. Ne düşünüyorsun?»

— «Maira'nın burnu müthiş koku alır. Bodrumda boş bir viski şişesinin koklusunu alsın, kızılca kıyameti koparır. Emin •d Ricc', doğru söylüyorum, tecrübeyle biliyorum:»

Bartolini; bir müddet sonra. «Sana bu defa kötü haberler •getiriyorum, Giuseppe,» dedi. «Roma'da bu seferi ikâmetimden çok hoşnudum, fakat bir iki güne kadar buradan ayrılarak Napoli'ye gideceğim, bunu düşünmeye b le tahammül edemiyorum, fakat ne yapayım ki, bir seçim yapmaya hakkımı yok. Belki de seninle konuşmamız iç n son fırsat olacak... konuşmak ve viskiden biraz kâm almak için:»

Başıyla gişeyi işaret etti;

Giuseppe derin bir göğüs geçirdi: «Çok üzüleceğim ben" de buna. Fakat¹ hayat daima böyledir, tecrübeyle öğrendim. İnsan kısa bir zaman için saadeti buluyor, fakat daha o saadetin özünü dürüst kavrayamadan elden geçiriveriyor.»

İki adam bu minval üzere bir müddet daha konuştular, n hayet Bartolini gitmek üzere kalktı. Elini uzattı, İtalyan usulünce birbirlerini selâmiadılar •

Kapıların dışında yağmur yağıyor, yaya kaldırım da ıslak ve simsiyah parlıyordu.

—•. «Eh, Arrivederci] artık, Giuseppe.»

Bartolini saatine bir göz attı, loş ışıkta vaktin on biri çeyrek geçtiğini gördü.

Sonra yaya kaldırım kenarına bırakmış oduğu motorsikletine doğru yürümeye başladı, fakat aynı anda o da, Giuseppe de bir bağırışı duydular.

Bir çığlıktı bu. Parioli'nin bu semtinde birbirine yakı;- blok apartmanların taşıdığı dört yam yüksek duvarlı avlunun duvarlarından akseden bir çığlık.

Giuseppe hemen kavradı Bartolini'n 11 kolunu: «Aman AV lahim!» diye haç çıkardı.

Bartolini'nin yüzü anide kırıcı, sonra omuzunun üzerinden «Çabuk anahtarları getir Giuseppe! Allah aşkına çabuk ol!- diye bağırarak asansöre koştu.

Bartolini'yi sadece yeğeni Ricci ve ikidebir, bir şişe viskiyle ziyarete gelen âl cena^ bir Romalı hısımlı gözüyle gören. Giuseppe, ağzı bir karış açık, onun arkasından bakakakh.

Bartolini asansöre varınca düğmeye bastı, hayatı o asansörün inişine bağlıymış gibi bir tavırla ki büküm, olmuş, telâşla bekledi,

Giuseppe'ye tekrar: «Pasoları, aptal, pasoları» diye bağırırken yüzü vahşi bir hayvanınki gibi kararmıştı.

Giuseppe ufak da resine gitti, sonra ev telefonunun yanındaki bir kancadan bir deste anahtar aldı-

Tekrar hole çıktığında, Bartolini hâlâ aynı vaziyetteydi, asansör de aşağı inmiyordu.

Bartolini anahtar destesini GIUSEPPE'den kaptığı sırada ecel terleri döküyordu, sonra asansör hafifçe tok bir sesle inince Bartolini hemen demir kafesi yana sürdü.

— «Çabuk polis ve bir ambulans çağır, onlar gelene kadar da buradan ayrılma. Binadan kaçmaya çalışan olursa mâni ol!» diye bağırırdı.

Sonra asansörle yukarıya çıktı, Giuseppe, çınlayan holde-

ağzı hayretten bir kere açık kalakalmıştı.

Ricci Bartolini muhakkak aklını oynatmış olmalıydı, Giuseppe kendisine yarması¹ söylenmiş şeyleri mihaniki bir şekil de yaparken o ciddi tebessümlü ve tatlı dilli yeğenini derin derin düşündü.

ON BİRİNCİ KISIM

Barclay biraz da yalpalayarak kalktı, teras pencerelerine gitti. Bu, pencereler çekme katın terasına çıkıyordu. Fakat Barclay) dışarı çıkmadı, yalnız pencereleri aralayıp baktı. Haftanın bir yağmur çiselediğini anhyana kadar.

Şubat hemen hempa geçmişti. Capri'de ve yakın zamanlara kadar Roma'da hayatım tehdit eden tehlikeden uzaklaşmış, artık emniyeteydi; Brenda düşüncesiyle çok mesuttu; fakat hemen evlenebilecek gibi hür olmadıkları için 'cinde derin bir esef hissi duydu. Gizli ilişkilerden hazetmeidi, fakat bu seferk münasebette tasarlanmış, önceden plânlanmış bir şey olmadığını düşünerek biraz olsun rahatlıyordu.

Tekrar kahve sehpasının yanı başındaki koltuğuna döndü; dimağı biraz bulanıktı, ve soğuk Şubat havasından dolayı da odanın kapıları pencereleri sıkı şekilde kapatılmıştı. Bir an kendikendine perdesüsünün sırtına geçirdiği gibi sokağa, inerek blokun etrafında bir tur atmayı düşündü. Bunu yapacak olursa, peşinen Bond'a telefon edip bildirmesi lâzımdı, hal böyleki Bond'un onun, bu saatte bir yürüyüşe katiyen izin vermediği- muhakkaktı. Bir gece evvel bir tehlikeyi göze almıştı ve James Bond'a böyle bir şeyden bahsetmemiş olduğu halde: Gizli Servis'in adamının bir gece evvelki macerasından herhal de haberi vardı. Belki de bzzat takip etmişti dün gece kendisini..

Urperdi: Dün gece yalnız başına çıkmakla delilik etmişti. Şimdi yine aynı tehlikeyi göze almaya kalkışması düpedüz kendi ölüm fermanının altına imzasını eliyle atması gibi bir şeydi, bilhassa Brenda i'e arasında ne yapacaklarına da artık kesin bir karara vardıldıktan sonra Roma'dan ayrılmaya ve sadece birkaç günü kalmış olduğu için ebediyetin suratına kahkahayla gülebilirdiV

Tekrar kalktı, bir bloknot buldu, kalemimi doldurdu ve oturup Brenda'ya uzun bir mektup yazmaya kofuldu; Daha kâğıdın üzerine derdini döymeye başlamadan, bir gece evve-

lini hatırlamak gibi bir kaprise kaptırdı kendini. Ne zaman dün geceki La Cisterna faslını 'düşünmeye' başlasa, mutlaka hatırlaması gereken yüzlerce teferruat çıkıyordu.

Tam o anda kapının zili çaldı. Bir yazıda veya hayattı bir faslın sonu kadar kes n, âni bir zil sesiydi bu;

Barclay bir saniye boltu/ğunun arkalığını kavrayarak kalktı, kapıya yürüdü; onun kilidini açtı, zinciri çıkarmadan onun müsaade ettiği nisbette santim santim araladı kapıyı

Hurst'tü gelen- Barclay zinciri çıkarıp onu içeri aldı.

Hurst: «Buraya bak,» dedi: «Seni gecenin bu saatinde rahatsız ettiğim için çok mütesirrim, oğlum; fakat bir çıkma-za girdim de ondan geldim.»

Barclay: «Gel 'çeri, gel, hoş geldin» dedi: «Ben de can sakıntısından patlıyorum: Otur da birer tane çakıştırılın karşılıklı.»

— «Ah... vallah, içmesem daha iyi olacak herhalde.»

Hurst; Barclay'in hayli içmiş olduğunu onun ağız kokusundan anlamıştı. Bu hoşuna gitti. Bir kedi kadar sinsice ilerledi, kendinden tamamen emindi artık.

— «Saçma!» Barclay Hurst'ün koluna vurdu eliyle. «Bir kadeh iyi gelr.»

— «Bilmem ki...» Hurst tereddüt etti. «yalnız evvelâ taracadan bir şeyi kontrol etmeme müsaadeni isteyeceğim:»

— «Bu saate mi? Dışarıda yağmur yağıyor, az evvel baktım.»

— «Ah, bir dakika bile sürmez benimki. İzah edeyim; Roma'nın arioli üzerinne durmuş bir helikopterden bakıldığı zamanki görünüşünü yazıyorum, fakat pusula ile tesbit ettiğim bazı yerleri karıştırdım. Ne yazık ki, elimdeki haritanın üzerinde yön işaretleri de yok.»

Barclay: «Anlaşıldı» dedi. «Fakat bunun için bir pusulaya ihtiyacın olacak değil mi?»

Hurst ceketinin mendil cebinden bir dolmakalem çıkardı:

— • «Benim pusulam var, dolmakalemimin tepesinde: Pek doğru) göstermiyor, ama işimi görür herhalde.»

Barclay) gülümsedi, fakat bu tebessüm biraz çarpık gibi geldi Hurst'e.

• — «G t bak öyleyse: Dur, ben sana teras kapılarım açayım. Herkes açamaz o kapıları, çünkü kanat tutukluk yapıyor.»

Bir saniye kapının tokmağıyla oyalandı, sonra teras kapısının iki kanadı birden ardına kadar açıldı, yağmurla ıslan-

mış bir hava cereyanı ağır perde'eri dalgalandırarak içeri doldu.

Hurst terasaya çıktı, birkaç saniyede etraftan kimsenin kendiler ne bakmadığını, ve terasa korkuluğunun kenarına kadar yaklaşmadıkça da katiyen aşağıdan görülmeyeceğini anladı. Teras iki metre enindeydi ve korkuluk ta olifun olsun altmış santim yüksekliğindeydi. Çiseleyerek yağın bir yağmur terasın zerrinini yıkıyordu.

Dolmakalemini tekrar yerine takmış olduğu için Hurst'un iki eh de serbesti ve Barclay kapıdan terasa çıktığı sırada Hurst başını omuzlarının arasına çekti: Şimdi kendisine ödeyecekler' parayı hakkecekti, çünkü Barclay de peşinden terasa çıkıyordu.

Hurst zerre kadar merhamet hissi duymadan, buz gibi; ve yüzünü döven yağmur zerreciklerine aldırmandan, Barclay'in yanma gelmesini bekledi. Sonra garip bir şey oldu.

Hafif sarhoş olan ve havanın ani soğukluğuyla bir an şaşalaybn Barclay tökezlenir gibi oldu: Ayağı takılınca, arkada itilmiş gibi, koşarcasına Hurst'e doğru geldi.

Barclay iki elini öne doğru uzatmıştı. Hurst bir boksörün yenik düşmüş hasmı yere yıkılırken yaptığı gibi seri bir çevik bir hareketle yana kaçtı, Bardav tamı hizasına geldiği sırada da birden kollarını uzattı, onun bir kolunu kavradığı gibi, bir manivela gibi kullandı, sonra sanki o kol bir yabanın sapımış gibi onu çekip çevirdiği gibi Barclay" havaya kaldırdı, havada döndürdü, terasın kprkufuğu üzerinden aşırıp dışarı sür->di Öyle ki Barclay'in vücudu bir takla atarak havalandı, dönerek boşluğa fıradı.

Barclay havada Hurst'e bakakaldı, bir an havada adeta asılı gib* duruken dehşetten donmuş kalmış vaziyette baktı, sonra bir çığlık attı. Çığlığının çatlak sesi 100A ile avluyu üç tarafından çeviren yüksek blok binaların duvarları arasındaki zifiri karanlık kanyonunu doldurdu.

Sonra Hurst sürade, metotlu bir şekilde harekete geçti.

Hemen terası geçin içeri girdi, ayaklarını sırayla kaldırıp -tabanlarının altını bir mendille iyice sildi: Bu sayede Barclay' in dairesini geçtiği sırada zem'ni kaplayan halının üzerinde en ufak bir ayak izi dahi bırakmadı. Sonra dairenin kapısını açıp •çktı, arkasından kapıyı çekip kapadı, asansöre gitti, tam kendisini aşağı indirecek düğmeye basacağı sırada asansör çukurundan, asansörün ayağı gönderilmesini isteyen bir İtalyanın avaz avaz bağırıldığını duydu.

Ağzı çarpıldı Hurst'ün: Bir saniye daha gecikirse aşağıda ki adam asansörün kontrolünü ele alacak, sonra asansör içinde kendisiyle birlikte aşağı iniverecekti. Asansörü kendi katında durdurmak için kat hizasına indiği saniyede tehlike düğmesine basması gerekecekti: Neticesi ne olursa olsun, artık düşünmü yordu: Bir saniye sonra asansör kendi katı hizasında durmuş, Hurst dışarı fırladığı gibi dairesine girm ş kapıyı içeriden ki- l demiş, arkasından da sürgüsünü sürmüştü.

Sonra dikkatle şöminenin önündeki koltuğa gitti, mukav va şeklin yanma oturdu, o şekil hemen raptiyeyle tesbit ettiği yerden çıkardı, ateşe attı. İnce mukavva süratle yandı.; geriye en ufak b r alâmet bile kalmadı-

Dışarıda bir yerlerden ve yukarıda ayak sesleri geliyordu.

Hurst hemen yatak odasına gitti, pijamasının! üzerine giy- diği elbiseleri çıkardı, sonra robdöşambrmı girdi, sırtından çı- çaidığı ebisenin üzerindeki yağmur damlalarını bir beze em- dirdi, sonra elbisey. fırçaladı; gardroba astı: iskarpinlerini iti nayla tetkik etti, onları bir kere daha mendiliyle sildi; sonra bir ayakkabı rafına yerleştirdi: Arkasından da mend li yıkadı, banyoya astı:

Oturma odasına döndüğünde kendine bir bardak domates suyu doldurdu ve onu ağır ağır içti ağzı biraz kurumuştu:

Şöminenin önüne keyifle kuruldu! esnerken alalâde bir in sandan farkı yoktu: renks z gözleri şöminedeki ateşlere gör- meyen nazarlarla bakıyordu: Daha şimdiden profesyonel katil likten çekilme işini plânlamaya başlamıştı., Maziyi, Barclay de- dahil, tamamen unutmuştu:

Giuseppe'nin zaten paralanmış olan sin rlerini bir kere daha paralayana birinci katta teras dairesinde oturan Amerika- lı oldu: merdivenlerden paldır küldür birinci antreye ind';

Ve Giuseppe'ye doğru geirken. «Aman Allahım» diyordu* müthiş bir kaza o'du dışarıda. Yukarıdan biri düştü aşağıi: Benim .terasımın korkuluğuna çarptı, sonra bit şik apartma- nin avlusuna düştü: Çabuk bir doktor!»

Giuseppe donuk bir bakışla ona bakakaldı, adamın söyle- dikleri içinden yalnız bir tek kelimeyi. «Doktor» kelimesini kavramıştı.

Amerikalının az evvel Bartolini'nin bahsettiği şeye temas ettiğini anlayınca sadece ellerini, uzatıp omuz silkmele iktifa etti, gerekli yerlere telefon etmişti. Bu Amerikalıyı çileden çıkardı âdeta:

Başını ileri uzattığı gibi güreledi. «Allah belâsını versin»

Birden Giuseppe'yi kolundan kavradı, hışımla, hızla merdi vene doğru çekti. Giuseppe; hadiseler biraz geç haber almış Amerikalıya, hiç olmazsa bu defa, mukavemet etmezse iyi ede ceğini hissetmişti.

Bartolini se Giuseppe'den aldığı pasoyu kullanarak Barc- lay'in apartmanına girerken hiçbir şeyi gözden kaçınmadı.

Çifte kanatlı terasa kapıları ardına kadar açık, perdeler de rüzgârla tembel tembel sallanıyordu.

Koltuğun yanbaşmdaki sehpanın üzerinde boş bir bardak bir şişe, yarım dolu bir sürahi, ayrıca b r dolmakalemlerle bir de bloknot vardı;

Bartolini, hemen kapının ağzına gitti, gözlerini kısarak karanlığın içine baktı. Bulunduğu yerden bakınca karanlık ve ince ince yağan yağmurun hafif gümüşü pırıltısı müstesna, h'ç bir şey görmüyordu): Teras odadan taşan ışıkla parlıyordu, ve tarasın üzerinde hafif çizikler vardı. Teras boştuU. Tıpkı daire gibi.

Bağırının Barclay olduğuna hiç şüphe yoktu ve o anda aşağıda yatmakta olan cesedin Barclay'e ait olduğuna da hiç şüphe yoktu.

Bartolini hürmetkar bir hareket yaptı,

Kendi yenilgisinin: sefaleti yüzünden gözleri yaşarmıştı. Sanki Barday'i o emin hayatından ölüme Bartolini kendi it- miş g.bi.

Sonra telefona gitti, altı rakam çevirdi ve Binbaşı de ko nuştı. Arkasından tekrar bir numara çevirdi, bu defa James Bond'la konuştu. Ondandı sonra da yapılacak pek az şey kalmış h.

Dairenin kapısını kapadı, yüreği ezik, ağır ağır memmer merdivenden aşağıya irmeye başladı. Antreye inmesi bir hayli jürdü; oradan indiğinde de ambulans gelmiş, ayrıca holde de iki karabinyeri bekleyiyordu.

Barclay binadan dışarıya doğru düşmüş, düşüş hızıyla te .as katının korkutyjigunaçarpmış, sonra havada dönerek -ora- dan, da bir beş metre aşağıdaki komşu binanın avlusuna fırla- mlgfê;

James Bond telâşla avluya indi, onu görünce Bartolini ifa de almakta olan karabinyerinin yanından ayrıldı, onun yanma geldi. Ambüansla gelenlerden biri doğruldu: «Morte» dedi.

James Bond'un yanında duran Bartolini mihaniki bir şek î de tekrarladı, «ölmüş»

James Bond, Barclay'in cesedinin yanına çömeldi, onu kısaca muayene etti. Bir saniye sonra da ayağa kalktı.

— «Bartolini?»

— «Buy'ijun, Mr. Bond»

— «Bu ambulansdara söyle, derhal Barclay'i İngiliz Elçiliğine götürsünler: Sonra hemen Giuseppe'nin odasına git, oradan Elçiliğin hususi doktoruna telefon et, derhal Elç lige gitsin. Vaziyeti kısaca anlat kendisine»

Bartolini'nin içinde ufak, ateşi, bir ümit belirir gibi oldu hemen Bond'un kolunu kavradı:

— • «Mr. Barclay ölmemiş mi?»

Bond başıyla bir işaret yaptı: «Korkarım ölmüş, fakatı yine de cesedin Elçü ğe götürülmesini isterim. Bu, haberin bütün Avrupaya yayılmasını istemiyordum. Çabuk toz ol, göreyim seni.»

Amerikalı ile Giuseppe ise avludaki o küçük gurubun yu karısında teras korkuluğunun kenarından aşağı bakıyorlardı. Onların da yukarısında çekme katın açık teras kapılarında di sarıya gür bir ışık seü dağılıyordu, fakat ne o sarı ışık, ne gümüş gibi yağın yağmur ne de kadife karanlığı Barclay'in havada uçan vücudunu durdurmaya muvaffak olabilmişti'.

Barclay'in cesedini alıp götürmüşlerdi, Bartolini geri* döndü. James Bond cesedin yakınında bir yerde yatan yarı açılmış muazzab durulmuş halıyı gösterdi ona. Halının uzunluğu beş metre kadardı ve gevşek bir şekilde sarıldığı için de rulonun kalınlığı hemen hemen bir metreyi buluyordu.

. — «Nereden ge'd bu hah?» diye sorju:

Amerikalı başlarının, üzerinde teras korkuluğundan aşağı eğilerek bağırdı. O benim halım; Bu sabah havalansın diye teras koymuştum.. O Allahın belâsı kediler üzerine işemişler,: Kokuyordu, onun üzer ne hahıy dürerek terasa korkuluğun kenarına dayadım galiba...»

Amerikalı, aşağıya düşen halının oynadığı mühim rolü bir den kavramış gibi, sözünü yarıda kesti: «Sakın...» dedi ve sustu;

James Bond, Bartoini'ye döndü: «Tahminimde yanılmıyor sam, Barclay düşerken durulmuş vaziyette korkuluğa yaslanmış halıya çarpmış: Yüzünde yara bere yok^u, fazla kan akmamıştı, muhtemelen pnun için... halıya çarparak havaya sıçramış olmalı;»

Bartolini için bu sözler pek teselli verecek şeyler değildi. Sonra Binbaşı hadise mahalline geldi. Artık Barclay'in nasıl ölmüş olduğunu ve öldürüldü ise kimin tarafından öldürüldüğünü bulup meydana çıkarmanın zamanı gelmişti.

Binbaşının yüzünde muazzam bir serveti heba etmiş, borç olarak aldığı bir başka serveti de bir elde oynamaya hazır bir insanın perişan fadesi vardı. Asansörle çekme kata çıktıkları sırada Bond da derin bir sessizlik içindeydi. Bartolini ise gözlerini önüne eğmiş vaziyette duruyordu. Konulurken kekeleye, hatalar yapmaya başlamıştı.

Çekme katı inceden inceye gözden geçirdiler, terasın zemininde yağmurun hemen hemen tamamen yıkamak üzere olduğu birkaç ince çizgiden başka hiçbir şey bulamadılar.

Binbaşı: «Ama neden terasa çıksın? Neden?» diye tekrarlardı.

James Bond kımıldandı; hafifçe öksürdü: «Herhalde biraz taze hava almak için... Kapıyı açmış, terasa çıkmış, sonra ayağı kayarak düşmüş olabilir: Teras kâfi derecede kaygan, sonra sehpanın üzerindeki şişe de birkaç tane içmiş oldumu gösteriyor,»

Binbaşı: «İşin o tarafı otopside anlaşılacak,» dedi: «Fakat akli başında kimse kalkıp kaygan bir terasta kayarak altmış santim yüksekliğinde bir korkuluktan aşağı uçmaz.»

Bond başıyla tasdik etti onun sözlerini: «Biri itti şu halde or,u:...»

— «Barclay bu terastan aşağı düşecek kadar budala bir insan olamaz. Onun kendiliğinden düzmemiş olduğunu ispat edebilirim, meğer ki hayatına son vermeyi kararlaştırarak atlamış olsun... Bırak AU'ahını seversen, James, o kadar aşağıya düşmüş ki; bitişik avluya düşmeden önce Amerikalının terasının korkuluğuna çarpmış!»

— «Ama burada da kendisinin bir ziyarete'si olduğunu varsa bile o ziyaretçinin hâlâ blu binada olduğunu gösteren en ufak bir alâmet yok.»

— «Varsa, bulacağız...»

Bond: «Bir intihar olamaz mı?» diye sordu.

Binbaşı boş nazarlarla baktı Bond'a birden. «Neden intihar etsin?»

Bond omuz silkti: «Belki kadın yüzünden,»

Binbaşı boş nazarlarla ona bakmaya devam etti, sonra Bond birdenbire atddı: «Beni dinle, Binbaşım, hâdiseyi en

normal şekliyle ele alıp mütalâa edelim, ben budala değilim, budala yerine konulmaktan da hiç hoşlanmam... Bu işe birlikte girdik, tek çâremiz Barclay'in ya intihar etmiş, ya itilerek, yada kendiliğinden düşmüş olduğunu ispat etmek... Evvelâ ikinci ihtimali ele alalım; tahkike başlayalım:»

Binbaşı hemen cevap vermedi, sonra küçük sehpaye gitti. «Barclay bir mektup yazmaya hazırlanıyormuş,»

Bond başıyla viski ş şişini işaret etti. «Herhalde ilham gelsin diye içiyordu,»

Bunum üzerine Binbaşı döndüğü gibi, Bond'u yüzledi. Uzun boylu, zayıf bir adamdı ve şimdi bakışlarında zerre kadar dostluk ifadesi yoktu.

— «Şimdi başlayacağız tahkikata,» dedi: «Başlayacağız ve Allah şahit ya, bu işdeh sen sorumlusun, James. Sana durumu etrafıca izah ettim; elimin altındaki en kabiliyetli adamı sana yardımcı olarak verdim, yine de o zavallının, o terastan aşağı uçmasına mâni olamadın. Belki Barclay bir kahraman değildi, hattâ tam bir erkek bile değildi, fakat onun senelerce soğukkanlılıkla yaptıklarını, pek az insan yapabilir. Benim arkadaşım sayılırdı, nasıl okju da o terastan aşağı uçtu, bunu bilmek isterim ve bunu bilene kadar da Roma'da kalacağım»

Hemen çekme katın altındaki dördüncü katın dairelerini gezdikleri sırada, bir karabinyeri de onlara refakat etti.

Bartolini, Bond'un yarımında huzursuz, kıpırdanıp duruyor, ne yapacağını bilemiyordu,

Hurş'ünkinin tam karşısındaki dairenin zilini çaldıkları zaman bir müddet kimse cevap vermedi, tam Binbaşı ikinci defa zile basmak üzereyken kapı açıldı, yaşlıca bir İtalyan kapı aralığından gözlerini kısarak onlara baktı. Karabinyeri kendisini takdim etti, İtalyan hemen tiz bir sesle, aralıksız konuşmaya başladı.

Binbaşı, Bond'a döndü: «Etten bahsediyor, Amerikalının terasına bir lokma bile atmamış; Hem zaten kedileri de sevmezmiş, başkaları atıyor eti, diyor. Amerikalının terasını kediler için et atmadığını söyleyip dfruyor.»

— «Evet,»

— «Öyleyse o kedili adam bu olmalı.»

İçinde çok az mobilyası olan ve çok zayıf bir ışıkla aydınlatılmış daireye girdiler, karanlık bir odadan bir kedi, sessiz sadasız çıktı, gayet zarif bir hareketle bir masanın üzerine, oradan da ihtiyarın omuzuna sıçradı.

Sinyor Pacci yıldırımla vurulmuş gibi büzüldü: Binbaşı «Demek kedilerden hoşlanmıyorsunuz, Sinyor Pacci?» dedi.

Sinyor Pacci hemen kedinin sahipsiz olduğuna, onu sokak ta bulup yalnız olduğu için acıyarak aldığına dair binbir sözle kendini savunmaya çalıştı.

Bond; Bartolini'ye: «Amerikalı herhalde haklı» diye fısıldadı: «o terasa" atılan et bahsinde»

Daireyi üstünkörü gözden geçirdiler, bu arada yatak odasında bulunan Sinyora Pacci'yi de rahatsız ettiler. Dört adamın hiç konuşmaması ihtiyarı ürkütmüş gibiydi, karabinyeriye yal varırcasına bu aramanın sebebini sorduğu zaman, sebep kısaca kendisine izah edildi.

Adam birdenbie boşalmış bir zemberek kadar rahatladı, gülümedi; zıpladı, elleriyle - kollarıyla birtakım hareketler yaptı, nihayet kendilerini oradan kurtarana kadar akla kararı seciler, Barclay'in ölüm sebebi hakkında bir şeyler öğrenebilmelerine yarımı olacak bir şey bilip bilmediğini Sinyor Pacci'ye sormakla büyük hata etmiş olduklarını anlamışlardı,

Pacci hiçbir şey bilmiyordu, ama bunu ifade edene kadar da lâfi epeyi uzattı.

Tam oradan ayrıldıkları sırada ihtiyar tıslar gibi bir sesle Bartolini'yi çağırdı.

Binbaşı da ona seslendi: «Orada işin bitince; sağdaki daireyi gözden geçir; Bartolini»

Bartaüni; Sinyor Pacci'ye döndü: «Ne var; söyleyin bakalım; Sinyor?» dedi.

— «Bir şey geldi hatırma; Sinyor- Siz fena bir adam arıyorsunuz değil mi?»

— «Evet»

Sinyor Pacci yüzünü buruşturdu, sonra holün karşı tarafındaki dairenin kapısını gösterdi. «Şu karşıda oturan adam İngiliz, gece hep tak, tak; tak insanı deli edene kadar takırtı yapıyor- Benim Peppina bile artık dayanamıyor- Ufacık bir makinesi var, beni kızdırmak için boyuna tak tak tak tak ya ,ziyor.»

Bartolini sabırsızlandı: «Bunları ne diye söylüyorsun bana? Saçma sapan masal dinleyecek vaktim yok.»»

Sinyor Pacci şahadet parmağını burnunun yanına uzulamasına koydu gizli bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi bir gözünü kırptı. Sonra birden Bartolini'nin kolunu kavradı, fısıldayarak: «Sor bakalım ona, bu gece nereye gitmiş, sinyor?»

Bartolini, birden: «O da ne demek, Sinyor Pacci- » diye sordu:

İhtiyar Bartolini'nin kolunu bıraktı, dişlerini tıkırdatarak güldü: «Aha... o karşıkı adam durmadan gidiyor geliyor, yukarı çıkıyor, iniyor, çekme k^*taki ahpabının terasından aşağı kedilere et atıyor-. Gidin ş.o.i j ona, sinyor gidin sorun:»

İhtiyar yine güldü kıkır Kıkır, sonra omuzundaki kedinin karnını kaşdı.

Bartolini, ondan daha fazla bir şey öğrenemedi, az sonra da oradan ayrılıp diğerlerine kaüdü.

Hurst'ün kapısı hafifçe aralandı, kapının içeriden kısa bir zincirle tutulduğu belliydi. HurSB, James Bond'u görünce, zin ciri çekti, kapıyı ardına kadar açtı

— «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Mr: Hurst, fakat çok fena bir kaza oldu. İsmim Bond;»'

Ufak deri kaplı bir kimlik kartı gösterdi muhababına.

Hurst bayağı şaşalamıştı: «Buyurun içeri, lütfen, Mr. Bond. Ne oldu? Bir kaza mı dediniz?»

Oda sıcaktı, şöminede bir ateş yanıyordu. Bond bir bakışta görmesi lâzım gelen herşeyi görmüştü: Şöminedeki, yazı makinesini yerde koltuğunun yanbaşımdaki buruşmuş gazeteyi, açık domates suyu konservesini, ve daktilonun yanbaşımda muntazam bir şekilde duran yazı kâğıtları destesini-.

Hurst: »Neredeyse yatıyordum» dedi; «Sizi kapı önünde bekletmedim umarım... Şömine önünde uyluyakalmıLşım.»

Gidip radyoyu kapattı: «Nedir mesele? Bir yardımım ola bilir mi acaba size?»

Bond: «Çekme katta oturan Mr: Barclay'i tanyor dunuz değil mi?» diye sordu,.

Bond'un mazi siğarasıyla konuşması Hurst'in dikkatinden kaçmamıştı. (Alan Barclay'i mi? Tanımaz olur muyum? Ama...)» Cümlesini tamamlamadan bıraktı.;

Bond, Hurst'ten gözlerini ayırmadan korktu: «Barclay biraz evvel çok kötü bir kazaya kurban gitti, terastan düştü:» Hurst'ü gözden kaçırmadan ilâve etti. «Barclay öldü»

Hurst'ün yüreği manda yüreği kadar olmnıştı sevincinden. «Ne diyorsunuz: Bu doğru olamaz. Mr. Bond. Siz... siz...»

Devam edemeyip sözünü yarıda bırakmıştı,

Bond: «Bu işte kötü bir manevra olmadığından emin bulunmak istiyoruz Mr Hurst» dedi.

Hurst: «Kötü bir manevra mı?» diye soludu. Sesinde isterik bir ton vardı âdeta.

— «Barclay kendi mesleğinde, çok mühim bir adamdı..

Hakkında ne biliyorsanız hepsini öğrenmek isterim. Ayrıca dairenize de bir göz atmam lâzım»

•— «Buyrun tabii. Fakat bil... bilmiyodum. Oh, çok, ama çok korkunç bir haber bu. Ne zaman oldu?»

— «Yirmi dakika önce»

Bond odanın içinde kati, kararlı bir insanın tavıyla dolaştı: «Ben hiçbir şey duymadım. Ama radyom açıldı, üstelik te uyukluyordum.»

Bond raştgele: «Bir şey duymadınız mı hiç?» diye sordu

Hurst'ün ağzı hayretle açıldı, «Hayır, duymadım: Hiç bir şey duymadım»

Bond odalara bir bir girdi, el yoidamıyla elektrik düğmelerini bulup çevirdi, çelik bakışlarıyla etrafı tanyıyor, hiçbir şey gözden kaçılmıyordu.

Hurst peşinden geliyordu. «Barclay'i severdim: Pek yalnız bir insandı. Zaten onunla da bu yüzden tanışmıştık: Bir gün merdivenden inerken kapımı aralık görmüş. v u r u p içeri girdi. Çok hoş sohbet bir insandı:Billhassa viski çekerken:»

Hurst keyfi kaçmış gibi bir hareket yaptı: «Ne var ki, ben içki seven bir insan değilim:»

— «Fakat dairenizde viski bulunduruyordunuz, değil mi?»

•— «İtalyan ziyaretçilerim için bulundurum, Mı-, Bond. Kozytours'un mümessili olduğun için firma hesabına misafirlerime elimden gelen hizmeti esirgemem. Viskinin çok iyi sohbet kapısı açtığını tecrübeyle bilirim»

Bond, Hurst'ün yatak odasındaki elektriği söndürüp gömme dolapla büfenin önündeki daracık koridora saptı: «Nelerden bahsedirdi Mı. Barclay buraya geldiği zamanlar?»

Hurst onun ardından yürüdü. «Herşeyden,' Hayli gezmiş, görmüş bir adamdı: Çok seyahat etmişti Tatlı seyahat hikâyeleri anlâırdı.. Bir insandan bahsederken birkaç kelimeyle bir portre çizirdi»

— «Ne gibi insanlardan bahsederdi?»

Hurst kelime arıyordu konuşmak için: «Ne bileyim... gezdiği yerlerde tanıştığı kimselerden bahsederdi.. Şu anda- hiçbir hatırıma gelmiyor: Çok tatlı konuşurdu demek istiyorum: Bir sohbe koyuldu mu rahatça anlatır, dulurdu:»

Bond banyoya girmişti. Aynadan aşağı buğudan meydana gelmiş su damlacıkları minicik çizgiler halinde akıyordu. Bond bir havluya dokundu, ıslak olduğunu gördü: Küvetin içinde deliğin etrafında birikmiş sular vardı, radyatörün üzerinde de bir mendil)J.irH.yordu.

— «Banyom çok dağınık, biliyorum. Bir duş almıştım, sonra şöminenin önünde oturmaya karar verdim. Memleketten uzakta şömine ateşine hasret kaldık.»

Bond tekrar oturma odasına döndü. Sonra elleri arkasında kenetli, sırtını şömineye tutarak ayakta durdu: Yüzünün samimi ifadesi Hurst'ü zerre kadar aldatmamıştı.

— «Bir kadeh içki almaz mıydınız, Mr; Bond?» diye tek-
M etti.

Bond, şaşılacak bir şey yaparak, alacağını söyledi.

Hurst bir sıra kitap rafının üzerinde bulunan gömme büfeye gitti, bir çit sesiyle büfenin kapısını açtı: «Nasıl alırsınız viskiyi, Mr. Bond?»

— «Suyla... lütfen.»

Hurst, Bond'un, şaryöden sarkan sahifenin satırlarını bakışlarıyla tarayacağını bilerek su almaya gitti, sonra su dolu bir sürahiyle döndü. Sinirli sinirli gülererek sürahiyi koydu; «kusura bakmayın» dedi «Alan benim içki içmeyişimle alay ediydi, fakat ne yapayım, bir türlü alışamadım.»

Bond: «Barclay hiç hayatını nasıl kazandığından bahseder miydi, Mr: Hurst?» diye sordu.

Hurst dikleşti: «Bu sorunuz gayet tuhaf:» Başını salladı «Hayır: Hiç bir zaman bahsetmedi.»

— «Fakat muhakkak söz arasında bahsetmiş falan olmalı»

Hurst, donuk gözlerle baktı Bond'a: «Bilmiyorum: Siz bahsini açınca bayağı hayret ettim. Ne işle müşgüldü, Alan?»

Bond viskisini içti: «Hayli özel bir işi vardı. Neyse... İçkiye teşekkürler. Belki sizi tekrar ziyaretle gelirim, burada ne kadar kalacaksınız?»

— «Bir hafta daha zannederim. Bir seri tur için sabit bir fiyat üzerinde otel ve lokantalarla anlaşmaya çalışıyorum. Fakat. İtalyanlarla böyle şeylerde anlaşmak son derece güç iş, Mr. Bond.»

Bond çıkıp gittikten sonra Hurst kapıyı kapadı, zinciri tekrar yerine taktı. Sonra dairenin içinde bir tur attı, nihayet az evvel Bond'un durmuş olduğu yerde durup onun baktığı tarafta baktı.

Hurst'ün donuk bakışlarından hiçbir şey kaçmadı. Haki-¹ kafi kurnaz adamlardan gizlemek kolay değildi, bunlu büyüyor-
<du. Yine de, telâşa kapılmadan, uykuya dalmaya hazırlandı:

Birinci kattaki Amerikalı durmadan konuşuyor bu sırada. da karısı, elleri kucağında, bir divana oturuyor, Binbaşı da dinliyordu.

— «Ne haldeyim, bilemezsiniz, Binbaşım: Bir daha örmüm boyunca öyle bir şey görmek istemem. Dediğim gibi, terasa çıkmış, o yukarıdaki adamı kedilere et atarken yakalamak için bekliyordum. Kediler terasın nihayetinde, karanlıkta doluşup duruyorlardı. Bir ara yukarıda, çekme kattan etrafa bir ışık saçıldı, sonra bir şey hızla yukarıdan aşağı uçtu, teras duvarına dayadığım hahya çarptı, aşağıya düştü.»

Amerikalı elini saçlarının arasından geçirdi.

— «Düşerken bağırды, çığlık gibi bir şey attı, zaten o çığlık üzerinedir ki başımı kaldırıp yukarı baktım, düşen o siyah gölgeyi gördüm.»

Binbaşı: «Acaba çığlık birdenbire müthiş bir âkibetle karşılaşıya olduğunu anlayan birinin çığlığı mıydı? Yani ayağs birden kaymış ta, ne şekilde öleceğini anlamış birinin çığlığı (bi mi?»

— «Evet. Bence aynen öyleydi; Zorla atılmış, dehşetle fırlamış birçığlık»

Vakit gece yarısı geçiyordu. Binbaşının yorgunluktan avurtları göçmüştü, ortada da Barclay'in nasıl ölmüş olduğunu gösterecek bir şey, ama en ufak bir şey yoktu:

! Binbaşı, Bartolini'yi nihayet kabaca ve hiçbir talimat vermeden yanından uzaklaştırmıştı.

Ve şimdi, Bartolini, gece yarısından çok sonra, başı dik; ayakları pedalların üzerinde, elleri direksiyonu sıkı sıkıya kavramış; Romatan caddelerinden Vespa'sim rasrtege sürüyor, düşünmeye çalışıyordu.

Barclay'in ölümü hayatına bir facia getirmişti; çok seneler önce kendisini Binbaşım ayağına getirmiş, o günden bu yana da bir daha pek duymadığı korkunun karanlık gölgesi nihayet o gecenin sabaya karşı bir saatinde tekrar üzerine düşmüştü.

Basının etrafında şarapneller feci şekilde patlamış. Roma'nın kaldırımlarında parmakları kan içinde sürünerek ilerlemiş yabancı bir şehirde kimsesiz bir çocuk kadar yalnız kalmıştı: Bütün bu'ardan kendisini çekin kurtaran Binbaşı olmuştu,

Şimdi de. efendisi Via Archimede'deki blok apartıman sakinlerini sıkıştırarak gerçeği öğrenmeğe çalışırken, Bartolini "vespasını Trayestere'den sürdü. Monte Mario'ya tırmandı, yağlı tramvay rayları ve bir sürü mevdanlardan geçerek tekrar indi. Çamur rengi akan kabarık Tiber nehrini aştı. Aventino'yu katetti.

Beyninde düşünceler ayaklarını sürüyor, ufak tefek şeyler bir takım sesler, manzaralar ve konuşmalar geçiyordu. Nihayet bir şeyler belirdi hayalinde. Forum yakınlarında motorsikletini durdulup indi, sonda tekrar binip hareket etti.

Nihayet yeniden kendi yerine geldi, motorsikleti yerine koydu, odasma çıktı.

Sabahleyin James Bond'u görmeye gidecek, ona acayip şeylerden bahsedecekti.

Bond, canından bezmiş bir halde 1001A'nın karşısında duran Binbaşının arabasına bindi.

Binbaşı bir eü direksiyonda, öteki ön kanapenin arkalığı üzerine uzatmış halde oturuyordu.

James Bond: «Doğruca Elçiliğe gitsek daha iyi ederiz herhalde: Belki de kurban bize kendisini kimin öldürmeye kalkmış olduğunu söyleyebilir» dedi.

Binbaşı ağır ağır başını çevirdi. Gözleri soluk benzinde iki ışık çizgisi gibiydi. «Ne dedin James? Ne dedin?»

ON İKİNCİ KISIM

Brenda, Alan Barclay çekme katın terasından fırlatıldıktan sonra; blundan habersiz; o sabah; saatlerdir yürüyordu.

Şimdi de Via Veneto'daydı. Caddede birkaç mevsim dışı turist geziyor, daracık yaya kaldırımlardan Romalılar ve cübbeli rahipler telâşlı adımlarla geziyorlardı: Bulutar yeni yağmurlar vadeden bir edayla alçalmıştı.

Brenda, rastge'e birkaç çehreye baktı, fakat kimseyi göremiyordu. Bir ara bir seyyar satıcı "Hanım," diyerek kendisine seslendi, elini uzattı, fakat ne adamın dediklerini kavradı ne de sattığını anladı. Sonra Via Veneto'da, Doney' yakınlarında kocası Tom Mailine ile karşılaştı: İkisi, de *hu* karşılaşmayafazla şaşmadılar. Brenda yine bir rüyada gibi yürümesine devam et'Ö, fakat bu defa kocasının eli onun hemen dirseğinin yukarısından kavramıştı; bir dakika sonrada Doney'de bir masaya oturdular, bir garson getirdiği kahveyi itinayla önlerine koydu.

Brenda tekrar kendine geldiği zaman bu karşılaşmanın garabeti üzerinde düşündü. Kendisinin o taş Capri'de, kocası Tom Malline'i de Londra'da bulunması gerekirken iki Roma da bir caddede karşılaşmışlardı. Brenda Tom Maliine'in yü-

zünde son derece ciddi bir ifade gördü. Burnunun iki yanında iki derin çizgi vardı, köşeli ve sert çenesi de hışımla çıktı, Burnu, genç kadını o örme; zarif koltuğa mihlayan kemerli bir diken gibiydi.

— «Roma'de ne arıyorsun, güzel mi?» dedi «Capri'nin şeh -vet yuvaları seni tatmin etmedi mi?»

— «Sen ne arıyorsun?»

— «Seyahat Konferansının tarihi öne alındı»

Brenda, bir yabancı tarafından, meçhul bir şekilde tehdit ediliyormuş gibi; biraz da korku/ujyla etrafına göz gezdirdi.

— «Capri'den bıkkınlık getirdim» dedi «Adada kimsecikler yok, kendimi çok yalnız hissettim. Bunun üzerine, Roma ya dönüp seni beklemeye karar verdim»

Mailine, gözlerini ondan ayırmadan fincana kahve koyarak: «Pek mükemmel bir yalan değil bu, Brenda» dedi. «Capri'ye neden tatili geçirmeye gitmiştin, sebebini hatırlıyosun, değil mi?»

— «Roma'ya gelmem için başka nasıl bir sebep olabilir? Ama, buranın da Capri'den pek farkı yok. Ölü, soğuk bir yer.» >;

Tom Mailine kahve fincanını dudaklarına götürdü, sonra fincan kenarı üzerinden ona baktı. «Capri'yi bırakıp Roma'ya gelmen için muhakkak bir sebep olmalı. Seni o kadar iyi tanıyorum ki.» Sesinde anide tehditkâr bir ton belirdi. «Roma'ya kararlaştırılan tarihten evvel geleceğimi biliyor muydun yoksa?»

Dikkatle karısını gözetliyordu:

Brenda başını salladı. «Burada olduğundan haberim yoktu. Birkaç dakika evvel caddede karşılaştığımız zamandan önce bir şey anlayamadım. Çünkü burada herkesi göreceğim hatırıma gelirdi de, seni göreceğimi katiyen ummazdım.»

Tom Mailine bir altın sigara tabakasını açarak içinden bir sigara aldı. «Fakat sen bana yalan söylüyorsun, Brenda neden geldin, söyler misin?»

Brenda derin bir nefes aldı. «Pekâlâ, Tom, söyleyeceğim,: Senden ayrılmak istiyorum.»

Mailine sigarasını çakvıağıyla yaktı, sonra etli dudaklarının arasından mavi —• gri dumanı üfledi. «Demek benden boşanmak istiyorsun? Ne sebebe dayanarak boşanacaksın, sorabilir miyim? Kötü muameleye mi? İmtizaçsızlığa mı? Bir İngiliz mahkemesinden boşanma kararı alabilmek için çok daha mâkul sebepler lâzımdır:»

Brenda, heyecanla: «Sebepleri sen biliyorsun, Torn» dedi «çünkü onlar senin eserin. Şimdi de benimle alay etmekten zevk alıyorsun. Capri'ye ikimiz hakkında bir karar vermek üzere, hiçbir peşin fikir taşımadan, tamamen açık bir düşünceyle gittim.»

— «Öyleyse Roma'da işin ne? Kararım çok çabuk verdin anlaşılabilir.»

Tom Mailine bir an ağır bakışlı gözlerle karısını süzerek durakladı. «Orada birle tanıştın, değil mi? Sen âdi bir yalancısın ki, Brenda. Orada bir erkekle tanıştın değil mi? Ve o erkek te kafanı binbir parlak düşünceyle doldurdu değil mi? İtiraf et, öyle değil mi?»

— «Brenda artık hiçbir şeyi gizlemekte mânâ görmedi: «Evet; Evet, biriyle tanıştım- Benim kadar yalnız ve ürkek biriyle.»

— • «İsmi ne?»

— «Söyleyeceğim: Barclay, Alan Barclay»

— «Barclay mi?»

Malline'in sesindeki bir şey, duyduklarına inanmıyormuş gibi bir hal üzerine Brenda başını kaldırıp baktı. «Tanıyor musun onu?»

— «Tanımıyorum. Tanımakta istemiyorum. Ne iş yapıyor? Profesyonel bir evü kadın ayartıcısı mı?»

Pis pis sırttı. «Yoksa sen mi onu baştan çıkardın? Öyleyse gerçekten çok komik bir mevzu çıktı.»

Brenda: «Seninle hiçbir şeyi konuşmak mümkün değil, Tom» dedi. «Sana hakikati söyledim. Bir erkekle tanıştım. Beni, dediğin gibi, baştan çıkarmaya kalkışmayan, dürüst bir insan. Yalnızlığın ne demek olduğunu biliyordu. Hem senin hiçbir zaman anlayamacağın bir şekilde. Beni anladı....» Sözlerini yarım bıraktı.

Mailine, son derece alaylı bir tavırla. «Tabii seni anlamış tır» dedi.

Brenda, Malline'in o sonsuz küstahlığını kırılmıyacağını anlamıştı. «Beni suçlama, Tom» dedi. «Ne olursa olsun, beni suçlama. Son üç senemizi eve doğru dürüst kaç defa vaktinde gelmiş olduğunu" bir düşün. Beni kaç defa gezdirmeye götürdüğünü, benim yaptığım şeylere alâka gösterip göstermediğini, senin hayatına karşı ilgi göstermeme nasıl mani olduğunu düşün. Çocuğum olmadıysa, sadece sen çocuk istemediğin için olmadı.» Omuz silkti:» «Hem sonra nasıl çocuğum olabilirdi?" Aynı yatağı bile paylaşmıyoruz?»

Mailine sigarasını kültablasma bastırarak söndürdü: «Seninle hiç münakaşaya niyetim yok, güzelim. Zaten bir münakaşaya girişecek kadar bile ilgilenmiş değilim konuyla. Sekreterimle evlenecek kadar budalalık etmemeliydim. Sekreter dediğin büro süsleyen, kendisinden sadece büroda iş beklenen bir süstür...»

— «Tom, rica ederim...»

— «İnsan bir sekreter bulunca mükemmel bir zevce olduğunu zannediyor. Sonra evlenince, evlendiği kadının aslında çok basit bir mahlûk olduğunu anlayıveriyor. Talihsiz, hiçbir hususiyeti olmayan, stenodan başka bir şey bilmeyen, dağınık ve son derece mütecessis biriyle evlenmiş olduğunu anlıyor.»

Mailine masanın üzerine bin lirettik bir banknot bıraktı. «Bir telefon etmem lâzım: Hoşça kak»

O gittikten sonra garson geldi, masadan parayı aldı, az sonrada bir tabaka üzerinde paranın üstünü getirdi. Brenda,, perişan, eüyle onu defetti.

Mailine gazetesini, Rome Daily American'ı masanın üzerinde bırakmışta: Brenda rast gele onu aldı, okumadan birinci sayfayı bakışlarıyla taradı.

Birden son sü'Vinun altında sahifenin aşağılarında çerçeveli bir haber gözüne ilişti. Haber şöyleydi.

«Baskıya girdiğimiz sırada Parioü Mahallesinden kötü bir kaza haberi aldık. Şehrimizde misafir bulunan bir diplomat, Mr. Alan E. Barclay Via Archimede'deki bir çekme kat ta bulunan dairesinin terasından düşmüştür. Hadise hakkında tafsilât almak kabil olmamıştır, fakat cenazenin yarın uçakla Londra'ya nakledileceği öğrenilmiştir.»

Hepsi b^u kadar.

Brenda, kelimeleri savarak haberi tekrar okudu. Sonra gözlerini dolduran yaşlardan etrafını göremez bir halde ayağa kalktı.

Binbaşı üe Bond saat dokuzda Binbaşının bürosuna kapandılar. Bond: «Hadiseyi bu şekilde gizlediğim ve netice hakkın da değişik haber verdiğim için herha'de artık affedileceğim, Binbaşım» dedi. «O an için daha uygun bir hareket tarzı bulamadım: Bir kere tahkikatımızı I[1; durumda daha rahatça yapabiliriz ve bir katil aradığımızı göre şartlar çok daha lehimize olabilir.»

Binbaşı bir sigara yaktı, fakat duman onu öksürttü: «Bu iş çok zamanda bir cinayet haline gelebilir. Sefaret Doktoru

Korowitz'le konuştum yarım saat önce. Barclay hâlâ ha gitti, ha gidiyor durumda. Yukarıdan aşağı alçılar içine alınmış vü cudu. Kırılmamış kemiği kalmamış. Daha berbat vaziyette o~ lamaz. Meğer ki ölsün. Londra'da çok uzun bir tedavi ve bakı ma ihtiyaç gösterecek. Bu gece' uçakla götürülecekler kendisini. Tamamen mefluç halde ve Korowitz, Ömrünün sonuna kadar da o vaziyette kalabilir, diyor: Kurban hakkındaki tahkikatta tamamen serbestiz,»

Bond başıyla tasdik etti onun sözlerim. Ortada bir katil var şa, onu ö>dü zannederek kendini emi iyette hissedecektir..... Bu sabahki -gazeteye verdiğiniz haberi gördüm.»

— «İtalyan gazetelerine de verdim aynı haberi. Hepsi Lon dra'ya b i r ceset naklettiğimizi zannediyor.» Dertli dert ü ilâve etti. «Ama Barclay akşama kadar bir ceset olabilir.»

— «Barclay'in hâlâ hayatta olduğunu Barlolini'ye söyledin mi?»

— «Hayır` Söylemeye de niyetim yok»

— «Ama bence lüzumsuz bu: Bartolini sana tapıyor, Bin başım. Şu anda da senin istediğini yapamadığı için kahrolu- yor.»

Binbaşının yüzü taş gibiydi. «Ben adamlarımı çok iyi ta nırım, James . Bartolini benim yüzümü kara çıkardı, şu an dan itibaren Barclay muammasını çözüp öğrenmeye mecbur- dur` Muammanın anahtarı İtalyan cemaatının arasındaysa, Bar tolini ınu meydana çıkaracaktır. Hayatı pahasına bile olsa:»

Bond bir sigara yakarak dumanı ciğerlerine kadar çekti. «Sen adamlarımı çok daha iyi tanırsın, tabii.»

Bir lâhza sustular. Sonra Binbaşı konuştu. «Benim yazıla- cak bir raporum var. Şefin kıyametleri koparmasına tabiatıyla mani olmayacak, fakat yine de yazılması lâzım. Onun için, Barc lay'in nasıl yaralandığını veya en kötü ihtimalle nasıl öldürül- müş oduğuna burada hemen karar vermemiz lâzım. Kazaya mı kurban gitti? Bir intihar teşebbüsüne mi? Yoksa bir cinayet te şebbüsüne mi?»

Bond sigarasın dudaklarının arasından aldı, bir yağmur sa- ğanağı Binbaşının bürosunVın camlarını sarstı•

— «Bence bu iş bir intihar değil. Senin anlattıklarından, Barclay'in tavrı halinden ve nihayet Excelsior Otelindeki kadı na yaptığı ziyaretten çıkardığım bu, ben bu iş intihar değil derim: Ha sırası gelmişken söyleyeyim, kadının ismi Mrs: Brenda Mİâ'lme'mi?: Kendisini ziyarete gideceğim.»

— «Onun dün gece Barclay'in dairesinde olması ihtimali yok mu?»

—> «Pek az, veya yok. Ede edilen malûmata göre, kadın dün bütün gece oteldeki odasııdaymış. Sonra IOOIA'daki bütün daireleri de göz altında bulunduruyorduk.»

— «Doğru, James. Şahsen ben de intihar ihtimalini liste den çıkarmamız gerektiğine kaniim. Bu vaziyette geriye di- ğer ihtimaller, yani kaza, ile meçhul bir şahıs veya şahıslar tarafından bir cinayet teşebbüsü kalıyor.»

— «Öyleyse cinayet teşebbüsü ihtimalini ele alalım. Ev- velâ, dün gece Barclay'i ziyaret eden biri olduysa, muhak- kak bir arkadaşıydı. Bartolini onun dairesine pasoyu kulla- narak girmiş olduğunu söyledi ve anahtar kilide sokarsok- maz kapı ardına kadar açılmış. Yani kapının ardındaki zin cir yerine takılı değilmiş. Yani katili içeriye almak için zin «iri Barclay çıkarmış kapıdan. Peki kimdi onu ziyarete ge- len? Sen mi? Ben miydin? Kacvn mı? Hurst mi? Sen ve ben değildik: Kadın da değildi. Geriye Barclay'in dairesine dost ça girebilecek yegâne şahıs olarak bir tek Hurst kalıyor»

— «Yani bu iş taammüden tasarlanmış bir cinayet, katil de Hurst mü?»

Binbaşı başıyla onun sözlerini tasdik etti. «Zayıf bir bir nazariye, değil mi?»

James Bond. «Ben Hurst'ün dairesini yukarıdan aşağı iyice gözden geçirdim,» dedi: «Her şey ifadesine uygun şekil- de, yerli yerindeydi, kendisini de dikkatle sorguya çek- tim, Barclay'in terastan aşağıya uçmuş olduğunu söyledim zaman çok şaşırıldı, ben de o şaşkınlığın tamamen samimî olduğuna kanidim. Suçlu o ise, bu işi nasıl kıvrabil- di bilmiyorum. Çünkü bacak kadar herif... Barclay'in yarısı kadar... Barclay'in teras korkuluğunu aşmasına bir yar- dım eden olduysa, sadece itilmiş de olamaz, muhakkak yu- karıdan açığa doğru atılmış olması lâzım; çünkü çok açık- ğa düşmüştü... Şayet düşerken o haliya çarparak hızı ke- silmemiş olsaydı doğruca Amerikalının terasıtayı altındaki avluya düşecek, pestil gibi de olacaktı... Şu anda hayatta ise, o Amerikalının halısını pisleyen kedilere şükretmesi lâzım,»

Binbaşı: «Allah Amerikayı korusun» diye mırıldandı:

— «Şüpheleri Hurst'ün üzerine toplayan diğer husus; kendisinin bir gece evvel La Cisterna yakınlarında görül- mesidir,»

— «Dün gece sordun mu o işi kendisine?»

Bond: «Hayır,» dedi... «Fakat lâf arasında, sözü dolaştı-

arak sormaya niyetliyim, 'evet' dese ne olacak? 'hayır' derse; o zaman onun civarda bulunduğu dair tek delil, Bartolini'nin ifadesi ki, onun da fazla bir önemi yok... O' bahiste hiçbir şey ispat edemeyiz, sonra nihayet adam da bir şey yapmış değil, geçip gitmiş oradan,»

Binbaşı: «Tabii, yüzde yüz bir tesadüf değilse, o zaman bu hâdise onun Barclay'in hareketleriyle yakından ilgilendiğini gösterir,» dedi... «Fakat nihayet turizm işinde adam, tur plânının bir safhasını tahkik için bir gezintiye çıkmış; da olabilirdi,»

— «Tabiatıyla,»

— «O takdirde geriye tek bir ihtimal kalıyor, kaza ihtimali- Benim görüşüme göre, Barclay birkaç tane içmişti. Bir mektup yazmaya karar verdi, kâğıdı kalemi çıkardı, sonra belki de biraz kafasının dumanlanmış olduğunu farketti. O zaman gayet normal bir şey yaptı... İçeri biraz taze hava girsin diye teras kapılarını açtı. Birkaç adım atarak ilerledi, sonra kaygan zeminde birden ayağı kaydı, korkuluğun üzerinden döndüğü gibi uçtu... Bu nazariyenin akıl almayan yegâne tarafı, nasıl olup da bu kadar uzağa düşebildiğidir. Kapının ağzında tökezlenip de koşarcasına ileri fırlayarak düşmüş olabilir mi acaba?»

Bond: «Bu nazariyenizi denemek için kobay vazifesini göremem, Binbaşım» dedi.

Binbaşı kalktı: «Ben gidip biraz kahve getireyim. Hayır, James, benim kanaatimce bu iş bir kaza eseri... Bu neticeye vardığıma da memnunum, çünkü intihar, çirkin bir kelime, cinayet ise çok daha çirkin bir kelime. Bütün faraziyeleri bir bir ele alıp, üzerinde duracağız; fakat bana göre bu iş bir kaza, Şefe yazacağım raporda da bu görüşü savunacağım »

Bartolini bir müddettir Bond'ı bekliyordu; sabahın geç bir saatinde pansiyonuna doğru yaklaşan Bond'un hizasında yürümeye başladı.

— «Mr. Bond, sizinle konuşmam lâzım,» ?

Bond sempatiyle bir baş işareti yaptı; «Gel yukarı benimle»

Bond'un odasına girdikleri zaman, Bartolini konuştu önce: «Mr. Bond, benim kanaatimce, Mr. Barclay bir cinayete kurban gitti. Öbür İngiliz Mr. Hurst tarafından öldürüldü,»

Bond şaşalamıştı: «Otur bakayım, Ricci... Enteresan şeyler söylüyorsun-»

Bartolini devam etti: «Binbaşı belki beni anhyamaz diyerek size geldim, Mr. Bond, Binbaşının verdiği işi beceremedim; onun için ise,, başarısızlık diye bir şey olamaz,»

Bond onu teşvik için hafifçe mırıldandı: «Devam et, Ricci.»

— «Evvvelâ, kadını ele alalım; çeşit çeşit kadın vardır, Mr. Bond. Kadın bahsinde mütehassıs olduğumu iddia etmiyorum, fakat bir kadının hissiyatını, yüzünün ifadesinden anlıyamayan erkek budalanın budalası' demektir. La Cisterna'daki o gece, kemanlar çalar, şarap da kafaları dumanlarken, o kadın çok bedbaht -görünüyordu. Bir kadın, bir erkek gibi, aşta bedbaht o'abilir; fakat Mr. Barclay'in ona âşık olduğu o kadar âşikârken, ne diye o kadar bedbaht oldu? İkisi de sanki birbirlerinden bir saniyecik dahi ayrılmaya tahammülleri yokmuş gibi birbirlerine gülümsüyor, öpüşüyor, elele tutuşuyorlardı... Bunları âşiklar yapar, değil mi? Fakat kadın bedbahttı, çünkü dansederlerken yakından gördüm yüzünü ve o anda Mr. Barclay göremiyordu onun yüzünü...»

— «Bundan ne., sonuç çıkardın, Ricci?»

— «Kadının ona âşık olduğunu, fakat yine de erkek elinden alımlı olacakmış gibi onun hesabına korkuduyduğunu Mr. Barclay'in tehlike içinde olduğunu bilmesi mümkün müydü? Tehlikenin nereden ve nasıl gelebileceğini bilebiliyor rujuydu acaba?»

James Bond: «Bu da bir düşünce,» dedi; «Mrs. Malline'i ziyarete gitmeye niyetliyim.»

— «Yine de onun hiçbir şey bilmediğine eminim, Mr. Bond. Ben sadece bu düşünceyi şimdi size söyleyeceğim şeyin bir fantezi eseri olmadığını ifade meramıyla söyledim; bu hususları üzerinde saatlerce düşündüm.»

Gerçekten öfkeli, kinci bir yaprak gibi saatlerce Roma'nın ıssız sokaklarında dolaşır dururken, hep bu şeyleri düşünmüştü.

— «Bence Mr. Barclay şöyle öldürüldü; Mr. Bond. Katil asansörle çekme kata çıktı, onun dairesinin zilini çaldı, bir dos* olduğu için Mr. Barclay zinciri çıkardı, katilin içeriye girmesine meydan verdi. Hurst bir bahaneyle, belki de manzarayı görmek bahanesiyle Mr. Barclay'i teras kapılarını açmaya ikna etti: Birlikte terasa çıktılar, sonra...»

Bartolini eliyle, inen bir satırı taklit etti. «Ve Mr. Barclay korkuluğun üzerinden uçtu, Hurst hemen terastan dö-

nüp içeri girdi, daireyi geçip dışarı çıktı, kapıyı çekip kapadı... Fakat tabii kapı zincirini dışarıdan uzanarak takabilmesi mümkün değildi... Yukarı çıktığı zaman asansör aşağıdan çağınlamasını diye, kapıyı açık bırakmıştı... Tekrar asansöre binip kapıyı kapadı, kendi katı hizasına indi, çıktı, birkaç adımda dairesine vardı, içeri girip son derece masum bir insan pozunu takındı, ziyaretinizi beklemeye başladı.

Bond, sigarasından çektiği hafif hafif dumanı üfleyerek Bartolini'ye görmeyen nazarlarla baktı, sonra kalktı, Hurst'ün dairesinin teferruatını hatırlayarak düşünmeye başladı.

Nihayet hayır mânasına baş salladı. «Ricci her gezdiğim daireye girdiğimde kafamda aynı düşünce, aynı Şüphe vardı. -Hurst'ün dairesini gezerken de... Fakat orada hiçbir fevkalâdelik, dikkati çekecek en ufak bir şey bile görmedim. Hattâ gardroptaki bir raftan ayakkabılarını bile alıp, her dairede yaptığım gibi topuklarına baktım, elbiselerini bir bir gözden geçirdim. Haa yağmurlu olduğu için elbiseleri içinde nemli, ıslak olanı var mı diye kontrol ettim... Onun, telâşla dairesinden çıkıp, yine telâşla dönmüş olduğunu gösterecek cinsten şeyler aradım,»

Sözlerine ara verdi. «Şimdi Hurst'ten neden şüpheleniyorsun; anlat bakayım?»

— «Üç sebepten. Bir, Mr. Hurst'ü La Cisterna'nın önünde gördüm, ben gördüğüm, bir çehreyi bir daha unutmam., Mr. Bond... Bana bir kartpostal üzerinden beş saniye, üç adamını resmini gösterin, sonra o adamları Via Veneto'ya yollayın, bir saat o havalide bulunsunlar, o zaman zarfında üçünü de billurum. Hurst o gece yürüyerek La Cisterna'nın önünden geçiyordu, onun sırf Mr. Barclay orada olduğu için oradan geçtiğine eminim,»

— «Ya ikinci sebep?»

— «O kedili Sinyor Pacci... Yarı bunak, düşünceleri daima sağa sola dağılıyor ve kedilerine bir şey olacak diye de ödü pathiyordu. Fakat dün gece beni geri çağırdı ve Mr. Barclay öldürülmeden evvel Hurst'ün dairesinden dışarı çıkmış olduğunu söyledi,»

— «Ne?» Bond neredeyse koltuğundan düşecekti.

Bartolini acı acı konuştu. «O da başka mesele, Mr. Bond: Hurst'ü görmüş olduğumu benden başka bilen yok, saniyen Sinyor Pacci'nin o lâfı bir daha katıyen tekrar etmeyeceğine eminim... Yarı bunamış, üstelik de korkuyor, aleyhinde yayınlara sebep olabilecek hiçbir şey söylemedi., ben Romanları tanımır Mr. Bond...»

i — «Kelimesi kelimesine ne dedi, anlat bana?»

— «Sorun o komşuya bakalım, bu gece nereye gitmiş?» dedi.

Bond hayal kırıklığına uğramış gibiydi: «Hepsi bu kadar mı?»

' — «Bir Romalı için bu kâfi; sonra Hurst'ün az zaman evvel yukarıya, Barclay'in dairesine çıkmış olduğunju başıyla işaret etti.»

Bond gülümsedi. «Haydi haydi, Ricci, bu kadarlık bir şeyle jüri huzuruna çıkılamaz, bir soru ve jestle ha?»

Bartolini. «Ah,» diyerek durdu, sonra inatla tekrarladı. «Bir Romalı için, kâfidir,»

Bond göğüs geçirdi. «Şu üçüncü sebebi de anlat bakayım.»

Bartolini., «Ah!» diye düşündü. «Mr. Barclay bir çılgın attığı zaman, ben antrede Mr. Giuseppe de beraberdim: Hemen Giuseppe'ye pasoları getirtmesi için seslenirken, asansöre yürüdüm, asansörü çağırma düğmesine bastım; fakat hiçbir şey olmadı. Asansör inmedi, yukarılarda bir yerdedi, fakat kaçınıcı kâfî olduğunu gösteren bir ışık sırası da yoktu. Bu yüzden nerede durduğunu bilemiyordum; asansör kat hizasında durmuyorsa demir kafesi açmaya imkân yoktur... Düğmeye tekrar basıp asansör gükurundan yukarıya bağındım, sonra üçüncü defa olarak düğmeye bastım; asansör indi o zaman,»

James Bond bayağı ilgilenmişti. «Devam et, Ricci...»

— «Size yemin ederim ki, Mr. Bond, asansör ben üçüncü defa zile basmadan evvel inmeye başladı ve bir katın hizasında durdu; asansör kabloları da bayağı sallanıyordu, eminim sallandıklarına. Asansörde bir arıza falan yok idiyse, muhakkak biri asansörle bir kat yukarıya çıktı.»

— «Yani, sence o sırada Hurst çekme kattan çıkmış, bir kâfî aşağıdaki kendi dairesine dönüyordu, öyle mi?»

— «Evet, düşündüğüm aynen bu, Mr. Bond'»

Bond kalktı, ağır adımlarla odanın, içinde gezinmeye başladı... Sonra endişeyle kendisini gözetliyen Bartolini'nin yanına vardı.

Bond: «Bilmiyorum ben de,» dedi. «Muhtemel üç ipucu var, Ricci, hepsini de ispatı sana düşüyor. By iş senin sırtına kaldığı ve bu saydığım delillerden hiçbirini kimseye ka-, bul ettiremeyeceğimiz için müteessirim,»

m~flo 'znuns.io/Çiuureu etreg» 'TOSup, x.ıepnrao mujuio^1eg leyse?»

Bond elini uzatarak Bartolini'nin omuzuna koydu. «Bana kendi açımdan hakikati anlattığına inanıyorum; fakat bu tezlerini desteklemek için ortaya sürdüğü deüller o kadar zayıf ki, onlardan nasıl faydalanabileceğiz, doğrusu bilmiyor! um?»

James Bond, odanın içinde bir tur daha attı: «Fakat yine de bazı hususları tahkik edebiliriz.» Hurst'e gidip Las Cisterna'yı ziyareti hakkında sualler soracağı, Binbaşya da adamlarım o ihtiyar Sinyor Pacci'ye yollamalarını söyleyeceğim. Nihayet, seninle birlikte gelip o yere batası asansörü muayene edeceğim, bakalım bir arızası falan var mı?»

ON ÜÇÜNCÜ KISIM

Bartolini gittikten sonra, Bond; Binbaşya telefon etti, ona Londra'ya acele kaydıyla bir tel çekmesini rica etti, sonra ona Bartolini ile yaptığı konuşmaya dair bazı tafsilât verdi ve Via Archimede'den IOOIA'ya doğru yürümeye başladı:

Giuseppe, onu bir gece evvel kıyametleri kopararak evin altını üstüne getiren mühim kimselerden biri olarak tanıdığı için, hürmetle karşıladı.

— «Ah, buon giorno, sinyore,»

Bond, sokakta toplanarak IOOIA'nın terasını birbirlerine gösteren meraklılar yüzünden Giuseppe'nin keyfinin yerinde olduğunu farketti. Ceset bitişik bloklun avlusuna düşmüş olabilirdi, ama binasının terasından düşmüş olduğu için, Giuseppe bayağı gururlanıyordu.

Bond asansöre binerek dördüncü kata çıktı, Hurst'ün dairesinin kapısını çaldı,

Kapı derhal açıldı, Huröt sırtında perdesü, elinde şapka, kapının ağzında belirdi: «Buyurun, Mr. Bond?»

Bond: «Biraz gelebilir miyim?» dedi...

— «Tabii, ben de çıkmak üzereydim; talihiniz varmış ki, beni evde yakalayabildiniz!»

Bond'u odanın içine bakışlarıyla takip ederken, Hurst'ün soluk gözlerinde kıvılcımlar van'n söndü:

— «Bir şey mi var, Mr. Bond?»

— «Sadece bazı sualler soracağım, Mr. Hurst: Evvelâ şu... Mr. Barclay'i son defa ne zaman gördünüz?»

— «Kendi dairesinde gördüm, bir dakika... evet, üç gün

»evveldi; biraz sohbet ettik...»

—: «O mu davet etti sizi dairesine?»

—• «Tabii,» Hurst'ün yüzünde mustarip bir ifade beüdü. «Mr. Barclay'in dairesine davetsiz çıkmayı hatırdan büe : geçirmem...»

•— «Neden? Size dostça bir yakınlık gösterdiyse niye çıkmıyaslınız?»

— «Mr. Bond, ben böyle kinayeli... hayır, hayır, neyse; bana böyle sualler tevcih etmeyin; yukarıya, Mr. Barclay'in dairesine çıkmış olsaydım, size söyledim: Ölümü, benim için büyük bir şok o'du...»

— «Öyleyse dün gese oraya çıkmadınız?»

— «Hayır, çıkmadım,»

— «La Cisterna'e restoranını bilir misiniz, Mr. Hurst?»

Hurst bu soru üzerine biraz irkilmiş miydi acaba? Bond onu gözetliyor, (ufak tefek adamın yüzündeki en ufak bir hareketini bile gözden kaçu-mıyordu).

— «Çok iyi bilirim. Daha bir kaç gün evvçl firma namına kontro'a gittim. Orada bir yemek yedim, çok gürültülü, hava sı da çok boğuktu, fakat tam turistlerin aradıkları cinsten bir yer. Bizim Közytours'un sevdiği yerlerden.»

— «Ne zaman gittiniz oraya?»

—• «On gün kadar önce: İsterseniz, iş defterime bakayım: "Orada ne yemiş olduğumu ve yemeğın bana kaç patladığını •bile söyleyebilirim.»

Hurst'ün sesinde gittikçe bir dikleşme vardı.

— «Peki, evvelki gece o taraftan geçmediniz mi?»

— «Geçmedim.»

Bond gülümsedi. «Çok rica ederim, Mr. Hurst. Sadece Barclay'in vakitsiz ölümü ile ilgili bazı hususları tahkike çalı şıyorum. Evvelki gece La Cisterna civarında bir yere gitmedi •ğınızden kati Surette emin misiniz?»

— «Tekrar ediyorum gitmedim.»

Bond: «Güzel» diye mırıldandı.

Hurst: «Barclay'in ölümüyle benim ne gibi bir ilgim olabilir, anlayamıyorum, Mr. Bond. Ve La Cistema için beni neye sıkıştırdığınıza da akıl erdiremiyorum.»

— «Basit bir soru, Mr. Hurst. Bizim kanaatimizce'. Barclay intihar etti ve intihar ise çirkin bir şey olduğu için, hadise üzerinde tahkikat yapıyoruz. Barclay'in son günlerde nasıl bir ruh hali içinde bulunduğunu, kimlerle kavuştuğunu, ken dişini kimlerin ziyaret ettiğini, falan filan bilmek istiyoruz:

iDün öğleden sonra, Barclay, evvelki gece La Cisterna'dan çıktıktan sonra sizi onun önünde görmüş olduğunu söylemişti.»

Hurst'ün ağzı hayret'ten bir karış açılıyordu neredeyse: «Yanılmış, tamamen yanılmış.» Ve derin bir ferahlık hissi beri ligine yayılmaya başlamıştı, demek kendisini oradan geçerken tanıyan İtalyan değil de Barclay olmuştu. Barclay de ölmüş okluğu için hiçbir hususta üzülmeye değmezdi.

— «Pekâlâ» Bond bir sigara yaktı: «İnsanız. Hepimiz hata yapabiliriz.»

Telefon zili çalV.

Hurst, Bond'a baktı. "Gidin cevap verin telefona, dostum. Bana aldırmaın.»

Hurst ahizeyi kaldırdı:

Ve daha konuşmasına vakit ka'madan öbür uçtan bir ses duyuldu.

— «Hurst sen misin?»

— «Evet, benim.»

— «Aferin» Bu o'nun sesiydi, kendisine daha evvel de su ikastı siparişlerini veren, daima geceleri telefon eden, daim* gölgeler içinde gizlenen adamın meşum sesi.

Hurst neredeyse düşürüyordu ahizeyi elinden:

Ses. «Seninle yine temasa geçeceğim» dedi: «Hoşça kal.»

Bir çıtırtı okju, telefon kapandı.

Hurst, Bond'un kendisine dikkatle gözetlemekte olduğunun farkına varmıştı, ahizenin içine. «Alo? Alo?» dedi, sonra onu yerine koydu.

—«Çok kısa sürdü konuşma i

— «Yalnız numara. İtalyanm biri. O kadar çabuk konuştu ki, ne dediği anlayamadım.»

3ond sırttı: «O kadar sıçradınız ki, alacaklılarınızdan biri yerinizi öğrenip sizi yakaladı sandım.»

Lâf hedefe yakındı, o yüzden Hurst neredeyse en bahtsız intihar vakalarından birine istemeyerek ka rışmış Kozytours acentesinin ufak tefek bir acentesi rolünü ilk defa olarak üzerinden atacak, gerçek hüviyetini belli edecekti.

Bondlun gelmiş olduğunu bildirdikleri zaman Brenda Mailine iki valizini de toplamıştı, vaizler kapının yanında du ruyoidu. Bond dostça bir tavırla kendini takdim etti, sonra genç kadının daveti üzerine koltuklardan birine oturdu.

Karşısındaki kadın otuz yaşlarında güzel bir yüzü olma-

masına rağmen hoş ifadeli bir kadındı. Derli toplu ve gayet cazip bir tebessümü vardı.

Bond hafifçe öksürdü. «Sizi fâzla meşgul etmeyeceğim, Mrs: Mailine» dedi «çünkü Londra'ya yolcu olduğunuzu biliyorum. Zannedersenem Alan Barclay'le arkadaşınız, değil mi?»

Kadın başıyla hafif bir «evet» işareti yaptı. «Şeyi. Rome Daily American'da okudum:» Bir an durakladı, sonra sordu. «Nasıl oldu bu?»

— «Aynen haberde bildirildiği gibi. Mrs. Mailine. Biraz temiz hava almak için terasa çıkmış, o sırada ayağı kaymış» Teras yağhymış, yağmur da yağıyormuş: Feci bir kaza.»

Brenda bir sigaraya uzandı,, Bond hemen atılarak onun si galasını yaktı, sonra devam etti. «Mr. Barclay oldukça-mühim bir adamdı Mrs. Mailine: Tabiatıyla olanlar bir kazaydı fakat yine de son zamanlarda onunla temasta o'cn herkes için tah-kikat yapmamız gerekiyor: Bir şeye çok üzülmüş fa'an olabilir...»

Kadın, dehşetle onun sözlerini kesti. «Dünvada atmazdı kendini terastan» dedi. «Düşmüş olabilir, a:r ^aii dünyada... dünyada...»

— «İntihar etmezdi, öyle mi? Necer aminsiniz buna o kadar?» Kadının sustuğunu görünce tekrar etti. «Neden bu kadar eminsiniz? Bir şeyler biliyorsanız lütfen söyleyin bana. Kötü bir şeyin bile bize yardımı olabilir.»

— «Alan'la Capri'de Pensione Smith'te tanıştık. Oraya ta tilimi geçirmeye gitmişim, daha sonra Roma'ya gelip kocam-la buluşacaktım. Alan orada İngilizce konuşan yegâne insandı, dost olduk. Sevimli bir erkekti., ve çok yalnızdı.»

Kadm sözlerini bırakıp sigarasından bir nefes çekince, Bond: «Size hiç işinden bahsettiği oldu mu?» diye sordu.

— «Evet: Dışişleri Bakanlığında çalıştığımı, ve yakında Belgrad'a tayin edileceğini söyledi: İşi hakkmda bütün bildiğim bundan ibaret.»

— «Fakat zamanla aranızdaki dostluk bir hayli derledi, değil mi?»

Brenda Mai'ine başıyla müsbet bir işaret yaptı. «Evet, Mr: Bond. Bütün vaktimizi birlikte geçirmeye başladık... birlikte sandalla gezintilere çıktık, yürüyüşlere çıktık, etrafı gezdik, geceleri de dansettik, birlikte yemek yedik, uzun uzun sohbetler ettik. Alan Capri'den ayrıklığı zaman hiç, te bedbaht değildi.»

; - r ~ «Humm. Barclay, oradan ayrıldıktan sonra, Capri'de hiç kendisinden mektup aldınız mı?»

— «Adım.»

— «Siz de ona mektup yazdınız mı?»

— «Evet: Roma'ya geleceğimi bildirdim ve burada buluşmamızı teklif ettim. Sonra geldim, buluştuk. Buluştuğumuz gece,, yani evvelki gece beni Otelden alıp La Cisterna'ya göV türdü.»

— «Anlaşıyor, arkadaşılığın memnun kaldınız mı? Size herhangi bir üzüntüsü falan varmış gibi geldi mi?»

— «Bilâkis, son derece neşeliydi»

— «Ve kendisini ondan sonra bir daha görmediniz, öyle mi?»

— «Hayır...»

Kadın, bunu fısıltı halinde söylemişti. Bond bir an düşündü, kadının perişan vaziyette olduğunu anlamıştı... Kalktı, pardesüsünü çıkarmadan odanın içinde dolaştı, sonra kadına bakmadan: «Barclay size, hiç hayatının tehlikede olduğundan bahsetti mi?»

Kadın heyecanla sokuldu. Bond dönüp onun yarana geldi: «Size söyledi mi hiç hayatının tehlikede olduğunu?»

Brenda başıyla müspet bir işaret yaptı. «Evet, birlikte geçirdiğimiz son gece söyledi... Bana masal uyduruyormuş gibi geldi... Belki Roma'da ölebilirim,» dedi...

— «Neden ölebileceğin! de söyledi mi?»

— «Hayır... Sadece artık hayatta kalması, yaşaması için bir sebep olduğundan bahsetti. Roma'ya, şubat sonunda Belgrad'a gitmek niyetiyle gelmişti...» Sonra ilâve etti: «Bütün bildiklerim bundan ibaret, Mr. Bond.»

Telefon çaldı...

Bond; evvelâ Hurst'ün apartmanında çaldı; şimdi de bu-
1*«% diye geçirdi içinden... Brenda izin isteyerek telefona tek heceli cümlelerle kesik kesik cevap verdiğini duyuyordu. Bir müddet sonra telefonu kapattı, döndüğünde güümsüyordu...

— «Güzel haberler aldım, Mr. Bond... Telefon eden Tom'du; kocam... İşini bitirmiş, aynı zamanda b.j. gece benim uçağında da bir yer ayırtmaya muvaffak olmuş... On beş, yirmi dakika sonra burada olacak. Lütfen kahn, kendisiyle tanışHiiz...»

Bond saatine bir göz atarak kalktı.

— «Sizi daha fazla rahatsız etmemeliyim Mrs. Mailine,

yardıma çok teşekkür ederim...»

Binbaşı tepeleme dolmuş bir kül tablasını sinirli sinirli aMı, izmaritlerle külleri masasının yanındaki bir kâğıt sepetine boşalttı: «Bugün öğleden sonrası ve gece, ziyan o'du, Bond... Sinyor Pacci, değil Hurst hakkında; herhangi bir imada bulunmak, Bartolini ile konuşmuş olduğunu bde kırk yeminle inkâr etti... Sonra asansör de arıza falan değil, tıkrır tıkrır çalışıyor. Bütün nazariyelerin asılsız çıktığı... Asansör için oraya bir asansör tamircisi götürdüm; adam yukarıdan aşağı tesisatı kontrol etti; hiçbir arıza yok »
Bond, hafifçe: «O Bartolini'nin teziydi» dedi.

Binbaşı: ((Lâf,» diye patladı: «Sonra Hurst de o gece La Gisterna civarında olduğunu inkâr etti...»

Masasının üzerinden bir deste evrak kavradığı gibi onları Bond'a uzattı: ((Şifre odası bütün gece hep Genel Karargâhtan sana gelen bu telsizleri çözmekle uğraştı... Vakit neredeyse gece yarısı olacak.»

— «Okuyabilir miyim?»

Binbaşı homurdandı: «Oku, hem de dikkatle oku, ama okuduktan sonra debelenmeye kalkışma, çünkü raporumu yazıp Londra'ya yolladım »

" Bonoñun bütün telgrafları okuması biraz zaman aldı; nihayet işini bitirdiğinde; onları bir araya toplayarak masanın üzerine koydu...

Binbaşı sigarasını bastırarak söndürdü: «Elde mevcut delillerle Hurst'ü değil tevkif, ona şapkanı çıkarıp günaydın bile diyemezsin.»

— «Mutabıkım,»

Bond masanın üzerindeki bir deste kâğıdı başıyla işaret ederek kendi kendine mırıldandı: «Thomas Mailine... Turizm endüstrisinin bütün şubelerinde hatırı sayılır hisseleri bulunan bir firma müdürü... Harpte Ordonat'ta çalışmış; hususî hayatında gayet iyi bir ismi var, evli; çocuksuz ve golfa meraklı...»

— «Hepsi meraklıdır kerataların golfa...»

— «Fakat bu tellerde fazla bir bilgisi yok... Bar^ay'in arkadaşı Brenda'nın kocası olduğu için Thomas Malime hakkında tahkikat yaptırmanın belki bir faydası olabilir, diye düşünmüştüm-»

— «Bfırada da Mr. John Everest Hurst'ün şayanı hayret hayat hikâyesi var... O kadar kısa bir zamanda, bu kadar

malûmatı nasıl toplayabildüer, hayret doğrusu... Maamafih,' malûmatın büyük kısmı Harbiye Bakanlığı arşivlerinden gelmiş. Basit bir Devbn kasabasında doğmuş, hayatında enteresan' hiçbir şey yok... Harp senelerine ait bir tek ve--sika müstesna-' İyi bir asker olduğu muhakkak... Hele bir seferinde en mühim madalyalardan birini kazanmasına ramak kalmış... Harpten evvel, hukuk fakültesinde öğrenciy-miş... annesiyle babası 1930 senelerinde ölmüşler, Hurst on-ların kendisine bıraktıkları ufak bir iratla tahsilini yap-mış... 1939 da orduya yazılmış, harbi bir sıyrık bile almadan bitirmiş: 1940 da Batı Çölü'nde bir komand_o ekibine seçilip göreve gitmiş, 1941 de de bir MC nişanı almış... 1943 te, aynı cinsten bir nişan daha almış. Harbin sonunda terhis edilmiş ve hemen bugünkü işinde çalışmaya başlamış. Fir-ması hesabına Avrupa'da bir hayli seyahat etmiş; fakat bir ara, kısa bir müddet Orta Doğu'da ve Rusya'da bulunmuş--Yani 1956 da Rusların yabancı turistlere kapılarını açmaya karar verdikleri zaman...»

Binbaşı: «Vesikaların içinde enteresan hiçbir şey yok, değil mi? dedi.

Bond, dikkatle masadaki destenin arasından bir yaprak-çekti: «Şu müstesna...» Onu Binbaşıya verdi.

— «1945 te yazılmış bu... Mareşal Montgomeri'ye hita-ben.» .

Binbaşı bir tuhaf o'muştu: «Kime, kime hitaben yazılmış dedin?»

— «Mareşal Monty'ye gönderilmiş. Hariye akankği arşivin^ , deki adam da Hurst,ün karakteri hakkında birazdaha bilgi sa-bibi olurum belki diyerek onun bir kopyasını bana yollamış. Hayli enterasan bir vesika.» ,

Binbaşı sayfayı düzeltti. >

Sayın MeraşHm;

Yukarıdan bakınca göreceğiniz kadar ufak bir çavuşum. Çavuş Smythe... Sabık 53 Commando grubundanını, hâlen terhis edilmiş ve ufak bir emekli maaşıyla idare ediyorum--Size 1944 haziranında çölde bu'duğumuz sarada, benim takımımın kumandam olan Teğmen J. E. Hurst'ten bahset-mek için bu mektubu yazdım. Ben artık mahalle tabiriyle çayıra salınmış bir eski topçu beygiri olduğumdan ve hâ'â matemde olan er Richards M. nun dul eşi mühim için mü-him olduğundan size bazı şeyleri söylemem gerekiyor. O gece bir destroyer; bir cephaneye iği berhava etmekle görevli

-olan bizleri Bingazi'nin birkaç kilometre hâlısında karaya çıkardı: Teğmen Hurst ekibimizin komutanıydı... Bu bizim üçüncü işimizdi ve Teğmen de anadan doğma katil ruhlu olduğu için, (bize harpte adam öldürmek için maaş verildiğini ikidebir tekrarlardı...) hepimiz kendisine çok hürmet-duyardık. Benim kanaatimce; Teğmen Hurst, birçok lüzum-suz riskleri göze alırdı, fakat düğmaina olan nefreti de bü-yüktü ve birkaç ceset daha veri'ecek diye de hiçbir zaman tehlikeden korkmazdı. Sonraları üzerinde uzun uzun düşün-düm ve onun insan öldürmekten bayağı zevk duyduğunu ve •o işi sırf zevk için yaptığımız neticesine vardım... Lâfı uzat-madan, arkadaşım er Richards M. nin hikâyesine geleyim: O gece cephaneliğe varıddı, çeşitli yerlere saat'i mayinleri yerleştirdik; sonra karaya çıkarken kullanmış olduğumuz botu bu'mak üzere sahile doğru dönüp, yoluna geçtik... Fa-kat yolun sahile yakın okluğu yerde, yoldan düşmana ait kesif bir taşıt faaliyeti olduğunu gördük... Bunun üzerine, Teğmen Hurst sırf bir şenlik olsun diye, kamyonları bir, iki yaylım ateşiyle taramaya karar verdi. Hepimiz mevzilendik; sonra bütün hışmımızla düşmana ait taşıt vasıtalarına yaylım ateşi açtık... On tonluk iki kamyonlarından üçü yoldan fırladı, içlerinde ne kadar adam varsa hepsini öldürdük. Bu arada daha başkalarını da öldürdük... Fakat orada çok fazla oyalandık ve Teğmen, hız'a sahile dönmemizi emrettiği za-man, arkadaşım er Richards M. bacağından bir kurşun ye-di, geride kaldı... Fakat nihayet emir emirdi ve hepimiz •sahile koştuk. Bota vardığımız zaman, geri dönüp arkada-şımı almak için izin istedim, fakat Teğmen Hurst o zaman bana çok garip gehniş olan ve hâlâ da garip gelen bir tavır-la: «Karşı taraftan en az elli krşî öldürdük, bizden de bir kişi gitmiş, ne çıkar? Çabuk bota bin, çavuş; yoksa emre karşı ge'diğin için şuracıkta vurunun seni!» Bu çok kötü bir şeydi. Efendim, bunun üzerine Teğmen Hurst'e geri gidip ar-kadaşımı getireceğimi ve kendisinde cehenneme kadar yo-lu falan olduğunu söyledim. O zaman- Teğmen Hurst onu gi-dip kendisinin getireceğini söyledi ve koşarak plâjm yukarısın-da kayboldu- Düşman bu sırada i'k baskının şaşkınlığından kurtulmuş, her istikamette ateş ediyor ve sahile doğru geli-yordu. Dikkatle kulak kabartmıştan, birden kulağıma bir Smith - Wesson tabancasının sesi geldi, ki o tabancanın se-sini ayırt etmek, malumunuz, çok kolaydır, efendim. Sonra Teğ-men Hurst geri döndü, Er Ricahards'm çok acı çekmekte ol-duğunu söyledi. Sonra; Tam yanma vardığım anda tabanca-

sıyla kendini vurdu, «İşte silâhı ve mermileri,» diyerek getirdiği bir tabancaya jarjörleri sandalın içine attı, sonra botu İtalyan söylüyordu, Generalim- Pis bir yalandı bu; Çünkü arkadaşım Er Richards M.'yi tatlı çocukluk günlerinden beri tanırdım ve dünyada öy'e bir şey yapmazdı. Er Richards Rİ; yi dürüst ve cesur bir komando idi, karısıyla henüz bebeklik çağında olan oğlunu da severdi ve kedisini de vurmaya kalkmazdı. Sonuna kadar savaşır, başka çâre kalmayınca da şerefli bir asker gibi hissesine düşeni fazlasıyla yapmış olduğuna inanarak teslim olurdu. Ve ne ben, ne de siz, onun kadar iyi bir asker olamayız... Bu sebeple, Teğmen Hurst, arkadaşım Er Richards M.'yi soğukkanlılıkla gözgöre göre öldürdü diyorum- Karısı halen matemedir, Efendim ve Verilen emekli: maaşı da bir şey tutmuyor... Teğmen Hurst, sağ ayağını kaybettiğim Salerno'da gösterdiği kahramanlıklardan do' ayı VC nişanına bile aday gösterilini,* diye duydum. Ne olursa olsun Hurst, on beş Haziran 1941 de arkadaşımı ö'dürdü. Ve ben de bunu ister mahkeme huzurunda, ister halkın önünde, çekilmeden böylece söyleyeceğim... Er Richards M., sadece herkes: gibi bir askerdı, ama Teğmen Hurst gibi aşâğılık bir katil tarafından bir düj-man sahilimde soğukkanlılıkla öldürülmeyi de hakketmişti. Belki bir gün haber yerini bulur ümidiyle yazdım unu ske, hürmetlerimle, Çavuş Smyhte P L Smythe 53 Komando Gurubu-»

Binbaşı ol • ;nayı bitirince sayfayı dikkatle masasının üzerine koydu, sonra koltuğunda arkasına yaslandı, ellerini başının gerisinde kenetleyip üzün bacaklarını ileri doğru uzattı. «Tavanda hayaletler dolaşüyor, James. Şu anda İtalya'nın her tarafındaki mezarlarda kemikleri beyazlaşaneski askerlerin hayaletleri,... Bu çavuş ta kimbUir Hurst'e neden kızmış... Bir sigaraya yakmak için durdu, onu yakınca da dumanı ciğerlerine çekti. Çavuş Smythe ta kimbilir ne kararlanmış bir eski çöl tükisiydi... Bacağını kaybetti diye kimbilir üstlerinden ne derece nefret ediyordu ve Hurst'ün. yapmış olduğunu zannettiği bir şeyi kurarak kimbilir ondan ne kadar nefret etti.« Bir an durduktan sonra Bond'a doğru eğildi... «Benim bu işi örtbas etmeye çalıştığımı zannediyorsun? Öyle değil mi?»

Bond hayır manasına başını salladı... «Unut onu; Barclay terasta düştü. Hurst'ün hiçbir ilgisi yok onunla; Ben yarm,. Londra'ya dönüyorum... Samimi söylüyorum urada daha faz; la bekleyemeyeceğim...»

Ciampino hava alanına giden Via Appia Nuove daracık ve daima tehlikeli bir yoldur. Bilhassa sisli çiseleyen yağmur zamanında-

Bond'u taşıyan taksi ona bir Londra uçak yolculuğundan bile tehlikeli görünüyordu. Hava alanına girdikten ve bilet ve bagaj kontrolünü yaptırdıktan sonra bir kenara oturdu, tembel tembel etraftaki kalabalığı seyre başladı...

Ortada bir suçlu varsa, Barclay vakasının, Suçlusu kimdi?' O zavallı talihsiz Barclay acaba kendi dikkatsizliğinin kurbanı mı olmuştu, yoksa Şubat sonundan evvel onun için idam. fermanı imzalamış şahsın kurbanı mı?

Kafasındaki soruların birinin cevabı geldi. Fakat çok yersiz bir cevaptı bu. «Sinyor, Mr. Bond?»

Bond can sıkıntısıyla irkUdi... «Bartolini! Ricci Bartolini!»-

— «Rica ederim, kalkmayın, Mr. Bond.

— «Gelmen çok kibarca bir hareket, Ricci.»

— • «Gümrükte bir ahpabım vardı. Onun sayesinde girebildim içeriye.» Bir aa sustu, sonra kederli kederli devam etti: «Mr. Barclay'i korumaya kararlıydım, karşımıza bir katil çıksaydı onlarla kabilin arasında vücudumu gererdim. Geceli gündüzlü gün'erce devriye bekledim o dokakta yine de sonunda muvaffak o'amadım...»

Bond: «Ona bakarsan ben de muvaffak olamadım,» dedi.

Birdenbire Bc';d, Bartolini'nin gözlerinin karardığını ve arka tarafında birinin üzerine dikildiğini ve içlerinde muammalı bakışlar belirlediğini gördü.

Burtoünü bakışlarının yerini değiştirmeden fısıldadı: «tşte geliyor o adam?»

— «Kim?»

Bartolini'nin parmak'arı Bond'un bileğini kavradı: «Hurst geliyor. Katil yani... Mr. Barclay'in katili... Kendi dairesinde sahneyi hazırladı, asansörle yukarı çıktı, Barclay'le dostça üç beş kelime konuştu, sonra terasa çıktılar, Hurst bir ara fırsattan istifade etti, onu iterek terasan aşâğı uçurdu, sonra da odasına dc'idü, konuğuna' kurularak keyfetmeye başladı. Ben de aynı şeyi asansör yardımıyla yaparak kronometre tuttum. Katil Hurst'tür, Mr. Barclay'i o mahvetti. Beni de o mahvetti:»

Bartolini biraz rahatladı. El adaklarında hafif bir tebessümle arkasına yaslandı. «Benim artık gitmem lâzım, Mr. Bond. Arrivrederci »

Kalkıp el sıkıştılar, sonra Bartolini bekleme salonunun nihayetine yürüdü...

Hurst yanma geldi Bond'un Ah, siz ha, Mr. Bond? Londra'ya mı dönüyorsunuz? Öyleyse yol arkadaşlığı edeceğiz- Çünkü ben Zürih'te ineceğim...»

Bond: «Roma'daki işiniz bitti öyleyse ha?» dedi.

— • «Şimdilik, evet. Buraya başka bir ayda geleceğim, sonra da İngiltereye, memlekete döneceğim.» Susarak Bartolini'den tarafa baktı. «Kimdi o bey?»

— «Neden sordunuz? Tanıyor musunuz yoksa kendisini?»

Hurst: «Hayır,» dedi, «zannetmiyorum. Fakat içimde kendisini daha evvel başka yerde görmüşüm gibi bir his var. Ne var ki, yüzleri çok kolay unuturum...»

Londra'ya dönene kadar, Bond, hep Hurst'ün Bartolini'yi, IOOIA'nın holünden gayri nerede görmüş olduğunu düşündü, durdu. Şayet şüphelendiği kimseleri işkence yardımıyla sorguya çekme salahiyeti olsaydı o dertli, yenik Bartolini'nin Alan Barclay'in katili olduğuna inandı Hurst'ün dudakları arasından o sırrı çoktan öğrenmiş olurdu.

ON DÖRDÜNCÜ KISIM

Kozytours bürosu, Mayısın o terü'aze sabahında bir arı kovanından farksızdı. Tıklım tıklım dolu turist otobüsleri şimdi Hurst tarafından itinayla hazırlanmış ucuz yolları takiben bir AvıAıpa turu yapmak için Hurst'ün çizmiş olduğu rotayı takiben İngiltere'den ayrılıyorlardı. İkidebir çıkan serî ziyaretlerden bıkmıştı. Hurst, Londra'da kalıyordu. İş bırakmaya karar vermiş, bu kararını da az evvel müdür Fanshawe'a bildirmişti. ..

—• Fanshavve şimdi yerinde duramıyordu. «Ama neden, aziz dostum? Neden? Teşkilâtımız içinde en iyi yer seninki Bol bol seyahat imkânı var, bütün masrafların ödeniyor. Neden?»

— «Bir değişikliğe ihtiyacım var. İstifa ediyorum...»

— «Fakat senin işin gibi bir işten kimse sebepsiz istifa etmez... Firmadan ayrılman için mutlaka bir sebep olmalı...»

Hurst ufak tefek adam hayretle baktı... «Size sebebini söyledim... İstifamı kabul ediyor musunuz, yoksa resmen yazdı olarak mı vereyim?»

Fanshavve kendini bir koltuğa bıraktı. «Ben istifamı kabul edemem... Büro Müdürüyüm, doğru fakat en mühim memurlarımız hakkmda karar veremem... Gidip Mr. MaHine'i görmem lâzım...»

Hurst'ün canı sıkılmıştı... Kendi istikbali için plânladığı şeyin kimseyle ilgisi yoktu. Kayıtsız: «Mr. Malline'de kim?» diye, sordu... • -

— «Kozytours'un genel idare müdürü»

Hurst kısaca cevap verdi: «Burada sene'erdir çalışırım, oiiün-'ismini bile duymuş değilim. Ne diye şimdi gidip rahatsız edeyim onu?»

— «Mr. Mailine çok mühim bir kimsedir. İş âleminde hemen her yerde hisseleri vardır...» Fanshawe biraz da şeytanî bir ifadeyle ilâve e'ti: «Yıllardır sana çok iyi bir maaş verdi, onun için hiç olmazsa gidip kendisini görerek istifa niyetinde olcL'ğünü bizzat ona bildirmen lâzım.»

Hurst başıyla, «Pekâlâ,» der gibi bir işaret yaptı. «Peki, öyleyse gidip onu göreceğim. Ama kararımı değiştirecek değilim...»

Fanshavve, Hurst'e adeta tiksiniş gibi baktı. «Kozytours sana gayet iyi baktı. Hatta polisler hakkında tahkikata geldikleri zaman bile...»

Hurst'ün sağ eü hamle eden bir yılan gibi fırladı, Fanshawe.-e'ln bileğini çok sert bir kavrama ile tuttu.

— «Ne dedin? Polis mi dedin?»

Fanshawe kekeleydi, kalkmaya çalıştı; fakat Hurst'ün kerpeten gibi eU yerinden kalkmasına mani oldu.

— «Kolumu acıtıyorsun! Bırak Hurst! Bırak gideyim.»

Fanshavve başını kaldırıp Hurst'ün yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Kıvranıyor, gözlüğünün ardındaki gözleri yaşlarla doluyordu...

Hurst, onu nbileğini kavrayan parmaklarını gevşetmeden. «Hanım evlâdı seni!» diye söylendi- «Ne zaman geldi polis buraya?»

— «Mart sonunda. Sen Roma'da iken »

— «Neymiş dertleri?»

— «Oh, AHahım, kolumu kıracaksın, Hurst! Bırak beni. Yoksa birini çağıracağım.»

Hurst parmaklarını gevşetti. Fanshavve bileğini oğuştura rak kendini koltuğun arkalığına bıraktı. «Neymiş dertleri?»

Hurst doğruldu, masanın üzerinden eğildi. O zaman K i m hawe: «Seötland Yarıdan biri geldi,» dedi. «Hüviyetini gJ terdi ama pek aldırış etmedim.»

— «Ne öğrenmek istiyordu hakkımda?»

— «Malûm şeyleri. Kendisine sicilini gösterdim

— «Neden yollama dm onu şu... Mailine denil/ n herifi

Fanshawe'un bileğinin sızısı başlamıştı. «Adama ne bilmek: istiyorsa hepsini söyledim sicilinden »

— «Öyleyse seni rahatsız ettiğim için özür 'dilerim, Polis; tahkikatı için bir sebep yok ortada. Beni bundan o zaman haberdar edebilirdin »

— «Bana o kadar mühim bir şeymiş gibi gelmedi, Hurst-Zaten adam burada töputopu on dakika kadar kaldı, sonra telâşa kapılmak için hiçbir sebep olmadığına beni temin etti. Basit bir spruşturmamış... Muhtemelen pasaport falan için.»

Hurst bu izahattan memnun olmuş gibiydi, konuyu bıraktı. «Hâlâ Malüne'i görmem lâzım mı? Sana beni kovman için bir vesile verdim,.. Tecavüz ettim: sana düpedüz,» dedi.

— «Sabahleyin Mr. MaHine'e telefon edeceğim. Kimseye bürosunda randevu vermez... Umumiyetle görüşeceği kimsele-ri öğle veya akşam yemeklerine davet eder. «Sonra kinle ilâve etti: «Senin yerinde o'sam, bana yaptığın numarayı Mr. Mal-line'e de tekrarlamaya kalkışmam, Hurst. Çünkü çok iri kıyım bir insandır.»

Fakat o sözlerini tamamlamadan Hurst bürodan fırlamıştı ve Büro Müdürünün son cümlesini duymamış olması kuvvet'c muhtemeldi.

Araba, sıvaları dökülmeye yüz tutmuş, eski biçim bir binanın önünde durdu. Bond arabadan indi. Bir lahza çakıllık yaya kaldırımında durup bahçedeki parlak renkli şâhâne parlak çiçek tarhlarına, alabildiğine geniş yeşil sahaya baktı. Binanın duvarları kamilen sarmaşıklarla kaplıydı.

Merdivenden binanın girişine doğru çıkarken, kendikendime, «Tam hasta olup yatılacak yer,» diye mırıldandı. «Birinci sınıf bir tedavi ve istirahat yeri.»

Bond altı haftadır her hafta burayı ziyarete geliyordu. Bir hastanın baucunda sessiz sedasız oturmak arzusundan ziyade hastanın başucunda sessiz sedasız oturmak arzusundan ziyade

Bir hemşire parke zemini geçerek geldi. Neşeli: «Yine Mr. Bond ha?»

— «Evet. Dilenciler gibi, sizi hiç bırakmıyorum...»

— «Aşağı inebilirsiniz. Fakat gürültü yapmak yok, katiyen ses çıt çıkarmayacaksınız. Hatta ona fısıltıyla bile hitaba kalkışmayacaksınız »

Bond: «Merak etmeyin, şartları biliyorum, hemşire hanım,» dedi, sonra koridoidan yürüyerek nihayet bir iskemle üzerinde oturan sivil giyimli bir adam önüne geldi. «Bazı insanlar ne

sŞaash, ne kadar, hafif işler düşünüyor,» dedi.

Sonra odayı beklemeye memur sivilin yanında bir kapı tokmağını çevirerek ufak bir odaya girdi. Bu odada tek kişilik bir yatak, o yatağın üzerimde de ipler, tutamaklar, ilmekler; bloklar orman gibiydi. Karyolanın nihayetinde bir cibincilik, üzerinde yatan adamın yan tarafında da bir iskemle vardı.

Bond o iskemleye otururken Barclay hiçbir hareket yapmadı. Vücudunun görünen her yeri boyluna kadar alçılar içindeydi.

Bond: «Kimbilir ne kadar rahatsız oluyor,» diye düşündü, ama zaten kendinde değildi ki doğru dürüst rahatsız olsun.

Barclay'in solgun yüzüne baktı, bu yüz hatırladığı yüzden çok daha zayıftı, üzerinde ince kırışıklıklar belirmişti.

Barclay hâlâ yaşıyordu, ömrü vefâ eder de konuşur veya yazabiürse, hatta bir tek suale hitaben göz kapağını kırarak olsun bir cevap verebiürse, o zamanilmek Barclay'in katilinin boynuna geçmiş olacaktı.

Bond, yüksek sesle: «Allan, oğlum, şayet bir tek 4jale; "bir tek basit cevap verebüseydin, her şey hallolacaktı» dedi.

Sonra irkildi, bakakaldı...

"Barclay'in sağ göz kapağı hafifçe kımlıdar gibi olmuştu. Muhayyel bir tikten farklı bir hareket değildi bu ve Bond ona hayretle baktığı sırada bir damla yaş göz kapağının altında belirdi, sonra ya kibrit başı iriliğinde bir damla halinde alt göz kapağının kenarında kaldı.

Hemşire içeriye girdi. Bond'un yakaladığı gibi, onu ayağa kaldırdı. Sonra yüzü öfkeyle karışmış olan hemşire onu koridora çıkardı, tuttuğu kolu bırakmadan onu koridorun nihayetine yürüttü...

Hastahanenin holüne geldikleri zaman hemşire patladı. «Bu sizin burayı son ziyaretiniz, Mr. Bond. Size güvenebilirim zannetmişim, çünkü sözüm ona onun dostuydunuz. Fakat sizin de ötekilerden hiç farkınız yok, zavallıcağın bir şeyler öğrenmek istiyorsunuz ve onu öğrenmek için sabredemiyorsunuz.» Ayağını yere vurdu. «Bu son ziy ar elinizdir... Bir daha buraya gelmeyin... Şimdi gidin, lütfen...»

Bond münakaşaya girişmedi. Zaten hastanın odasında konuşmaması gerekildi. Ve, mh.cize kabilinden. Alan Barclay'i hayatta tutan bu hastahaneyede bir daha gelmeyecekti.

Hurst, Mailine ile telefonla konuşmak suretiyle oldukça kalabalık ve son moda bir restoranda buluştu. Malline'in orada bir köşe: masası vardı anlaşılan.

Mailine gecikmiş ve biraz gecikeceğini de telefonla şef garsona bildirmişti, Hurst sipariş almaya gelen garsona, çok soğuk bir domates suyu söyledi...

Mailine beş dakika geç kaldı, Hurst onu karşılamak üzere ayağa kalktığı zaman da geç kalmış olduğu için • Mailine, yine özür diledi. Çok iri yapılı bir adam olmasına rağmen, Mailine gayet rahat hareket ediyordu ve oturduğu zaman Hurst, Mailine'in o sert tarafını düşündü gerçekten kendi gibi sert bir tarafı olduğunu, ve onun pervasız hareketlerinin gizlediği çok sert bir nüve olduğunu anlamıştı. Mailine'in yüzü dostça bir ifadeyle kırış kırıştı.

Fakat yemek esnasında Mailine'in gür sesi fasılasız anlatır ve gayet hoş yanmış olan yüzü de binbir ıkranın nüktesiyle kırışırken gözleri ağırlaşıyor, donuklaşıyor ve gülümüyordu. Dişleri pırıl pırıl, saçları ıslık ıslık, sırtındaki zarif elbisede en ufak bir kırışıklık dahi yoktu fakat Hurst'ü gözetleyen Mailine' in gözleri hiçbir şey aksettirmiyordu.

Hurst, Mailine'in kendisini yukarıdan aşağıya süzdüğünü ve bir şeylere niyetli olduğunu hafif bir şaşkınlıkla farketti.

Mailine şarabını içti, Hurst te domates suyunu. Ancak kendisi için konyak söyledikten sonradır ki, Hurst'ün Kozyto-Urs'dan istifası konusu ele alındı. «Bu da benim bir kaprisim -dir, Mr. Hurst,» dedi... «Çok özel işleri burada konuşmaktan katiyen hazetmem, bu sebeple çok zaman öğle yemeğimi dışarıda yerim. Şu ufaklık masada ne toplantılar yapılmıştır.

Hurst: «Yanılmıyorsam, birçok tesislerde hisseleriniz varmış, Mr. Mailine,» dedi...

— «Pek çoğunda var. Hepsi de turizm ticaretiyle ilgili firmalar. Oteller, misafirhaneler, otobüs seferleri, seyahat acenteleri; hatta balık tutma imtiyazları ve portatif duşlara kadar ufak tefek şeylere bile ilgilenen girift bir hayli şirketin Direktörler Meclisi Başkanı'yım Kozytours işlerimin içinde beni en az üzeni, Firmanın idaresini harpten sonra İdare Meclisi ele aldığı gündənberi oraya ayak basmadım.

Malline'in sesi hararetlenmişti «Kozytours yüzünden bugüne kadar başımın ağırmamış olmasının sebeplerinden biri, firmanın emin ellerde olmasıdır. Fanshawe zaman zaman çok sıkıcı bir memur olur, fakat işi biliyor ve sizin gibi gayet ehil yardımcılarını var»

Hurst onun sözlerini kesmek üzereydi ki, Mailine devam etti. «Fanshawe'm sizinle çok kısa bir çalışmadan sonra bana anlattıklarına göre, hep mırddasm diye sırtı sıvazlanan ke-

di tipinde bir eleman değilsiniz. Kozytours'un idaresiyle artık hiçbir aktif ilgilim yok ve şunu da sırası gelmişken ilâve edeyim, halen gördüğünüz iş için de sizi seçmiş olan bizzat benim. Bir hayli zaman aldı o seçim... Önümde harp senelerine ait siciliniz duruyordu... Harpten önce ve harp seneleri esnasında sizi tanımış bir hayli kimseyle de görüştüm. Ve bugünkü işinize çok uzun, dikkatli bir incelemeden sonra seçildiniz.» İlâve etti: «Ve o işe sizi seçmiş olduğuma da bir saniye-cik pişman olmadım... Raporlarınız, ; turlar hakkındaki tahminleriniz fevkalâdeydi.»

Mailine bir sigara tellendirdi, sonra djumanı savurdu- Devam etti: «Fanshawe dün öğleden sonra telefon ettiğinde istifanın gerçek sebebini, doğrusunu söyleyeyim, katiyen anlayamadım. Fanshawe'ı dikkatle sigaya çektim, fakat bu kararınızın ne sebebe dayandığını bir türlü izah edemedi bana. Müdürlerim ufak tefek personel değişiklikleri yapabilirler, fakat hiçbir mühim memurum, ki siz de onlardan birisiniz, bana baş vurmadan işten ayrılamaz.»

Hurst: «Aramızda kavga falan olmadı. Sadece Fanshawe'a istifamı kabul etmesini söyledim... O kadar,» dedi...

Mailine balon kadehe biraz konyak koydu, sonra kadehi kocaman ellerinin arasmda evire çevire ısıttı. «Ben bu firmaları harpten sonra canımı dişime takarak kurdum. Bu işler bin sıkıntıyla liiruldu, fakat bugün gayet iyi iş gören ve çok iyi para getiren bir firmam var. Siz de benim o firmayı kurmama yardım edenlerden birisiniz. Size, hemen hemen on beş yıldır fevkalâde bir maaş ödüyorum. Maaşınıza zam yapılımsını istiyorsanız, o hususu bir lâhzada hallederim, yok, uzunca bir tatil yapmak istiyorsanız; Kozytors'unu himayesinde, bütün masrafları firmaya ait olmak üzere dilediğiniz tarafa seyahate çıkabilirsiniz» Mailine dimdik baktı Bond'un gözlerine, sonra daha yumuşadı: «Bu sebeple, istifanızı kabul edemeyeceğim, Mr. Hurst... Başka bir çâre bulmalıyız bu işe. Düşünceler içinde yudumladı konyağını.

Malline'in sesinin yankısı Hurst'ün dimağında çınliyordu. Daha evvel duymuş olduğu, kendisine yabancı gelmeden, fakat bir türlü nerede duyduğunu hatırlamadığı bir sestir bu. Sınırları bozularak: «Canım isterse Kozytolui-s'dan istifaya hakkım vardır. Ben Kozytours'un kölesi değilim,» dedi...

Sonra devam etti:

— «Doğru. Fakat bu yerime bir başkası bulunamaz demek değildir. Sıra sıra dil'er bilen, kollejerden mezun olmuş nice

•gençer var. Salisen bir mevsimde yerini alabilecek bir genç yetiştirebilirim »

— «Tecrübelerinizin tamamım başka bir insana devredelin eniz imkânsızdır...»

Hurst avuç içleri masaya gelmek üzere açmış oduğu elle-rine baktı. Yine Malline'in sesinde bir tehdit ifadesi belirir gi-bi olmuştu; halbuki iri yapılı adam ona gülümsüyormuş gibiy-di.

Mailine: «Paranız veya bir yerden bir geliriniz var mı, Mr. Hurst?» diye sordu.

— • «Var diyemem: Seneler boyunca bir kenara bir şeyler koyabildim, sonra evü falan da değdim. Fakat fazla para da istemiyorum, Mr. Mailine. Size şantaj yapmaya da kalkmıyorum: Mesele şu' boyuna seyahat etmekten, raporlar yazmaktan, turlar tertiplemekten bıktım usandım. Fazlaca Mailine sabırla göğüs geçirdi. Seyahattan bıktysan, onun da icabına bakabili-riz. Çotswolds'da açacağımız yeni büroya şef olabilirsin. Ma-aş da çok iyi...»

Hurst başını salladı. «Hayır. Ben kati kararımı verdim, Mr; Mailine... İstifamda ısrar ediyorum...»

— «Ben de istifamı kabul etmeyeceğim.»

— «Öyleyse bir çıkmaza girm'n durumdayız» Hurst ayağa kalktı. «Bu ayın sonunda Közytours'u terke niyetleydim- Ayrılışımı geciktirmekte bir mana yok...» Malline'e başıyla bir selâm verdi. «Misafirperverliğinize de teşekkür ederim...»

Mailine yerinden kııldamadı.

Hurst. artık söylenecek başka hiçbir şey olmadığı için dönüp yürüdü. Fakat zihnini son derece kurcalayan bir şey vardı? Mailine ona tamamen yabancıydı... Kendisinin, Kozytours hesabına gördüğü iş hakkında 'Malline'in bu derece bilgi sa-hibi olabilmesine aklı katiyen yatmıyordu- .

Restorandan çıkarken Malline'in kendisini gözetlemekte olduğunun farkındaydı. Hurst kaybolduğu sırada, Malline'in yüzünde düşünceli bir ifade vardı... Yüzünün hatları birden-bire daha derinleşmiş gibiydi. Ba'on kadehteki konyayı çalka-ladı, sonra onu yarıya kadar doldurup bir nefeste hisımla içti.

Aylardan Hazirandı, ve yaz da tatlı, kuru bir mevsim ola-cağa benziyordu.

Bond o gece sevgilisini bir hediye ile ziyarete gittiği za-man yapacağı sürprizi düşünüyordu. Birlikte yemeğe çıkacak-lar, sonra bir revüye gideceklerdi. Cüzdanım açıp biletleri kontrol etti...

Öğleden sonra saat üç su'arıydı.

Bond biraz sonra bürosuna çay getirileceğini hatırlayarak ..Komadaki ikametini düşünmeye başladı. Binbaş'dan haber al-mıştı ve Ricci Bartolini'nin de Alan Barclay'in hayatta oldu-ğunu bilmeden hâlâ Vffiram buram ter dökerek ipucu aramak-la meşguldü. Barclay ise gerçekten o 'kadar hayattaydı ki, bir iki güne kadar alçıları sökülecek ve felce uğramış sinir mer-kezlerini tekrar harekete geçirilmesi için büyük gayret sarfi-na başlayacaktı...

Şefi M. dahil Gizli Servis'teki ilgililerin çoğu Barclay'i öl-dürmeye teşebbüs edenin Hurst olduğundan şüphe ettikleri halde, Bond, Barclay'in bizzat konuşacağı günü iple çekiyor-du. Barclay'in dudakları arasından çıkacak bir tek kelime Bartolini'nin azabına son verebilecek, bir ikinci kelime de bu-ttun muammayı çözmeye yetecekti...

Telefon çaldı. James Bond: «Buyurun?» dedi.

Sonra kaşlarını çatarak dinledi. «Pekâlâ, Başkanım, geti-rin onu buraya. Hemen ,vakit geçirmeden... «Saatine bir göz atlı. «Yalnız uzamasın... Saat dörtte çıkacağım»

M'in Kurmay Başkanı Bond'un sekreteri Mary Goddnight' la bir, iki lâf atılarak 007'nin bürosuna girdi, sonra beraberin-de getirdiği Herr Schmidt'i takdim etti. Herr Schmidt fevkalâde İngilizce konuşuyordu ve Bond ona masasının önündeki bir koltuğu gösterince, derhal oraya kuruluverdi.

Gizli Servis Kurmay Başkanı: «Fazla vaktini almayaca-ğız James,» dedi, «Herr Schmidt İnterpoHa ilgili bir konu sebe-biyle Viyanadan gelmişti. Bir ara çeşitli konular üzerinde dur-duğumuz sırada bahis birkaç ay evvel Roma'da cereyan eden Barclay vakasına geldi»

Bond hafifçe koltuğunda kııldandı. «Vakayı gayet iyi hatırlıyorum»

Kurmay Başkanı Bond'un Barclay vakasıyla olan münasebetini kısaca Herr Schmidt'te izah etti. «Hadise hakkında hazırladığın raporda Barclay'le aynı apartmanda oturan Hurst adlı bir şahıstan bahsediyordun, yine ayırda Barclay'in hissî bir alâka duyduğu bir kadının kocası olan Thomas MaUine'-den de bahsediyordun.»

Bond öne doğru eğildi: «Şu hikâyeyi biraz daha kısa kes-sene, Başkanım »

— «Mailine hakkında başka bilgi edinmeye imkân yok ve muhtemelen edineceğimizi de sanmıyorum. Fakat Hurst için durum hiç te öyle değil»

— «Ne gibi yani?»

Kurmay Başkanı başıyla Herr Schmidt'e bir işaret yaptı, «Sizi dinliyoruz. Herr Schmidt...»

Alman: «Ah,» dedi. «Şu Hurst dediğiniz şahsı bana tarif eder misiniz?» Mr. Bond. Etraflı bir eşkâlini, mümkünse...»

Bond, Hurst'in o acayip renksiz gözerine kadar herşeyini bir bir tarif ederek adamı anattı. Sonra onun kır saçı ve da-ima domates suları içen acayip bir tip olduğunu da îave etti.

Herr Schmidt, pipod'Jndan birkaç nefes çekerek: «Ya? O da uyuyor,» dedi.

Sonra Kurmay Başkanı Bond'a hitaben konuşmaya başladı: «1953 yıllarında Beyrut'ta biçimsiz bir iş olmuştu O zamanlar hadisenin tahkikatıyla bir ara İnterpol meşgul olmuştu- Bir Amerikalı ölmüştü, her ne kadar ölümün bir kaza eseri olmasında muhtemeldi, ama bir cinayet eseri de olabilirdi- Amerikalı mühim bir şahsiyetti ve onun ölümüyle Orta Doğu'ya yapılacak büyük bir yardım programı muvakkaten geri kaldı ve Ruslar da o arada o bölgeye sinsice sızmaya fırsat buldılar.- Amerikalının düşerek öldüğü trenin yolcularından biri Rose adında bir İngi'izdi. Ölen Amerikalının muavini Rose'u hatırlayarak hadiseden sonra İnterpol'a onun etraflı bir eşkâlini vermiş. Fakat zamanla bütün ipuçları kaybolmuş, ve Mr. Rose hakkında da hiçbir teşebbüs yapılmamış. Rose son derece basit bir tipe benzediği için, onun o vakada mühim bir rol oynamış olabileceğine de ihtimal verilmemiş. Halbuki, Rose'un eşkâli Hurst'ün eşkâline tıpatıp uyuyor »

Bond atıldı: «Fakat bir adam bu kadarcık bir delille sehpa-ya gönderilemez.»

Kurmay Başkan: «Tabiatıyla gönderilemez,» diye cevap verdi, («fakat tesadüfler fasılasız birbirlerini takip ediyor. 1955' te bir Alman Innsbruck'ta, lan nehri üzerindeki köprüden düş-tü. Mühlau banliyösünde antikaclılık yapan, ufak tefek şiş-man bir adamdı. Aslında 1949'a kadar Doğu'dan kaçırıldığı in-sanları Berlin harabeleri içinden Batı'ya geçiren çok cesur bir insandı. Ve sonunda o kadar mühim şahsiyetleri kaçırdı ki, Stalin kendisinin kati surette temizlenmesi için bir emir ver-miş. O emri biz dehaber aldık. Fakat meçhul bir şahıs veya r(a-hışlar sonunda onu Innsburck'ta) buldular Ceset, nehiden çıkarıldı; üzerindeki yegâne yara izi sağ kulağmm ardındaki bir darbe izinden ibaretti. Nasıl ölmüş olduğunu da tesbit mümkün olmadı»

Herr Schmidt: «Çok inatçı adamalar karşımızdakiler» de-di. «Altı yıl beklediler onu ö'dürebilmek için.»

— «Ya Hurst? O da orada mıymış cinayet sırasında?»

Kurmay Başkanı başıyla tasdik etti: «Hurst o sırada, tu-ristik bazı işler dolayısıyla İnnsruck'ta bulunuyormıyag. Kendi ismiyle. Kozytours'daki personel dosyasını tetkik ettiğimiz zaman oradaki kayıtlardan öğrendik»

Bond: «Geçen Şubat'ta Roma'da Barclay öldürüldüğü za-man da orada hazır nazırdı Hurst, değil mi?»

Herr Schmidt: ((Belki Mr. Hurst'e büyük bir haksizlik edi-yoruz» dedi «Fakat tahkikatı derinleştirdiğimiz takdirde ken-dişini sorguya çekmemiz gerekecek. Barclay içinde sizinkiler sorguya çekebilirler onu, İhterpol da kendisini diğer ölümler hakkında sorguya çekmek isteyecek.»

Kalktı: «Fazla vaktinizi almayalım, Mr: Bond, Yardımı-nızdan dolayı çok teşekkür ederiz»

On'ar bürodan çıkarılmıyaz Bond hemen telefona sarıldı. Artık Barclay'i öldürenin daha doğrusu, Barrlay'i öldürmeye teşebbüs edenin Hurst olduğundan zerre kadar şüphesi yoktu.

Kurmay Başkan, ertesi sabah Bond'u tekrar ziyarete gel-di: «Kuş uçmuş, James» dedi: «Kozytours'daki işinden -geçen ay istifa etmiş. İşini terkederken de hiçbir adres bırakmamış:»

—ı «Kaldığı eve gittiniz mi?»

— «Taiatiyle: İki kişi yolladım oraya. İşinden istifa ettiği gün oturduğu evi de tahliye etmiş. Ev sahibesi kadın eşyaların gönderildiği şirketin ismini verdi. Hurst'ün eşyalarını ihtiva eden sandıklar oraya yollanmış. Oradan tahkik ettik, sandık-lar Londra'da bir başka nakUyet şirketi tarafından almış: O ikinci firmaya da sandıkları şehrin, dışında bir birahane-ye teslim etmesi hulusunda talimat verilmiş: Onları da oradan bizzat Hurst bir kamyonetle gelerek almış. Bütün izle? o noktada sona eriyor.» Bir an mola verdi. «Şayet yurt dttısına kaçtıysa kendisini bulup yakalamak çok uzun sürebilir. Öy-lesine kurnaz bir adamı arayıp bulmak çok güç olarak.»

James Bond bir müddet düşündü: «Ben yurt dışına fa-lan kaçmadı derimi, Hatta daha da ileri gideceğim; kendisi şu anda, başka biri isim altında, bir taşra kasabasında eşraf hayatı yaşıyor bulacaksınız: Ben sizin yerinizde olsam restore edilmiş malikâne veya o biçim bir köşk ararım.»

Kurmay Başkanı. «Bravo?» dedi. «Bari şu kristal küre ne bir kere daha bak ta onu nerede bulabileceğimizi de söy-le.»

Bond: «Söyleyeyim» dedi. «Onu da biliyorum; Kendisi-ni Devon'da bulacaksınız.» Sonra ilâve etti. «Fakat onu tev-kif edip getirmeye kalkışmadan evvel M ile bir kere görüş-

«neki istiyorum: Bu defa kozlar paylaşılırken orada olmak istemim.»

ONBEŞİNCİ KISIM

Alacakaranlık hâlâ Thomas Malline'in malikânesinin batı çesinde oyalanıyordu. Haziran çok güzel geçmişti ve yarın Temmuzun biriydi, hiç kimsenin hatırlamadığı kadar güzel bir yaz geçeceğe benziyordu.

Brenda Mailine odasının perdelerini yana çekti, sonra alacakaranlık çöken bahçesine baktı. Yatak odasında gezindi, sonra derin bir göğüs geçildi.

Roma'dan döneüberi kocasını çok az görebilmişti, boşanma meselesini de ara'arında hiç konulmamışlardır Brenda Mailine, kocasını zaman zaman yemek masasında görüyor,' fakat katiyen 'sevişmiyorlardı. Ona karşı duyduğu nefret elle tu'uftur, gözle görülür bir hale gelmişti.

Karyolasının başucundaki telefonda hafif bir çıt sesi geldi: Evin içinde, başka bir odadan telefon ediliyordu-

Derhal Brenda'nın dikkati gitti o tarafa. MaUine'i şehir de zannediyordu, bu sebeple telefon eden ancak uşaklardan biri olabirdi. Son aylarda çok kabaran telefon faturalarını düşünerek bir an sinirlendi. Gidip ahizeyi açıp dinlemeye mecbur oldu.

Ve ahizeyi kulağına götürürgötürmez telefonda kocasının sesini duydu: Tom Mailine: «Kim o?» diye sordu.

Tom, parale'den bir telefon açıldığını muhakkak duymuş olmalıydı. Brenda telefon dinliyormuş gibi yakalanmak, korkusuyla, bir an nefesini tutarak dinledi. Fakat Malline'in paralelin açıldığını farketmemiş o'duğu muhakkak, çünkü konuşmaa devam etti.

Mailine şöyle diyordu. «Seni bulabilmek için haftalardır arıyorum. Hiç olmazsa insan beni bu kadar uğraştırmamak için bir adres falan bırakırdı»

Öbür Uçtan başka bir ses. «İstifamı verdiğim zaman Kozjytours'a dönmeye niyetli olmadığımı size söylemişim: Kararım katiydi, Mailine. Beni ikidebir rahatsız etmezseniz size minnettar kalacağım.»

Mailine kıkır kıkır güldü. «Fakat sen bir profesyonelsin, Hurst. Bu işleri bırakamazsın: Hayır, hayır, bu hafta muhakkak Londra'ya dönmelisin.»

Hurst diye hitap edilen adam tekrar etti: «Sizinle Londra

da veya başka bir yerde buluşmaya hiç niyetim yok: Bu kararım katidir»

Mailine tekrar konuştu, fakat bu defa sesinde müthiş tehdit dolu bir ifade vardı, yılan gibi tıslıyordu. Garip bir sesle: «Sen profesyonelsin, Hurst. Barclay sonuncu değildi... Sonra mükaleme sona erdi.

Barclay mi? Bu isim Brenda'nın kulak zarında bir gök pürültüsü gibi yankılar yapmıştı: Dehşetle ahizeyi yavaşça, ama çok yavaşça, her an kırılması muhtemel ince bir çin por selenmiş gibi yuvasının üzerine koydu.

• ' Alan Barclay ha? Tom Malline'in ne alâkası vardı onun la? Ve Hurst denilen bu adamın?

Kocasıyla, Via Veneto'daki Doney'de oturdukları gün âşığı olduğunu söylediği Alan Barclay nasıl bir canavarca konplonun kahramanlarıydılar; Alan'ı Tom mu öldürmüştü yoksa? Sonra bu tahminin saçmalığını Brenda kendi de farkettili, çünkü Tom'a, Alan'dan bahsettiği zaman, onun ölüm haberi çoktan gazetelerde yayınlanmıştı.

Ya Hurst? O muydu katil? Kocası Barclay'i bambaşka bir hüviyetle mi tanışmıştı yoksa? O gün Tom'un kendisini sert bir şekilde sorguya çekmesinin aşikâr sebebi şimdi anlaşılmıyor muydu?

Brenda birden heyecanlanarak ayağa fırladı, odanın için de doluşmaya başladı: Zihnine bambaşka bir ihtimal gelmişti; Durdu: Bir elini yumdukl yaptı, sonra onu ısırdı.

Sabahleyin ilk iş olarak Londra'ya gitmesi icap ediyordu, çünkü tahkiki gereken hususlar vardı. Ondan sonra da, kararını vermesi icap edecekti.

Kbfjytours'un müdürü M'# Franshawe, Brenda MaUine'i merasimle karşıladı: Çünkü İdare Meclisleri Reisinin hanıma çok mühim bir kimseydi: Kendisinin terfiinde bile rol oynayabilirdi:

Franshawe, bir reverans yaparak genç kadını ufak bürosuna soktu, hemen koşarak ona bir koltuk çekti. Brenda oturup etrafına bakındı, Franshawe'in son derece tertipli bir ihfean olduğu belliydi. Sonra çok tatlı bir dille. «Çok nazıksınız, Mr. Franshawe» dedi. «Tevekkeli değil, kocam Kozjytours'un idaresini tamamen size bırakmış.»

Franshawe horozlanır gibi bir tavırla teşekkür ederek oturdu. «Size nasıl bir yardımda bulunabilirim? Hanımefendi?»

fi Brenda oraya, gelmeden evvel Franshawe'la nasıl konuş-

çağfını defalarca prova etmişti, muhatabına doğru eğildi. «Doğrusu, biraz malumata ihtiyacım var.» Brenda durakladı ondan sonra söyleyeceklerini mümkün olduğu kadar normal bir tonla ifadeye hazırlandı. «Kocamın, Malline'in en mühim seyahat temasları hakkında bir rapor tanzimiyle meşgulüm: Hatırlayacaksınız, Roma'da turizm acenteleri şefleri arasında bir konferans tertiplenmişti. Geçen Şubat'ta?»

Mr: Franshawe'm kaşları çatıldı.

Brenda devam etti: «Ne yazık ki, kocam hatıra defterini koyduğu yeri hatırlanmıyor, bu yüzden o konferansın tam tarihini bir türlü bulamıyorum: Tom her şeyi hatırlıyor da asıl tarihleri bir türlü hatırlayamıyor.»

Franshawe, bir çekmeceyi karıştırmaya başladı, yorum, Bayan Mailine, Fakat konferans Şubat'ta değil,, martta idi.»

— «Oh, olamaz! » Brenda kendini tutamayıp heyecanla elini gırtlığına götürdü, dik dik oturdu. «Hay Al-rahim, halbuki Tom konferansın şubatın son haftasında yapıldığına o kadar emindi ki...»

Franshawe, bir çekmeceyi karıştırmaya başladı: «Hayır, kati, olarak biliyorum ki martta idi...» Çekmecesinden çıkardığı bir kâğıda bakarak devam etti: «Dokuz mart ile onbeş mart arasında, kesin olarak»

Sirenda bayağı şaşalamış gibiydi: «Nasıl olur da bu kadar hatalı bir tahmin yapmış olabilirim? Konferans tarihinin daha önceye, **rubaim** son haftasına falan alınmamış olduğuna emin misiniz?»

— «Katî surette eminim Mrs, Mailine... Kocanız konferansa giderken yerini ben ayırtmış, biletini ben almıştım: Hattâ kendisini uçağa kadar da ben uğurladım.»

Brenda mütekip suali, sormaya bir türlü cesaret edemiyordu. Nihayet sınırlarına hakim olarak konuştu. «Tahminen, kocam Roma'ya Şubatın son haftasında geldi; Herhalde kendisine siz yer ayırtmıştınız.»

i Franshawe başını yana eğdi. «Oh, hayır, Bayan Mailine.» Öksürdü. «Mr: Mailine Şubat'ta Roma'da olamaz, fakat o sefer için otelini ve uçak biletlerini Kozytours'da vasıtasıyla ayırtmamıştı.»

Brenda gülümsedi. «Yardıma çok teşekkür ederim. Yalnız tarihlerden emin olmak istiyordum da.»

Kalkacakmış gibi bir hareket yaptı, Franshawe koltuğundan fırladığı gibi masanın eü-afını dolandı; Brenda Mailine:

••«~~H~~ hatırıma gelmişken sorayım, Kozytours firmasında çalışan Mr: Hurst adında biri var mı?»

Hurst adını duyarduymaz,, Franshawe, zincirinin ucunda durmuş bir köpek gibi okluğu yerde kalakaldı: Yüzü gerildi: «Evet» diye cevap verdi: «evvelce burada çalışan o isimde biri vardı»

— «Ne zamana istifa etti?»

— «Hatırladığıma göre, Mayıs sonunda.»

Brenda bir an düşüncelere dalmış gibi oldu. «Anlıyorum:» Sonra sordu. «Şimdi nerede acaba, biliyor musunuz?»

Franshawe, bilmiyorum, manasına başını salladı: Hiçbir fikrim dahi yok Mrs: Mailine:»

Brenda. «Eh» dedi. «yardımınızdan doTayı çok teşekkür edelim.»

Brenda MaHineyin tahmin edilebileceğine kadarına göre, James Bond, son karşılaşmalarından beri hiç değişmemişti. Bond, onu Gizli Servis'teki bürosunda kabul etmişti: Sekreteri Mary Goodnight onu bürosuna soktuğu zaman Bond'a manalı manab bakmıştı.

• Bond, bu randevuyu isim vermeden kendisinden istemiş olan kadını da görülmüş tanıdığı.

Genç kadını masasının önündeki bir koltuğa oturturken: «Eh...» dedi: «bu defa bulduğumuz yer geçen defa karşılaşacağımız yer kadar lüks değil.»

Bond kadına kendini toparlayabilmesi için vakit vermek gayesiyle ağır ağır tabakasından bir sigara alıp yaktı,;

Nihayet Brenda Mailine onun gözlerinin içine bakarak donuk bir sesle konuştu. «Sizinle Alan Barclay hakkında konuşmaya geldim. Onun Hurst adında biri tarafından öldürülmüş olduğuna inanıyorum.»

Bond sigarasını itinayla dudakları arasından aldı, kütublasının kenarına koydu sonra ellerini başının arkasında kenetledi: Brenda onun mahmurlanmış ânmettiği gözlerini şimdi buz gibi bakışlarla ve son derece dikkatle kendisine tevcih etmiş olduğunu gördü: «B(u) son derece ciddi bir beyan, Mrs. Mailine:»

Brenda Mailine kendini daha fazla tutamadı. «Kocam Tom da o mesele hakkında bir takım şeyler biliyor.»

— «Olabilir. Yalnız bana olanları anlatın.»

007 bu kadına ne derece açılabilirliğini düşünüyordu, nihayet son derece açık davranmaya karar verdi. «Sizden bü

•tün hakikatleri öğrenmek isterim, Bayan Mailine. Barclay le olan maceranız dahil.»

Bond'lun istediği gibi, bu söz kadını fena halde iğnelemiştir, ti, sonra genç kadın bütün bildiklerini süratle anlatmaya başladı. Mailine ile hayatını, Alan Barclay'le yaşadığı macerayı, kocasından boşanma isteğini, sonra da Barclay'in Ölümünü gazetede okurokumaz geçildiği o müthiş şoku anlattı. Sonra FransKawe'a gidip konuşmasının Roma'ya gidiş gelişleri hakkında bilgi almasını, kocasının Hurst adında biri ile yapmış olduğu telefon nf iha veresini de Malline'in o telefonda* söylediklerini bir bir nakletti. Sonra o muhaverenin son cümlesini tekrarladı. «Barclay sonuncu değildi.»

James Bond düşüncelere dalmıştı: demek hepsi doğrudu.. İnterpol'un Hurst aleyhindeki bütün dosyası gerçektir demek Hurst profesyonel bir katildi ve Barclay'i de öldürmeye çalışmıştı.

. — «Şimdi şu hikâyenizi bir kere daha ele alalım, ondan, sonra bazı sorular sormak istiyorum.»

Bir saat sonra Bond kurşunkalemin bıraktığı, koltuğunu, geriye doğru itti. «Buraya böylesine gelmekle büyük cesaret eseri gösterdiniz, Bayan Ma'line, bunu ne kadar takdir ediyorum, tahmin edemezsiniz» Bond ayağa kalktı. Sonra sordu.. «Birkaç günlüğüne gidip yanında kalabileceğiniz hiç kimse; yok mu?»

¹ Genç kadın bir an şaşaladı: Bunun üzerine, Bond. «Yani bir dostunuz, bir arkadaşınız, bir akrabanız falan? Yalnız Londra'ya' pek yakın bir yerde o'lmazm.»

Brenda başıyla «var» der gibi bir işaret yaptı. «iDundee''' de evli bir kızkardeşim var. Ona gidebilirim.»

i Bond: «Öyleyse buradan çıkarılmıyorsa ona bir tel çekin:» dedi: «Hemen evinize gidin, eşyalarınızı toplayın ve hiç vakit kaybetmeden bir otobüs veya trenle oraya gidin.»

— «Ama... acelesi ne bu kadar?»

— «Normal bir soruşturma için gidip kocanızı ziyaret edeceğiz. O sırada sizin orada bulunmayıp uzaklarda olmanız çok daha iyi olur. Ah... unutmadan soy lıyeyim, sakın evde adres bırakmayın. Hemşirenizin adresini yalnız bana verin, bir haber olur alır almaz size iletirim.»

Genç kadın gözlerinde çelik rengi pırıltılar yanıp sönen yağız gence baktı. «Söz, değil mi, Mr: Bond?»

Bond masanın etrafını dolandı, sonra iri elini kadının kolunun üzerine koydu: «Bana güvenebilirsiniz, Bayan Mailine-

Hem, kimbilir, belki alacağınız haberler hiçbirimizin tahmin edemeyecek kadar güzel de olabilir.»

Bond, karşısındaki koltuğa kendini külçe gibi bırakan, Kurmay Başkanına: «Demek Hurst'ü buldular, öyle mi?» dedi:

— «Evet. Juuâ Symons adı altında yaşıyormuş: Küçük bir Devon köyü dışında Budak denilen eski bir malikanede Yanında da en azından elli yıllık bir meyva bahçesi var: Sakın. Ben sana söylemiştim, demeye kalkışma. Son kehanetin tamamen doğru çıktı.»

— «Ben sana demiştim.»

Kurmay Başkanı, «Pekâlâ» dedi «biraz daha kehanette bulun öyleyse. Neden biraz olsun sıkıştırıp sorguya çekmemiz için Hurst'ün Londra'ya getirtmemize sen mani oldun? Şef ve sen ne zaman karar vereceksiniz buna?»

— • «Kehanet, için kristal küreme bir kere daha bakacağım, Başkanım Mr: Hurst, Londra'ya Alan Barclay'in basit bir suale cevap verebileceği gün çağrılacak»

Bond bir an dvrduktan sonra devam etti. «Peki, Mailine? ne olacak? Ona ne zaman hesap soracağız?»

— «Eli kulağında. M, Hurst i'e Mailine meselelerini tamamen birbirlerine bağlı olarak görüyor: Hurst'ü içeri aldığımız gün, MaUine'i de alacağız.»

Bond basını salladı: «İşin fantezisi bir tarafa, Başkanım-bu son söylediğin beni henı hiç sevindirmedı. Benım kanaatimce. Mailine büyük bir casusluk şebekesinin irtibat ajanı: Şebekenin Londra'daki temsilcisi. Allah bilir kiminki kaç casusluk tarağında bezi var. Hurst'ün Malline'in kiralık katiliydi, buna rağmen Hurst'ün birkaç bün önce Mailine kendisine tdefon edene kadar onun emrinde çalışıldığını bilmediği de anlaşılıyor. Mailine bunca yıl kendini Hurst'ten bile gizledikten sonra nihayet hüviyetini belli ettiğine göre herhalde hayli müşkül bir duruda olmak, öyle değil mi?»

— «Öyle tahmin ederim»

••'••••••••••

— «Ve bu saftada Maline'in başka bir iş için Hurst'e İhtiyacı var gibime geliyor.»

— «Olabilir:»!

Bond mırıldandı. «Fakat o iş Hurst'ün son işi olacak: Çünkü çok fazla biliyor. O işten sonra da temizleyeceklerdir kendisini!»

/
Kurmay Başkanı: «Halbuki hadiseleri kendi akışına bı

raksak iğimiz çok daha kolaylaşırdı Ü-tidik t - ,
parasını boşuna harcamam, **Li-dut** dedi *

Budak Malikânesinin sahibi Mı'. Juian Symons televizyonu kapatıp camlı büfenin üzerinden tavana kadar haşmetle yükselen bir kitaplığa yürüdü. Biraz aradıktan sonra oradan bir kitap seçti.

İçi rahattı, huzur içindeydi, çünkü bu melcei dikkatle seçmişti ve dış dünyadan kimsenin rahatsız edeceğini ummuyordu: birbirinden güzel seneler, ağır ağır geçtikçe yeni isim ve hüviyeti, ardına daha da rahatlıkla gizlenecekti.

O güne kadar üzerine aldığı bütün işleri ustalıklı becermişti: Yalnız son işini, Barclay işini yüzüne gözüne bulaşmasına ramak kalmıştı. Bazan o işi düşününce rahatı kaçırıyordu, fakat sonra bütün vakayı, James Bond'la yaptığı görüşmeye kadar dikkatle zihninden geçiriyor, fakat hiçbir yerde kendisini suçlayacak gibi bir kusur, bir hata görürüyordu.

Salonda etrafına raflara tepeleme yığılmış kitaplara, Ve nedik mamulü cam eşya'ara, Fin iğni ağaç oymalara, on beş yıllık devamlı seyahatleri sırasında, evini süslemek üzere toplamış o'duğu şeyere göz gezdirdi.

Aynı anda da telefon çaldı.

Telefon zilini duyunca irküdi, kalktığı zaman bir an telefonun yerini hatırlayamadı: Gerçekten o eve yerleştiği gündenbergi o telefonu bir kerecik o'sun kullanmamıştı. Koridordan telefona giderken arayanın herhalde sipariş arayan ve yahut ta verilmiş bir siparişin hazırlanmış olduğunu bildirecek bir seyyar satıcı olacağını düşündü.

Antika telefon duvara asılıydı: Hurst onu aldı, sonra «Ben Juban Symons» dedi:

Mailine. «Merhaba, Hurst» dedi.,

Hurst'in ağzı bir karış açıldı hayretten, belki de senelerdir ilk defa olarak bir şok geçiriyordu.

Mailine hiç beklemediği bir şeyler söylüyor, kendisini biraz da tehditle karışık bir ifadeyle Londra'ya iş basma çağırıyordu-

Fjurst mükâlemeyi yürüttü, sonunda, Mailine kendisini on senedir dehşete salan sesiyle konuşmaya başladığında, Hurst kendine gelebilmişti.

—ı «Sen bir profesyonelsin Hurst» demişti Mailine. «Barclay sonuncu değildi» Sonra bir tık sesi ile telefon sustu.

Hurst ahizeyi ağır ağır duvara bağlı iki çatallı kancaya astı. Asıl vazifesinin kimsenin bilmediğini bilmenin verdiği emniyet birsiyle nasıl bir sürü insanı kovalamışsa; yimdi de Mailine kendisini öylece kovalıyordu

Malline'in de ardında başkaları vardı muhakkak... Mr. Juban Symons'un evvelce Hurst, Rose ve Medwin isimleriyle ve daha en azından yarım düzine isimle yaşamış olduğunu kim biliyordu acaba Merak ediyordu

MaUine'i temizlese acaba izindekiler gölgesini kovalamaktan vazgeçer iniydiler?

Belki de, o andaki şartlar altında, MaUine'i gidip Londra' da ziyareti daha doğru olacaktı. Mâkul bir şekilde hareket etmediği takdirde de Malline'in ölmesi gerekecekti.

Büyük oturma odasına dönerken, Hurst o meseleyi düşünmeye başladı, dünya yüzünde kimse ebedî değildi ve bunu da muvakkaten emekliye çekilmiş kiralık katil Hurst kadar iyi- bilen yoktu.

Bond, Alan Barclay'le konuşmuş, Barclay de ,fısıltıyla ve kesik kesik konuşarak Bond'a Via Archimededeki o korukunç geceyi anlatmıştı

Tekerleki bir koltuğa oturmuş ve yapılan tedaviyle ağır ağır iyileşmeye başlamış olan Barclay, Bond'un uzun zamandır şüphe etmekte o'duğu şeyi gayet tatlı bir ifadeyle teyit etmiş- kendisini terasan aşağıya Hurst'un atmış o'duğun(u da ilâve etmişti-

Bu hemen hemen beklenen, ilâhî andı, beş dakikalık bir konuşmadan sonra da yanlarında bekleyen Doktor, Bond'u; Barclay'in odasından zorla çıkarmıştı...

Barclay, Hurst'ten çok, Brenda Mailine ile temasa geçmek için çırpınmıştı sanki Hurst, Roma'da sona ermesine ramak kalmış hayatının üzerinden geçen son bir gölge yemiş gibi.

Bond, Barclay'in hesabına bir sual sordu; «Doktor... Barclay'in seyahat edebilmesi için daha kaç gün beklemesi lâzım? Londra'daki büroma kadar götürmek istiyordum kendisini. ..

— «Vallahi ... Bir haftaya kadar diyelim de, fevkalâde James Bond tekrar bürosuna döndüğünde, Kurma) B. hızla iyileşiyor, fakat yine de çok dikkatli olmamız lâzım\ çünkü kolayca yoruluyor»

MaUine sordu: «Hurst'ün öldürmeye teşebbüs ettiği şahsın ismini biliyor muydunuz acaba?»

— «Barclay...»

Mailine doğruldu: «Ben gidip sırtıma bir pardesü alayım, geceleri hava serin oluyor...»

—: «Tabii, gidin alın.»

Müfettiş, MaUine'i takiben salondan çıktı, Mailine:: «Benimle beraber gelmeniz şart mı?»

— «Usûldür; Mr, Mailine.»

Müfettiş: «/Buraya bakın, Mr. Mailine; direnmek faydasız. Ev, adamlarımla sarılı!» diye bağırdı:

Malline.in cevabı birkaç saniye sonra duyuldu, içeriden bir el silâh sesi geldi. Boğuk bir tabanca sesiydi bu.

Bir kadın çığlığı duyuldu, koridordan bir hizmetçi koşarak geldi. Müfettiş geri çekildi, bütün gücüyle kapıya yüklendi.. İkinci yüklenişte kapı çatırdayarak açıldı Aynı anda adamlarından biri de odanın camlarından birini kırmış içeriye giriyordu.

Mailine bir kol'l.'ğa olurmuş, kaderinin son oyununu seyrediyor gibiydi. Oda barut dumanı kokuyordu. En kestirme yolu tutmuş ve bu defa işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Maamafih, Hurst hâlâ hayattaydı.

Londra dışında çay içmek için durmuşlara. Şimdi de, Bond'un bu tahkikat münasebetiyle ırluyakkat büro olarak kullandığı Scotlant Yard Özel Bürosundaki yerine geliyorlardı.

Bond'un bürosunun lijlunduğu katın sahanlığa çıktıkları zaman sessiz sedasız iki polis daha peşlerine düştü. Birinin kedi gözü gibi gözleri, Bond, muvakkat bürosunun kapışma geldiği zaman eski usul bakır kapı tokmağını çevirdi, ittip kapıyı açtı. Hfürst müthiş parlak bir prajektörün ışıklarına doğru sendeledi. ışık kasten kapının yanında bir yere yerleştirilmişti; bir an hepsinin gözleri kamaştı. Hurst sinirlenerek başım kassırdı.

Birkaç saniyede herkes Bond'un tasarladığı şekilde, odada yerlerini aldı: Bond, Hurst'ün yanında; iki polis de onların bir buçuk adım gerilerindeydi...

Hurst'ün gözleri odanın nihayetindeki tekerlekli koltuğu arayıp buldu, o koltuğun gerisinde de başka biri duruyordu. Bond, tam zamanını hesaplayarak yana çekildi, bir elektrik düğmesini çevirdi, odanın nihayeti de ışıllı aydınlandı. Hurst o zaman tekerlekli koltukta taş gibi oturan adama

hayretten donakalmış halde baktı.

Son defa Via Archinede'deki bir apartıman terasının dışında havada uçarken görmüş olduğu Alan Barclay'in bembeyaz yüzü, Hurst'e çevrilmişti.

Barclay'in dudakları oynadır «Merhaba, Hurst, seni tekrar gördüğüme çok memnun oldum, dostum »

Hurst'ün neye hazırlandığını ilk sezen Bartolini olmuştu... sezdirmeden hazırlandı. Hurst, gayet sakin: «Barclay, sen misini?» dedi: Bond ikisinin arasında durnUştı, dostça başını salladı:

— «-Evet, ta kendisi, ölmedi... Bir seneye kalmaz, eskisi kadar sağlam olur,»

James Bond: «Alan, çekme kat terasında geçirdiğiniz o son geceyi anlatsana Mr. Hurst'e» dedi.

Hurst, birden kollarını saüyarak delirdi. Bir adım çekildi ve aynı anda sol avucunun yanını şimşek gibi kedi gözlü polisin gırtlığına savurdu: El hedefine öylesine isabet kaydetmişti ki, iri kıyım polis, boğularak sırtüstü devrildi-Hurst'ün eU polisin sol kulağının altına inmişti, polis sendeyerek yürüdü, sonra duvara çarparak onun dibne yığıldı-Bütün bunlar, üç saniye içinde olup bitmişti.

Bartolini durduğu yerden fırladığı anda, Hurst kapıyı arkasından çekti. Fakat kapının diU kilit yuvasını bulmamıştı, kendiliğinden açıldı, aynı saniyede de Bartolini rüzgâr gibi Hurst'ün peşinden fırladı.

Bartolini deli gibi koşuyordu, Bond'un bürosunun kapısı önünden kedi gibi havaya fırladı, tam Hurst kat sahanlığının başına vardığı anda onun kürek kemiklerinin arasına çırpıtı. /\ rüst ağaç trabzonun üzerine yıkıldı, korkuluk bir kırbaç şaklamasıyla trabzân kırıldı, sonra dört metre aşağıdaki kata düştüler.

Bond, merdiven başında kırık korkuluğun arasından aşağı baktığı zaman, Bartolini yerde hareketsiz yatıyordu. Herhalde sersemlemişti. Biraz ötede Hurst, güçlükle ayağa kalkmaya çalışıyor, sağ ayağı çarpma esnasında kırılmıştı.

Hurst başını kaldırıp bakınca Bond'la bakışları çatıştı; sonra iki büklüm, ağır ağır, kapı ağana doğru yürüdü.

Tam o anda; konuşa gülüşe iki genç devriye içeriye girdiler; Hurst'ü görür görmez ağızları açılarak durdular. Hurst kırık ayağını, altında bir koltuk değneği gibi tatarak döndü, kollarını hamleye hazırlanan bir güreşçi gibi ileri uzattı.

Bond: «Tutun şunu!» diye haykındı-

Hurst kükreyen bir hayvan gibi homurdandı:
Hiçbiri öyle bir ses duymamıştı hayatında- Tamamen hay-
vianî; çirkin, meydan okuyan bir sestir bu ...

ON YEDİNCİ KISIM

Araba, yoldan hayli içerlek, ağaçlar arasındaki bir bina-
nın önünde durdu. Bond, Brenda Mailine ile buluşmaya
giderken, Ricci Bartoüni'yi direksiyon başında bıraktı.

Kapıyı Mrs, Mailine açtı, Bond'u görünce hafifçe şaş-
ladı, Bond: «Günaydın, Mrs, Mailine» dedi.

Brenda ona: «Yine ne var?» diye sordü-

Bond onun kolunu okşadı: «Bu sefer sorgu falan yok,
Mrs. Mailine, yalnız sizi...» Tereddüt etti, cümlesini tamam
lamak için kelime aradı, «... sizi eski bir dosya tanıştırmak
istiyorum.»

Hemşire McPhee onları özel hastanenin sarmaşddarla
kaph girişinde karşıladı, sonra Bond'a gülümsedi:

— «Arkadaşınız bahçede bulunuyor, Mr, Bond,» dedi-
«Yalnız,»

Bond ona teşekkür etti, sonra Brenda'yı kulübeye ben-
zeyen bir kliniğin etrafından geçirerek bahçeyi yürüdü-

Her yerde yazm o tatlı, ılık havası vardı. Bond, Brenda-
yı kolundan tuttu, sonra onu durdurdu.

Eliyle genç kadına bir yeri gösterdi, ileride bir ağacın
altında, yüz batları kolaylıkla seçilemeyen bir adam, teker-
lekli bir koltuğun yanında ayakta duruyordu.

Bond: «Mrs, Mailine» dedi. «Alan Barclay o gece Roma'-
da ölmedi, onu sizim için kurtarıp sakladık. Şimdi de işte
karşıda sizi bekliyor,»

Dönüp kadını oracıkta bıraktı. Kliniğin köşesine vardığı
zaman merakını yenemiyerek arkasına bir göz attı- Brenda
Mailine çakıUık patikadan aşağı, Alan Barclay'e doğru ko-
şuyordu, Alan da ağacın altından çıkmış; hızlı adımlarla ona
doğüüi yürüyordu.

Bond, ıslık çalarak arabaya doğru yoluna devam etti.